Stephen King - Sis
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik
karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük
esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com
yasarmutlu@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com
Stephen King - Sis
KİTABIN ORİJİNAL ADI YAYIN HAKLARI <§
SKELETON CREW 1986 STEPHEN KING KESİM Telif Haklan Ajansı ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.
Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.
BASKI
2. BASIM/1999 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL
ISBN 975-405-937-3 99-34-y-0131-738
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu işhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11 www. altinkitaplar. com info @altinkitaplar. com.tr.
as
ALTIN KİTAPİAR YAYINEVİ
Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitaplan:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
«O»
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
HAYALETLER BELDESİ
ÇORAK TOPRAKLAR
OYUN

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
YEŞİL YOL DİZİSİ
Stephen King
sis
TÜRKÇESİ:
GÖNÜL SUVEREN
Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
e-postamız kitapsevenler@gmail.com
Sis
I. Fırtınanın Gelişi

Olanları anlatıyorum... Kuzey New England'ın gelmiş geçmiş en müthiş sıcak dalgası 19 Temmuz gecesi sona ererken, bütün Batı Maine bölgesini şiddetli fırtınalar sarmaya başladı. Şimdiye kadar tanık olduğum fırtınaların en korkuncuydu bunlar.
Biz Uzun GöTün kıyısında oturuyorduk. Karanlık basmadan az önce, ilk fırtınanın suları döverek bize doğru yaklaştığını gördük. Bir saat öncesine kadar hava son derecede durgundu. Babamın 1936'da bizim kayıkhaneye astığı Amerikan bayrağı, direğinden gevşekçe sarkıyor, ucu bile oynamıyordu. Sıcak sanki elle tutulacak kadar yoğun, taş ocağının dibindeki kara sular kadar derindi. O gün akşam üzeri üçümüz yüzmeye gitmiştik. Ama derinlere açılmadıkça, su insanı ferahlatmıyordu. Steff de ben de derinlere açılmak istemiyorduk. Çünkü Billy bizi izleyemezdi Henüz beş yaşındaydı.
Beş buçukta, göle bakan balkonda iştahsız iştahsız yemek yedik. Jambonlu sandviç ve patates salatası. Kimsenin canı Pepsi'den başka bir şey istemiyor gibiydi. Şişeler buz dolu çelik kovada duruyordu.
Billy, akşam yemeğinden sonra, bir süre alçak trapezinde oynamaya gitti. Steff'le ben de balkonda oturduk. Pek konuşmadan sigaralarımızı içiyor, dümdüz bir aynaya benzeyen, kasvetli gölün karşı kıyısındaki Harrison'a bakıyorduk. Oraya buraya gidip gelen birkaç motorun homurtusu duyuluyordu. Kışın yaprak-
¦F.2
tim. Bizim yörede bu hikâyeye bayılırlardı. «Bahar çok soğuk ge-çerse, göllerdeki buzlar sonunda çürük dişler gibi kapkara kest-lir. Ender görülen bir olaydır. Ama sadece her yüzyılda bir olduğunu da sanmayın.» Bu sözleri yinelemekten zevk atıyorlardı, ama pek az kişi Bayan Carmody kadar, inandırıcı olabiliyordu.
Karıma, «Kış çok sert oldu,» de'dim. «Bahar gecikti. Şimdide sıcak bir yaz yaşıyoruz. Fırtına da çıktı, ama artık sona erdi. Kendinde değilmiş gibisin, Stephanie.»
Karım yine boğuk boğuk, «Sıradan bir fırtına değildi,» diye yanıt verdi.
«Öyle,» dedim. «Bunu kabul ediyorum.»
Kara Bahar hikâyesini Bili Giosti'den duymuştum. Casso köyündeki, Giosti Benzin İstasyonunun sahibiydi. Üç serseri oğlunun yardımıyla, orayı iyi kötü işletiyordu. Kar arabaları ve bisikletleriyle sürtmekten vakit bulurlarsa, dört serseri torunu da yardıma gelirdi. Bili Giosti yetmiş yaşındaydı, ama sekseninde görünürdü. Keyfi yerindeyse, yirmi üçündeki bir genç gibi İçki içerdi. Mayıs ortalarındaki herkesi şaşırtan fırtınadan sonra, cipin deposunu doldurtmak için, Billy'yle Giosti'ye uğramıştık. Fırtına kar getirmişti. Yeni yetişen çimlerle çiçeklerin üstü, otttt santim kalınlığında bir kar tabakasıyla kaplıydı. Giosti içkiyi biraz fazla kaçırmıştı o gün. Bize büyük bir keyifle Kara Bahar hikâyesini anlatmış, kendince eklemeler de yapmıştı. Ama kim ne derse desin, bu yörelerde bazen mayısta kar yağar ve ancak iki gün sürerdi. Olağandışı bir olay da sayılmazdı.
Steff yine kuşkuyla kopuk tellere baktı. «Elektrik şirketinden ne zaman gelecekler?»
«Elden geldiğince çabuk. Fazla gecikeceklerini sanmam. Billy için endişelenmeni istemiyorum, Steff. Aklı başında bir çocuk o. Elbiselerini yerden kaldırmayı unutuyor, ama kopuk elektrik tellerine basmayacak kadar tedbirli.» Karımın dudağının yanına dokundum. O da hafifçe gülümsemek zorunda kaldı. «Şimdi daha iyisin, değil mi?» diye sordum.
Karım, «Sen her zaman insanı işlerin yolunda olduğuna inandırırsın,» dedi. Böylece benim de keyfim yerine geldi.
Billy evin göle bakan tarafından bağırıyor, bizi çağırıyordu.

«Haydi, gel,» dedim. «Gidip ne zarara uğradığımızı görelim.»
Steff üzüntüyle burun kıvırdı. «Ne zarara uğradığımızı görmek istersem, oturma odasına giderim.»
«Bari çocuğun hevesini kaçırma.»
El ele, taş basamaklardan indik. Merdivendeki ilk dönemece vardığımız sırada, Billy hızla karşımıza çıktı. Az kalsın bizi devirecekti.
Steff'in kaşları hafifçe çatıldı. «Yavaş ol!» Belki de Billy'nin bizim üstümüze değil, o öldürücü tel yumağa doğru atıldığını görür gibi olmuştu.
«Gelip bakın.» Billy soluk soluğaydı. «Kayıkhane yamyassı olmuş! Kayaların arasında bir iskele var... Küçük koyda da ağaçlar... Tanrım!»
Steff kükredi. «Billy Drayton!»
«Bağışla anne, ama görmelisiniz... vay vay vay!» Oğlum yine koşarak uzaklaştı.
«Felaket habercisi sözlerini tamamladı ve gitti,» diye mırıldandım. Steff yine kıkır kıkır güldü. Ekledim.
«Dinle, devrilmiş ağaçları kestikten sonra, Portland yolundaki Elektrik merkezine giderim. Onlara durumu anlatırım. Oldu mu?»
Karım minnetle, «Oldu,» dedi. «Ne zaman gideceksin?»
Yosun tutmuş büyük ağaç dışında, ötekileri kesmek ancak bir saatimi alırdı. Ama o yaşlı ağacı da keseceğim için, işi ancak on bire doğru bitirebilecektim.

«Öyleyse öğle yemeğini buraya getiririm. Süpermarketten alışveriş de etmen gerekiyor... Süt ve tereyağlınız hemen hemen bitti... Ayrıca... neyse sana bir liste yazarım.»
Kadınlar felaketle karşılaştılar mı, hemen sincaba döner, yiyecek depo etmeye kalkarlar. Steff'e sarılıp başımı salladım. Evin köşesini döndük. Billy'nin neden o kadar heyecanlandığı, bir bakışta anlaşıldı.
Steff hafif bir sesle, «Tanrım...» diye fısıldadı.
Bulunduğumuz yer oldukça yüksekti. Kıyıyı dört yüz metre ilerisine kadar görebiliyorduk. Solda Bibber'lerin evi, bizimki, sağda da Brent Norton'un kulübesi fırtınadan epey zarar görmüştü.

Teknelerimizi çektiğimiz küçük koyu koruyan yaşlı çam, yarısından kopmuştu. Ağacın gövdesi, iyice yontulmuş, dev bir kaleme benziyordu. Gövdenin içi, nemin ve havanın kararttığı kabuğun yanında beyaz beyaz parlıyor ve çok savunmasız görünüyordu. Yaşlı çamın otuz metrelik tepesi, koyun sığ sularına yarı batmıştı. Ağaç devrilirken bizim küçük motoru batırmadığı için, çok şanslı olduğumuzu düşündüm. Bir hafta önce motorda bir arıza olmuştu, tekne hâlâ Naples yat limanmdaydı. Sabırla onarım sırasının kendisine gelmesini bekliyordu.
Kıyının bize ait bölümünde babamın yaptığı kayıkhane, iri bir ağacın altında ezilmişti. Drayton ailesinin para durumunun şimdikinden çok daha parlak olduğu yıllarda, o kayıkhanede on sekiz metre boyunda bir Chrls-Craft dururdu. Kayıkhanenin üzerine devrilen ağaç, Norton'un bahçesindeki ağaçlardan biriydf. Bunu fark edince, ilk kez öfkelendim. Ağaç kuruyalı beş yi! olmuştu. Norton'un onu çoktan kesmiş olması gerekirdi. Şimdi ağaç yan yatmıştı, bizim kayıkhane tutuyordu onu. Damın ortası çökmüştü. Rüzgâr da ağacın açtığı deliğin çevresindeki kiremitleri dört bir yana savurmuştu. Billy'nin «yamyassı» sözü, hiç de kötü bir benzetme sayılmazdı.
Steff, «Bu Norton'un ağacı,» dedi. Sesinde öyle bir üzüntü ve öfke vardı ki, çok sarsılmış olmama rağmen, dayanamayıp güldüm. Bayrak direği suda yatıyor, iplere dolanmış olan bayrak yüzüyordu. Norton'dan alacağım yanıtı biliyordum. «Dava aç!»
Billy kayalardan oluşan mendireğe çıkmış, oraya vurmuş olan iskeleyi inceliyordu. İskelede sarı ve mavi çizgiler vardı. Oğlum omzunun üzerinden bize bakarak neşeyle bağırdı. «Mar-tins'lerin değil mi bu?»
¦ Evet, öyle,» dedim. «Suya girip bayrağı çıkarır mısın. Koca Bili?»
«Tabii.»
Mendireğin sağında küçük bir kumsal uzanıyordu. 1941'de Pearl Harbor, Büyük Mali Krizi kanla ödemeden önce, babam ince deniz kumunu taşıtmak için adam tutmuştu. Altı kamyon kum taşınmıştı. Kumlar toprağın üzerine yayılacak ve böylece bir buçuk metre kalınlığında bir kum tabakası oluşacaktı. Ama adam

bu iş için seksen dolar isteyince, babam hemen vazgeçmişti. Böylesi daha iyi olmuştu. Çünkü artık toprağınızın kıyısına kum taşıtmanız yasaktı. Hızla gelişen yazlık ev yapımı ve evlerden sızan kanalizasyon suları, göldeki balıkların çuğunu öldürdü. Geri kalanların da yenmesi sakıncalı bulundu. Bu yüzden ilgililer kıyıların kumsala dönüştürülmesini yasakladılar. Kum gölün doğal dengesini bozabilirmiş, efendim! Onun için de kıyıyı kumsala dönüştürmek, kooperatifçiler dışında herkese yasak!
Bayrağı çıkarmaya giden Billy, birden durdu. Aynı anda, Steff'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Sonra onları sarsan şeyi ben de gördüm. Gölün Harrison yakası ortadan kaybolmuş, parlak beyaz bir sisin altına gömülmüştü. Sis yere inmiş, bembeyaz bir buluta benziyordu.
Gece gördüğüm düşü yeniden yaşıyor gibiydim. Steff neler olduğunu sorduğunda, az kalsın, «Tanrı...» diyecektim.
«David!» .
Karşı kıyı hiç gözükmüyordu. Ama yıllar yılı Uzun Göle bakmıştım. Bu yüzden kıyı çizgisinin tümüyle kapanmış olduğuna inanamadım. Sisin kenarı cetvelle çizilmiş kadar düzgündü.
Billy, «Bu nedir, baba?- diye bağırdı. Dizlerine kadar suya girmiş, bayrağı çekmeye çalışıyordu.
«Sis,» dedim.
Steff kuşkuyla sordu. «Gölde sis olur mu?» Gözlerinde, Bayan Carmody'nin sözlerinin etkisini görüyordum.
«Kahrolasıca kadın,» diye düşündüm. Tedirginliğim geçiyordu. Ne de olsa, düşler elle tutulmayan şeylerdi. Sis gibi. «Tabii. Daha önce de gölde sis gördük.»
«Ama böylesin! değil. Bu daha çok buluta benziyor.»
«Buna güneşin parlaklığı neden oluyor,» dedim. «Uçakla bulutların üzerinden uçarken de böyle gözükür.»
«Yine de çok garip. Sadece rutubetli havalarda sis olur.»
«Şimdi de olmuş işte,» diye yanıt verdim. «Harrison'u sis basmış. Fırtınadan arta kalan bir şey olsa gerek. İki cephe sistemi birleşti. Ya da buna benzer bir şey.»

«David, emin misin?»

Gülerek kolumu karımın boynuna doladım. «Yok canım, uyuyup duruyorum. Emin olsaydım, altı haberlerinde meteoro-

loji raporunu okurdum. Haydi git, istediğin şeylerin listesini yap.»
Steff bana yine kuşkuyla bir göz attı. Etirvi gözlerine siper edip, bir iki dakika parlak sise baktıktan sonra, başını salladı. «Garip...» diyerek uzaklaştı.
Billy için sis yeniliğini kaybetmişti artık. Oğlum bayrağı ve ipi sudan çıkarmıştı. Bayrağı kuruması için çimlerin üzerine serdik.
Billy ciddi bir tavırla, «Bayrağın yerde durmasının doğru olmadığını duydum, baba,» diye açıkladı.
«Öyle mi?»
«Evet. Victor McAllister, insanı bu yüzden elektrikli sandalyeye oturttuklarını söyledi.»
«Sen de Vic'e, otların yemyeşil olmasını sağlayan nesneyle dolu olduğunu söyle.»
«Gübreyle yani, öyle mi?» Billy çok zekiydi, ama nükteden hiç anlamazdı. Garip bir şeydi bu. Bizim Şampiyon için her şey ciddiydi. Bu dünyada her şeyi ciddiye almanın, çok tehlikeli bir tutum olduğunu anlayacak kadar yaşayacağını umuyordum.
«Evet, ama sakın bu sözlerimi annene tekrarlama. Bayrak kuruyunca onu kaldırırız. Hatta güzelce katlarız. Böylece tehlike de ortadan kalkmış olur.»
«Baba, kayıkhanenin damını onarıp yeni bir bayrak direği alacağız, değil mi?» Oğlum ilk kez endişeli görünüyordu. Bu kadar yıkıntı, ona fazla gelmişti galiba.
Omzuna vurdum. «Tabii, Billy.»
«Bibber'lara gidebilir miyim? Orada neler olduğunu görmek istiyorum.»
«Sadece birkaç dakika için gidebilirsin. Herhalde onlar da çevreyi temizlemeye çalışıyorlardır. Böyle durumlarda insanlar sinirli olabilir.» Ben de Norton'a sinirlenmemiş miydim?
«Peki. Hoşçakal.» Billy koşmaya başladı.
«Ayak altında dolaşma, Şampiyon. Ve Billy...»
Oğlum omzunun üzerinden baktı.
«Kopuk telleri unutma. Öyle başka teller görürsen, sakın onlara yaklaşma.»
«Olur, baba.»

Bir dakika kadar orada durdum. Önce çevredeki karmaşaya baktım, sonra da sise. Daha yaklaşmış gibiydi. Ama kesin bir şey söylemek güçtü. Sis gerçekten yaklaştıysa, bütün doğa yasalarına meydan okuyor demekti. Çünkü hafif rüzgâr, sise karşı esiyordu. Evet, sisin yaklaşması olanaksızdı. Rengi bembeyazdı. Bu rengi ancak, kışın koyu mavi gökyüzüne karşı, yeni yağmış karın göz kamaştırıcı beyazlığıyla kıyaslayabilirdim. Ama kar, güneşte pırlanta gibi, nokta nokta, ışıl ışıl parlar. Bu sis perdesi de parlaktı, ama hiç ışıldamıyordu. Aslında bakılırsa, hava açıkken de sis olabilir. Ancak sis yoğunsa, havadaki nem hemen her zaman gökkuşağı oluşturur. Oysa şimdi gökkuşağı yoktu.
Yine tedirgin olmaya başlamıştım. O sırada bir aletin hafif sesini duydum. Pıt-pıt-pıt. Bu sesi güç işitilen bir homurtu izledi. «Kahrolası!» Aletin sesi yine çevrede yankılandı, ama bu sefer küfreden olmadı. Üçüncü «pıt-pıt»ları ise, fısıltıyla söylenen okkalı bir küfür izledi.
Pıt-pıt-pıt...
Bir sessizlik...
Sonra bir homurtu. «Seni aşağılık köpek!»
Gülümsedim. Gölün kıyısında sesler epey uzaklara kadar giderdi. Testere gürültüleri de uzaklardan geliyordu. Bu vızıltıların arasında, komşum Brenton Norton'un tatlı sesini tanıyabildim. Göl kıyısında emlaki olan, ünlü avukatın sesini!
Bizim mendireğe bindirmiş olan iskeleye doğru gidiyormu-şum gibi, kıyıya biraz daha yaklaştım. Artık Norton'u görebiliyordum. Tel perdeyle çevrilmiş verandasının yanındaki açıklıktaydı. Arkasında beyaz bir tişörtle, boya lekeleri içinde bir blucin vardı. Eski çam iğnelerinin oluşturduğu halının üzerinde duruyordu. Kırk dolara kestirdiği saçları karışmıştı. Yüzünden terler akıyordu. Bir dizini yere dayamış, elektrikli testeresiyle uğraşıyordu. Benim 79.95 dolarlık küçük testeremden çok daha büyüktü bu. Üzerinde kontak düğmesinden başka, hemen her şey var gibiydi. Norton ipi çekiyor ve testereden sadece o pıt-pıt-pıt sesi yükseliyordu. İşte o kadar. Devrilen bir huş ağacının, Norton'un piknik masasını ikiye bölmüş olması beni sevindirdi.
Norton çalıştırma ipini olanca gücüyle çekti.
Pıt-pıt-pıt pıt pıt-PAT! PAT! Pat!.. Pat!.. Pıt...

«Testere neredeyse çalışacaktı, ahbap,» dedim kendi kendime.
Norton yine Herkül'ce bir çabayla ipe asıldı.

Pıt-pıt-pıt...
Norton öfkeyle, «Tanrının cezası...» diye söylenerek, süslü testeresine dişlerini gösterdi.
Evin yanından dolaştım. O sabah kalktığımdan beri, ilk kez şimdi keyfim gerçekten yerine gelmişti. Benim testerem, ipi ilk çekişimde çalışmaya başladı. İşe koyuldum.
Ona doğru biri omzuma vurdu. Billy'ydi gelen. Bir elinde bira, öbüründe de Steff'in alışveriş listesi vardı. Listeyi kotumun arka cebine soktum. Birayı aldım. Buz gibi değildi, ama yine de soğuk sayılırdı. Biranın yarısını bir solukta içtim. Bira pek ender olarak böylesine nefis olurdu. Şişeyi Billy'yi sefamlarca-sına havaya kaldırdım. «Teşekkürler, Şampiyon.»
«Ben de biraz içebilir miyim?»
Bir yudum içmesine izin verdim. Billy yüzünü buruşturarak şişeyi geri uzattı. Biranın geri kalanını başıma diktim. Tam şişeyi atacağım sırada, aklım başıma geldi. Bira kutu ve şişelerinin geri verilmesiyle ilgili «depozito yasası» çıkalı üç yıl olmuştu. Ama insan eski alışkanlıklardan kolay kurtulamıyordu.
Billy, «Annem listenin altına bir şey yazdı,» dedi. «Ama yazısını okuyamıyorum.»
Listeyi cebimden çıkardım. Steff, «Radyoda WOXO istasyonunu bulamıyorum,» diye yazmıştı. «Fırtına antenleri devirdi mi dersin?»
WOXO, rock müziği çalan otomatik FM istasyonuydu. Otuz kilometre kadar kuzeydeki Norway'den yayın yapıyordu. Bizim eski ve yıpranmış FM radyo da, ancak orayı alabiliyordu.
Soruyu yüksek sesle Bılly'ye okuduktan sonra, «Annene antenlerin devrilmiş olabileceğini söyle,» dedim, «Portland'i alıp alamadığını sor. Orta dalgada.»
«Peki, baba... Ben de seninle kente gelebilir miyim?»
«Tabii, istiyorsanız, sen de, annen de benimle gelebilirsiniz.»

«Peki.» Biily boş bira şişesiyle, koşarak eve gitti.
Artık sıra büyük ağaca gelmişti. Gövdeye derin bir kesik yaptım, sonra da soğuması için testereyi durdurdum. Testereme göre bu gövde fazla iriydi. Ama acele etmezsem, bu işi başarabileceğimden emindim. Kansas Yoluna kolaylıkla erişip erişemeyeceğimizi düşünüyordum. Yoksa oraya bağlanan toprak yola da ağaçlar devrilmiş miydi? Tam o sırada, elektrik şirketinin kamyonu gürültüyle bizim evin önünden geçti. Herhalde küçük yolun sonunda bir yere gidiyordu. Demek ki işler yolundaydı. Toprak yol açıktı ve elektrikçiler de kopuk telleri onarmak için öğleye bizde olacaklardı.
Ağaçtan kalınca bir parça keserek, bahçe yolunun kenarına sürükledim. Sonra da yandan aşağı ittim. Odun yamaçtan yuvarlanarak indi ve aşağıdaki çalıların arasına girdi. Uzun yıllar önce, babamla amcalarımın çalıları temizledikleri o günden sonra, yine, her yanı çalı bürümüştü. Babam da amcalarım da ressamdı. Biz Drayton'lar sanatçı bir aileydik.
Kolumla yüzümdeki terleri sildim. Canım bir bira daha istiyordu. Bir tek bira, sadece insanın ağzını ıslatmaya yarıyordu. Testereyi alırken, WOXO istasyonunun susmuş olmasını düşündüm. O garip sis de o yönden gelmişti. Yerlilerin «Şammor» dedikleri Shaymore da o yöndeydi. Shaymore «Ok Başı Projesi»nir* merkeziydi.
ihtiyar Bili Giostl, şu ünlü Kara Baharı da Ok Başı Projesiyle açıklıyordu. Shaymore'un batısında, kentin Stoneham sınırında, hükümete ait küçük bir yer vardı. Çevresi dikenli tellerle çevrilmişti. Burada nöbetçiler, kapalı-devre televizyon kameraları, ve Tanrı bilir, daha başka neler vardı. Daha doğrusu ben böyle duymuştum. Eski Shaymore yolu merkezin doğu sınırından geçtiji halde, orayı hiç görmemiştim. «Ok Başı Projesi» adının nereden geldiğini, kimse kesinlikle bilmiyordu. Zaten projenin adının bu olduğu da kesin değildi. Tabii böyle bir projenin olup olmadığı da. Bil! Giosti böyle bir merkez olduğunu iddia ediyordu. Ama bunu nereden öğrendiğini sorduğunuzda, anlamsız bir şeyler geveliyordu. «Yeğenim Continental Telefon Şirketinde çalışıyor.» diyordu. «Kulağı deliktir...»
Bu konunun son açıldığı gün, Giosti cipin penceresinden

başını içeri uzatarak, «Yeğenim atomla ilgili şeyler duymuş,» demişti. Soluğu bira kokuyordu. «Orada öyle şeylerle oynuyorlar işte. Havaya atom fırlatıyorlar.»
Bizim küçük Billy de, «Bay Giosti,» diye karşılık vermişti. «Hava zaien atom dolu. Bayan Neary öyle söylüyor. Onun anlattığına göre, her şeyin içinde sürüyle atom varmış.»
Bili Giosti kızarmış gözleriyle oğlumu uzun uzun süzmüştü. «Bunlar başka türlü atomlar oğlum.»
Billy yenilgiyi kabul etmişti sonunda. «Öyle, haklısınız...»
Bizim sigortacı Dick Muehler ise, Ok Başı Projesinin hükümetin yönettiği bir tarım istasyonu olduğunu söylüyordu. Bilgiç bir havayla, «Daha iri domatesler,» diyordu. «Daha uzun bir mevsim...» Ve sonra bana, genç ölürsem, maddi bakımdan aileme ne büyük bir yarar sağlayacağımı açıklıyordu.

Posta memurumuz Jenine Lawless, Ok Başının jeolojik bir araştırma merkezi olduğunu iddia ediyordu. Sisten elde edilen petrolle ilgili bir şeydi bu. «Çok iyi biliyorum. Çünkü kocamın erkek kardeşi birinin yanında çalışıyor. O kişi...»
Bayan Carmody'ya gelince... Herhalde o da Billy Giosti gibi düşünüyordu. Sıradan atomlar değil... Başka türlü atomlar.
Büyük ağaçtan iki parça daha kesip aşağı yuvarladım. Tam o sırada, bir elinde bira şişesi, öbüründe Steff in yazdığı pusula, Billy çıkageldi. Bizim Koca BilPin haber götürüp getirmekten daha çok sevdiği bir iş var mıydı acaba? Varsa da, ben bilmiyordum.
Hem birayı, hem pusulayı aldım. «Teşekkürler...»
«Ben de bir yudum içebilir miyim?»
«Ama bir tek yudum. Demin iki yudum birden içtin. Sabahın onunda, ortalıkta sarhoş sarhoş dolaşmana izin veremem.»

«Onu çeyrek geçiyor.» Oğlum bira şişesinin üzerinden bana bakarak, utangaç utangaç gülümsedi. Ben de güldüm. Esprisini çok güzel bulduğumdan değil. Ama oğlum pek ender espri yapardı. Sonra pusulayı okudum.
Steff, «Radyoda JBO istasyonunu buldum,» diye yazmıştı. «Kente inmeden sarhoş olayım deme. Bir bira daha içebilirsin. Ama öğle yemeğine kadar hepsi bu! Bizim yoldan çıkabileceğinden emin misin?»

Pusulayı oğluma geri verip birayı aldım. «Annene yolun açık olduğunu söyle. Çünkü demin elektrik şirketinin kamyonu geçti. Kabloları sırayla onarıyorlar, bize de gelirler.»
«Peki.»
«Şampiyon!»
«Efendim, baba?»
«Annene her şeyin yolunda olduğunu söyle.»
Billy yine gülümsedi Belki de «her şeyin yolunda olduğunu» önce kendi kendisine yineliyordu. Oğlum koşarak uzaklaşırken, onun arkasından baktım. Ayakları inip kalkıyor, sandaletlerinin tabanları gözüküyordu. Oğlumu çok seviyorum. Yüzünü gördüğümde ya da başını kaldırıp bana baktığında, her şeyin gerçekten yolunda olduğuna inanıyorum. Bu bir yalan tabii. Hiçbir şey çok iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama oğlum beni bu yalana inandırıyor.
Biraz bira içtim, şişeyi dikkatle bir kayanın üzerine koyup, testereyi çalıştırdım. Yirmi dakika kadar sonra, biri hafifçe omzuma vurdu. Billy'nin geldiğini sanıp döndüm. Ama gelen Brent Norton'du. Testereyi durdurdum. Norton hiç de eski Norton'a benzemiyordu. Terlemiş, yarul-muştu. Mutsuz ve biraz da şaşkındı.
«Merhaba Brent,» dedim. Son konuşmamızda birbirimize kırıcı sözler söylemiştik. Bu yüzden şimdi onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum. Garip bir duyguya da kapılmıştım. Norton beş dakika kadar arkamda beklemiş ve testerenin gürültüsü arasında nazik nazik öksürmüş gibi geliyordu bana. Bu yaz komşumu yakında pek görmemiştim. Kilo vermişti, ama biçime girdiği söylenemezdi. Oysa göze daha hoş gözükmesi gerekirdi. Çünkü eskiden on kilo fazlalığı vardı. Karısı geçen kasımda ölmüştü. Kanserden. Bunu Steffye Aggie Bibber söylemişti. Aggie bizim yerel ölüm uzmanımızdı. Her semtte öyle biri bulunurdu. Norton karısıyla kayıtsızca alay eder, onu ikide bir küçük düşürürdü. Bunu, yaşlı bir boğanın hantal vücuduna banderillaları saplayan, deneyimli bir matadorun rahatlığıyla yapardı. Bu yüzden karısının ölümüne sevindiğini düşünmüştüm. Hatta bana sorsalardı, Norton'un bu yaz kolunda kendisinden yirmi yaş küçük bir kızla ve yüzünde, «seks organım öldü ve cennete gitti,» der gibi

bir ifadeyle, sırtta sırıta çıkageleceğini bile söylerdim. Ama yüzünde gülümseme yerine, yeni oluşmuş çizgiler vardı ve adam uygunsuz yerlerinden kilo vermişti. Sarkık gerdanı ve gevşemiş etleri işin içyüzünü açıklıyordu. Bir an Norton'u güneşli bir yere götürüp, devrilmiş ağaçlardan birinin yanına oturmayı ve elinde bira şişemle karakalem resmini yapmayı istedim.
Uzun ve sıkıcı bir sessizlikten sonra, «Merhaba, Dave.» dedi Norton. Testerenin homurtusu da kesildiği için, sessizlik çok yoğundu. Norton durakladı, sonra da birdenbire bağırdı. «O ağaç! Lanet olasıca ağaç! Çok üzgünüm. Sen haklıydın.»
Omuz silktim.
Norton, «Başka bir ağaç da arabamın üzerine düştü,» dedi.
«Buna çok üzüldüm...» diye başladım, sonra da korkunç bir kuşkuya kapıldım. «T-Bird'ün üzerine olmasın?»
«Ne yazık ki, onun üzerine devrildi.»
Norton'un 1960 model, gıcır gıcır bir Thunderbird'ü vardı. Kırk beş bin kilometrede. Arabanın içi de, dışı da koyu bir qece mavişiydi. Arabayı sadece yazları kullanırdı, o da ara sıra. T-Bird' üne bayılırdı. Bazı adamların elektrikli trenlere, model gemilere ya da atıcılıkta" kullanılan tabancalara bayıldıkları gibi.

«Çok üzüldüm.» dedim. Bu sözlerimde içtendim.
Norton ağır ağır başını salladı. «Arabayı az kalsın bu yaz getirmeyecektim. Bir ara steyşınla gelmeyi düşündüm. Ama sonra, 'Aman canım', dedim ve T-Bird'ü aldım. Yaşlı çam ağacı da üzerine devrildi, tavanını çökertti işte. Ağacı kesmeye karar verdim, ama testeremi bir türlü çalıştıramadım... Oysa o aşağılık merete iki yüz dolar saymıştım... Ve-ve...» Gırtlağından garip sesler yükseliyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Sanki dişsizmiş ve hurma yemeye çalışıyormuş gibi. Bir an onun kum havuzundaki bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağını sandım. Ama sonra kendisini biraz topladı. Omzunu silkerek, sanki kestiğim ağaç parçalarına bakmak istiyormuş gibi döndü.
«Testerene bir bakalım,» dedim. «T-Bird'ün sigortalı mıydı?»
Norton, «Evet,» diye mırıldandı. «Senin kayıkhane gibi.»
Ne demek istediğini anladım. Ve Steff'in sigortayla ilgili sözlerini hatırladım.
«Dinle Dave. Saab'ını ödünç alıp kente kadar gitmeyi dü-

sunuyordum. Ekmek, soğuk et ve bira alacağım. Bol bol bira.»
«Billy'yle kente gideceğiz,» dedim. «Ciple. İstersen bizimle gel. Tabii, ağacın geri kalanını yana çekmeme yardım edersen.»
«Sevinerek yaparım.»
Norton kütüğü ucundan tuttu, ama iyice havaya kaldıramadı. İşin çoğu bana düştü. İkimiz çabalayarak, kütüğü çalıların arasına yuvarlamayı başardık. Norton kesik kesik soluyordu, yanakları morarmıştı. Testeresinin ipini çekiştirip durmaktan yorulmuştu. Adamın kalbini düşünerek biraz kaygılandım.
«İyi misin?» diye sordum. Başını «Evet» der gibi salladı, ama hâlâ soluk soluğaydı. Ekledim. «Öyleyse eve gel. Sana bira veririm.»
«Teşekkür ederim,» dedi. «Stephanie nasıl?» Nefret ettiğim, o çok kibar ve kendini beğenmiş havasına bürünmeye başlıyordu yine.
«Çok iyi. Teşekkür ederim.»
«Ya oğlun?»
«O da iyi.»
«Çok sevindim.»
Steff evden çıktı. Yanımda kim olduğunu görünce, yüzünde hayret dolu bir anlam belirip kayboldu. Norton gülümsedi. Ve bakışları bir böcek gibi, karımın dar tişörtünde dolaştı. Demek pek fazla değişmemişti adam.
Steff ihtiyatlı bir tavırla, «Merhaba Brent.» dedi Billy de annesinin kolunun altından başını uzattı.
«Günaydın Stephanie, merhaba Billy.»
Karıma, «Brent'in T-Bird'ü fırtınadan zarar görmüş,» diye açıkladım. «Arabanın tavanı çökmüş.»
«Ah, olamaz!»
Norton bizim biralardan birini içerken, hikâyesini bir daha anlattı. Ben üçüncü biramı içiyordum, ama çakırkeyif değildim. Anlaşılan birayı, içtiğim hızla ter olarak atmıştım.
«Brent bizimle kente gelecek.»
«Ya... Çabuk döneceğinizi sanmıyorum. Belki de Norway' deki süpermarkete gitmek zorunda kalacaksınız.»
«Neden?»
«Bridgton'da elektrikler kesik olduğuna göre...»

Billy atıldı. «Annem kasaların filan elektrikle çalıştıklarını söylüyor.»
Steff haklıydı.
«Listem yanında mı?»
Elimi arka cebime vurdum.
Karımın bakışları Norton'a kaydı. «Carla için çok üzüldüm, Brent. Hepimiz çok üzüldük.»
Norton, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Çok teşekkür ederim.»
Bir anlık sıkıcı sessizliği Billy bozdu. «Artık gidebilir miyiz, baba?» Oğlum üstünü değiştirmiş, blucinini ve lastik tabanlı ayakkabılarını giymişti.
«Evet, herhalde... Hazır mısın, Brent?»
«Bana bir bira daha verirseniz, hazır olurum. Yol için...»
Steff in kaşları çatıldı. «Yolda içki içmek» alışkanlığından hiç hoşlanmazdı. Bacaklarının arasında bir şişe birayla araba süren erkeklerden de. Ona bakıp hafifçe başımı salladım. Steff de omuz silkti. Norton'la aramızdaki eski düşmanlığı canlandırmak istemiyordum. Karım adama bira verdi.
Norton, «Teşekkür ederim,» dedi. Ama aslında karıma minnet duyduğu yoktu. Bu sözleri alışkanlıkla söylemişti. Tıpkı bir lokantada, kadın garsona teşekkür ettiğiniz gibi. Norton bana döndü. «Haydi, önüme düş, Macduff.»
«Şimdi geliyorum,» diyerek oturma odasına gittim.»

Norton peşimden geldi. Devrilmiş huş ağacını görünce, hayretle bağırdı. Ama o sırada ağacı da, pencereyi onarmak için harcayacağımız parayı da düşünmüyordum. Balkona açılan camlı kapıdan göle bakıyordum. Rüzgâr biraz hızlanmıştı. Ben ağaçları keserken, ısı beş derece kadar yükselmişti. Daha önce fark ettiğimiz sisin, çoktan dağılmış olacağını sanmıştım. Ama dağılacağı yerde, bize daha da yaklaşmış, gölün ortasına kadar gelmişti.
Norton bilgiçlik tasladı. «Sisi saatler önce görmüştüm. Bence buna, sıcak havanın soğuk tabakanın üzerine çıkması neden oldu.»
Sis hiç hoşuma gitmiyordu. O zamana kadar böyle bir şey görmediğimden emindim, Bunun bir nedeni, sis perdesinin in-

sanın sinirlerini bozacak kadar düzgün olmasıydı. Doğada hiçbir şey bu kadar düzgün değildir. Düz çizgileri yaratan insanlardır. Bir başka neden de, sisin o göz kamaştırıcı beyazlığıydı. Her yanı bembeyazdı, nemden ileri gelen ışıltılı noktacıklar da yoktu içinde. Sis artık bizim kıyıdan sadece yedi yüz elli metre kadar uzaktaydı. Sisin duru beyazlığıyla gölün ve gökyüzünün mavilikleri, çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu.
Billy pantolonumu çekiştirdi. «Haydi, baba!»
Mutfağa döndük. Brent Norton odadan çıkarken, içeri yuvarlanmış olan ağaca bir kez daha baktı.
Billy neşeyle. «Ne yazık ki, elma ağacı değil,» dedi. «Öyle değil mi? Annem söyledi. Çok komik. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?»
«Annen gerçekten çok şakacı, Billy.» Norton, Billy'nin saçlarını şöyle bir karıştırdı. Sonra da gözleri yine Steff'in tişörtünün göğsüne kaydı. Hayır, onu hiçbir zaman sevemeyecektim.
«Steff, neden bizimle geliniyorsun?» diye sordum. Nedense, karımın da bize katılmasını istemiştim birden.
Karım, «Gelemem. Burada kalıp, bahçedeki yaban otlarını ayıklayacağım,» dedi. Norton'a bir göz attı, sonra da bana baktı. «Bu sabah elektrikle çalışmayan tek şey benmişim gibi geliyor.»
Norton bu sözlere gereğinden fazla güldü.
Karımın ne demek istediğini anlamıştım, ama yine de direttim. «Emin misin?»
Steff kesin bir sesle, «Tabii eminim,» dedi. «Eğilip kalkmak bana iyi gelir.»
«Pekâlâ... Ama güneşte fazla kalma.»
«Hasır şapkamı giyerim. Döndüğünüz zaman sandviç yeriz.»
«İyi.»
Steff kendisini öpmem için başını uzattı. «Dikkatli ol. Kansas Yoluna da ağaçlar devrilmiş olabilir.»
«Merak etme.»
Steff, Billy'ye, «Sen de dikkatli davran,» diyerek onu yanağından öptü.
«Peki, anne.» Oğlum dışarı fırladı. Tel perdeli dış kapı, arkasından gürültüyle kapandı.
Norton'la ben de Billy'yi izledik. Adama, «Neden senin eve

gidip T-Bird'ün üzerine devrilmiş olan ağacı kesmiyoruz?» diye sordum. Kente gitmemek için, aklıma türlü nedenler gelmeye başlamıştı birden.
Norton bira şişesini kaldırdı. «Bunlardan birkaç tane içmeden ve öğle yemeği yemeden arabaya bakmak bile istemiyorum. Olan oldu, eski dostum, Dave.»
Bana, «eski dostum» demesi de hiç koşuma gitmedi.
Hepimiz cipin önüne bindik. (Garajın köşesine atılmış emektar kar süpürme makinem, hayalet gibi sarı sarı parlıyordu.) Geri geri çıkarken, fırtınanın savurduğu dalları çatırdatarak ezdim. Steff arazimizin batı ucundaki sebze bahçesine giden beton yolda duruyordu. Eldivenli ellerinde bir makas ve çapa vardı. Geniş kenarlı, eski hasır şapkası yüzünü gölgeliyordu. Kornaya iki kez hafifçe bastım. Karım da karşılık olarak makas tutan elini havaya kaldırdı. Bahçeden çıktık. Ondan sonra karımı bir daha görmedim...
Kansas Yoluna çıkarken, bir kez durmak zorunda kaldık. Elektrik şirketinin kamyonu geçtikten sonra, oldukça büyük bir çam ağacı yola devrilmişti. Norton'la cipten inip ağacı biraz yana çektik, ellerimiz sakız içinde kaldı. Billy de yardım etmek istedi, ama elimi sallayarak arabadan inmemesini işaret ettim. Sivri dalların gözüne girmesinden korkuyordum. Yaşlı ağaçlar bana her zaman kötü ruhlu roman kahramanlarını anımsatmıştır. Yaşlı ağaçlar insanın canını yakmak isterler. Kayak mı yapıyorsunuz, koruda mı dolaşıyorsunuz ya da kar ayakkabılarıv'a yürüyüşe mi çıktınız, onlar için hiç fark etmez. Size hep zarar vermeye çalışırlar. Ellerinden gelse, insanı öldürürler de bence.
Kansas Yolu açıktı. Ama birkaç yerde tellerin kopmuş olduğunu gördük. Vicki-Linn kamp alanının dört yüz metre kadar ilerisinde, bir elektrik direği hendeğe yuvarlanmıştı. Direğin tepesinde birbirine geçmiş kalın kablolar, karmakarışık saçlara benziyordu.
Norton mahkeme salonlarında eğitilmiş, o çok tatlı sesiyle, «Korkunç bir fırtınaydı,» dedi. Ama artık ukalalık etmiyordu, ciddileşmişti.

«Evet, öyle.»
«Baba, bak!» Billy, Ellitch'lerin ambarını işaret ediyordu. Ambar on iki yıldan beri, Tommy Ellitch'in arka taraftaki tarlasında, ay çiçekleri ve sarı papatyaların arasında, yorgunluktan çöküverecekmiş gibi duruyordu. Her sonbahar ambarın artık kışı çıkarmayacağını düşünüyor, ilkbaharda ise onun hâlâ yerli yerinde olduğunu görüyorduk. Ama şimdi iş değişmişti. Ambardan geriye, kırık tahtalar ve kiremitlerinin çoğu uçmuş bir dam kalmıştı. İşi bitmişti ambarın. Nedense bu düşünce kafamda ciddi ciddi, hatta uğursuzca yankılandı. Fırtına ambarı ezip geçmişti.
Norton birasını bitirdikten sonra, şişeyi kayıtsızca dışarı fırlattı. Billy bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra yine kapadı. «Aferin Billy.» diye düşündüm. Norton, New Jersey'liydi. Orada depozito yasası yoktu.
Billy radyonun düğmesini çevirmeye koyuldu. «Bak bakalım, WOXO yayına başlamış mı?» dedim. Oğlum ibreyi FM 92'ye getirdi. Ama radyodan sadece bir uğultu yükseldi. Billy bana bakıp omuz silkti. O garip sis perdesinin arkasında, başka hangi istasyonlar vardı?
Sonra, «WBLM'yi dene,» diye mırıldandım.
Billy ibreyi öbür uca kadar götürdü. O arada WJBQ - FM ve WIGY-FM istasyonlarını da geçti. İki istasyon da yayın yapıyordu... Ama Maine'in sürekli rock müziği çalan WBLM istasyonu susmuştu.
«Çok garip,» dedim.
Norton sordu. «Ne?»
«Hiç... Sadece yüksek sesle düşünüyordum.»
Billy WJBQ'yu açmış, müzik dinliyordu: Çok geçmeden kente vardık.
Alışveriş merkezindeki Norge çamaşırhanesi kapalıydı. Elektrik yoksa, para atılan çamaşır makinelerini de çalıştıramazdınız, elbet. Ama Bridgton Eczanesi ve Federal Süpermarketi açıktı. Araba parkı oldukça kalabalıktı. Yaz ortasında olduğumuz için, arabaların çoğu bizim eyaletten değildi. Güneşli yerlerde toplanmış birkaç kişilik gruplarda, hep fırtınadan söz ediliyordu.
Bayan Carmody'yi gördüm. Şu postu doldurulmuş hayvanlar satan ve kocakarı ilaçları hazırlayan kadını. Hızla süpermarkete
F.3
girdi. İnsanı hayrete düşüren, kanarya sarısı bir pantolon takım giymiş, koluna küçük bir bavul büyüklüğünde bir çanta asmıştı, Derken Yamaha'ya binmiş, aptal suratlı bir delikanlı gürültüyle yanımdan geçti. Az kalsın ön çamurluğuma çarpacaktı. Delikanlı branda bezinden bir ceket giymiş, aynalı güneş gözlüğü takmış* ti. Ama başında kaskı yoktu.
Norton homurdandı. «Şu serseme bak...»
Araba parkının çevresinde dolaştım. İyi bir yer arıyordum. Ama istediğim gibi bir yer bulamadım. Arabayı parkın en uzak ucuna bırakıp, yürümeye razı olduğum sırada, şansım döndü. Kür çük bir yat boyundaki açık yeşil bir Cadillac, süpermarketin kapısına en yakın olan park yerinden ağır ağır çıktı. Ben de hemen; oraya girdim.
Billy'ye Steff in alışveriş listesini verdim. Oğlum beş yaşırv» daydı, ama kitap harfiyle yazılan şeyleri okuyabiliyordu. «Bir araba al ve işe başla. Ben annene telefon etmek istiyorum. Bay Norton sana yardım eder. Ben de birkaç dakika sonra gelirim.»
Arabadan indik. Billy hemen Norton'un elini tuttu. Bir büyüğün elini tutmadan park yerinden geçmemesini, oğluma daha küçükken öğretmiştik. Bu alışkanlığından henüz kurtulamamıştı. Norton bir an şaşırdı, sonra da hafifçe gülümsedi. Steffi bakışlarıyla yediği için, neredeyse bağışlayacaktım adamı. Oğlumla birlikte süpermarkete girdiler.
Ben de telefon kulübesine gittim. Kulübe Norge Çamaşıp-hanesiyle süpermarketin arasındaydı. Omuzları açık, mor bir elbise giymiş olan ter içinde kadın, telefonun düğmesine basıp duruyordu. Ellerimi ceplerime sokarak kadının arkasında bekledim. Kendi kendime, «Neden Steff için böylesine endişelenh yorum?» diye soruyordum. Neden bu endişemde, ışıldamayan bembeyaz sisin, yayın yapmayan radyo istasyonunun ve Ok Başı Projesinin de payı vardı?
Morlu kadının çilli omuzları güneşten yanmıştı. Turuncu ciltli» terli bir bebeğe benziyordu. Almacı öfkeyle yerine bıraktı, sü-* permarkete doğru dönerken beni gördü.
«Paranızı boşuna ziyan etmeyin,» dedi. «Telefon bozuk.» Öh keyle uzaklaştı.
Az kalsın, alnıma bir şaplak indiriyordum. Bir yerlerde tele-

fon hatları da kopmuştu tabii. Bazı teller toprağın altındaydı, ama hepsi değil. Yine de telefon etmeyi denedim. Bu bölgedeki genel telefonlar, Steff'in deyişiyle «paronoyak»tı. Parayı kumbaraya hemen atmıyordunuz, önce düdüğü bekliyor ve numarayı çeviriyordunuz. Karşıdan biri yanıt verdiğinde, ses otomatik olarak kesiliyordu. İşte o zaman, karşıdaki telefonu kapatmadan, on sentinizi kumbaraya atmanız gerekiyordu. Sinir bozucu bir şeydi bu. Ama bugün on sentim ziyan olmadı. Telefondan hiç düdük sesi gelmiyordu. Kadının dediği gibi bozuktu.

Almacı yerine bırakıp, ağır ağır süpermarkete doğru yürüdüm. O arada gülünç bir olaya tanık oldum. Yaşlı bir karı koca, konuşarak giriş kapısına doğru ilerliyorlardı. Gevezelik ederken kapıya küt diye çarpınca, birden sustular. Kadın şaşkınlık içinde, tiz bir ses çıkardı. Komik bir yüz ifadesiyle birbirlerini süzdüler, sonra da gülmeye başladılar. Yaşlı adam karısının girmesi için kapıyı güçlükle itti. Elektrikli-göz yardımıyla açılan bu kapılar oldukça ağırdı. Elektrik kesildiği zaman, belki yüz değişik biçimde yakalanırdınız.
Ben de kapıyı iterek açtım. Havalandırma sisteminin çalışmaması hemen dikkatimi çekti. Dükkânlar yazın havalandırmayı sonuna kadar açarlardı, içeride bir saat kalacak olursanız, dişleriniz takırdardı bu yüzden.
. Federal de diğer bütün modern süpermarketler gibi. Skinner kutusu biçiminde yapılmıştı. Modern pazarlama tekniği, bütün müşterileri beyaz fareler gibi görüyordu yani. Gerçekten ihtiyacınız olan ekmek, süt, et, bira ve dondurulmuş yiyecek gibi şeyler, marketin en arkasındaydı. Oraya ulaşmak için, modern insanda satın alma isteği uyandıracak eşyaların yanından geçmeniz gerekiyordu. Raflarda küçük çakmaklardan, köpekler için kemik biçimli lastik oyuncaklara kadar her şey vardı.
Meyva ve sebze bölümü giriş kapısının hemen yakınındaydı. Oraya bir göz attım. Ama oğlumla Norton görünürlerde yoktu. Kapıya çarpmış olan yaşlı kadın, greyfrutları inceliyordu. Kocası aldıklarını koymak için cebinden bir file çıkarmıştı.
Meyvaların arasından geçip sola döndüm. Bizimkiler üçüncü bölümdeydi. Billy hazır tatlılara bakıyordu. Norton ise onun

arkasında durmuş, Steff in yazısını sökmeye çalışıyordu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce, hafifçe güldüm.
Yarı dolu arabaları ve rafları inceleyen müşterilerin yanından geçerek onlara doğru gittim. Sincapiığı tutan tek kadının Steff olmadığı anlaşılıyordu. Norton üst raftan iki kutu pasta malzemesi alıp arabaya attı.
«E, ne âlemdesiniz?» diye sordum. Norton döndü. Çok rahatladığı belliydi.
«Fena sayılmayız, değil mi, Billy?»
Oğlum, «Öyle,» dedi, sonra da dayanamayıp sevinçle ekledi. «Bay Norton da pek çok şeyi okuyamadı, baba.»
«Bir de ben bakayım.» Listeyi aldım.
Norton tam bir avukata yakışacak biçimde, listede yazılanlardan aldıklarının yanına işaret koymuştu. Altısını alabilmişlerdi henüz. Bunların içinde süt ve gazoz da vardı. Oysa Steff daha on şey yazmıştı.
«Meyva ve sebze bölümüne dönmemiz gerekiyor,» dedim. «Steff domates ve salatalık istiyor.»
Billy arabayı döndürürken, Norton mırıldandı. «Kasalara baksana, Dave.»
ilerleyerek çıkışa bir göz attım, önemli haber bulamadıkları zaman, gazeteler böyle sahnelerin resimlerini basar, resimlerin altına da genellikle esprili yazılar koyarlardı. Süpermarketin sadece iki kasası açıktı. Para vermek için bekleyen insanların oluşturduğu çift sıra, hemen hemen boşalmış olan ekmek raflarının önünden geriye doğru uzanıyor, sağa dönüyor ve donmuş yiyeceklerin durduğu buzdolaplarının önünde gözden kayboluyordu. Yeni bilgisayarlı kasaların hepsinin üzeri örtülüydü. Açık iki kasada, bitkin görünüşlü iki kız, cep hesap makineleriyle işi yürütmeye çalışıyorlardı. Her kızın yanında, Federal'in iki müdür yardımcısından biri duruyordu. Bud Brown ve Ollie Weeks. Ollie' den hoşlanırdım. Ama kendisini supermarket dünyasının Charles de Gaulle'ü sanan Bud Brown sinirime dokunuyordu.
Kızlar hesabı tamamlarken, Bud ve Ollie müşterinin verdiği para ya da çeke bir makbuz iliştiriyor, sonra da bunu bir kutuya atıyordu. Hepsi yorulmuş ve sıcaktan bunalmıştı.
Norton bana katıldı. «Yanında İlginç bir kitap getirdiğini umarım. Sırada epey bekleyeceğiz.»
Steff'in evde yapayalnız olduğu aklıma gelince, yine endişelendim. «Sen gidip istediklerini al. Ben Billy'yle bu sorunu hallederim.»
«Senin için de birkaç bira alayım mı?»
Düşündüm. Brent Norton'la anlaşıyor gibiydik, ama bütün günü onunla kafa çekerek geçirmek niyetinde değildim. Evde düzeltilmesi gereken çok şey vardı. «Çok üzgünüm. Başka sefere, Brent.»
Norton'un yüzünde soğuk bir ifade belirdi. Kısaca, «Pekâlâ.» diyerek uzaklaştı. Arkasından bakarken Billy gömleğimi çekiştirdi.
«Annemle konuştun mu, baba?»
«Hayır. Telefonlar çalışmıyor. Galiba telefon teller» de koptu..»
«Annem için endişeleniyor musun?»
«Hayır,» diye yalan söyledim. Endişeliydim, ama bunun nedenini bilemiyordum. «Niye endişelenecek misim? Ya sen?»
«Yoo...» Ama Billy endişeliydi. Yüz hatları gerilmişti. O anda geri dönmemiz gerekirdi. Ama yine de çok geç kalmış olabilirdik.
III. Sis Yaklaşıyor

Akıntıya karşı yüzmeye çabalayan som balıkları gibi, zorlukla meyva ve sebze bölümüne döndük. Kalabalığın arasında birkaç tanıdık gördüm. Belediye Meclis üyesi Mike Hatlen. ilkokul öğretmeni Bayan Reppler. (Kuşaklar boyunca üçüncü sınıf öğrencilerinin ödünü patlatan kadın, şimdi bir kavunu beğenmeyerek elliyordu.) Steff'le gezmeye gittiğimizde Billy'ye bakan Bayan Turman. Ama müşterilerin çoğu, buraya yazlığa gelmiş kişilerdi. Pişirilmesine gerek olmayan yiyecekler alıyor ve «sade yaşamak»tan söz ederek birbirlerine takılıyorlardı. Soğuk etler, kermeslerde satılan ucuz kitaplar gibi kapışılmıştı. Geride

sadece birkaç paket salam, fırında makarna ve erkek seks organına benzeyen bir tek sucuk kalmıştı. Domates, salatalık ve bir kavanoz mayonez aldım. Steff jambon istemişti. Jambonun bittiğini görünce, onun yerine salama uzandım. Besin Kontrol Bürosu her pakette biraz böcek pisliği bulunduğunu, yani verdiğiniz paraya karşılık fazladan da bir şeyler aldığınızı açıklayalı beri, salamı zevkle yiyemez olmuştum.
Dördüncü bölüme girerken, Billy, «Bak,» dedi. «Askerler gelmiş.»
İki er, renkli yazlık giysiler ve spor kılıkların arasında, bej üniformalarıyla hemen göze çarpıyordu. Ok Başı Projesi kırk beş kilometre kadar ötede olduğu için. ordu personeliyle karşılaşmaya alışmıştık. Ama genç erler, henüz traş olacak yaşta bile değil gibi gözüküyorlardı.
Steff'in listesini bir daha inceledim. Her şeyi almıştık. Hayır, bir eksiğimiz vardı. Karım en alta, sanki aklına sonradan gelmiş gibi, «Bir şişe Lancer» diye yazmıştı. Bu fikri beğendim. O gece Billy yattıktan sonra bir iki kadeh şarap içer, uykuya dalmadan önce de uzun uzun sevişirdik belki.
Arabayı bırakıp kalabalığın arasından içki bölümüne gittim. Bir şişe şarap aldım. Dönerken deponun çift kanatlı, büyük kapısının önünden geçtim, içeriden büyük bir jeneratörün uğultusu geliyordu. Herhalde ancak buzdolaplarına yetecek güçteydi. Kapılar, kasalar ve diğer elektrikli aygıtları çalıştıramıyordu.
Billy'yle kuyruğa girdiğimiz sırada, Norton da gözüktü. Altı şişelik iki bira kasasını, bir somun ekmeği ve birkaç dakika önce gördüğüm sucuğu, düşürmeden taşımaya çalışıyordu. Bizimle birlikte sıraya katıldı. Havalandırma sistemi çalışmadığı için, içerisi çok sıcaktı. Kapıları neden ardına kadar açıp, altlarına bir şey sıkıştırmadıklarını düşündüm. Buddy Eagleton'u kırmızı ön-lüğüyle yanda beklerken görmüştüm. Hiçbir iş yaptığı yoktu. Jeneratör tekdüze bir sesle çalışıyordu. Başım ağrımaya başlamıştı.
«Bir şey düşürmeden, aldıklarını şuraya koy Brent.» dedim.
«Teşekkür ederim.»
Kuyruklar şimdi donmuş yiyecek bölümünden daha da ge-

rilere doğru uzanıyordu. Müşteriler istediklerini alabilmek için, kuyrukların arasından geçmek zorunda kalıyorlardı. «Bağışlayın...» «Pardon...» sözlerinden geçilmiyordu.
Norton sıkıntıyla, «Bombok bir iş bu,» diye söylendi. Hafifçe kaşlarımı çattım. Billy'nin böyle sözler duyması hoşuma gitmiyordu.
Kuyruk ağır ağır ilerlerken, jeneratörün uğultusu biraz hafifledi. Norton'la oradan buradan konuşuyorduk. Mahkemeye düşmemize neden olan arazi konusunu hiç açmadık. Hava durumu ya da Red Sox takımının şampiyonluk olasılığı gibi konuları seçtik. Sonunda gevezelik dağarcığımız boşaldı ve sustuk. Billy yanımda sıkıntılı sıkıntılı kımıldayıp duruyordu. Kuyruk çok ağır, âdeta sürünürcesine ilerliyordu. Şimdi sağımızda donmuş yiyecekler, solumuzda da pahalı şaraplar ve şampanyalar vardı. Ucuz şarapların önüne geldiğimiz sırada, bir an o çılgın gençlik günlerinde içtiğim Ripple şarabından bir şişe almayı düşündüm. Ama almadım. Zaten gençliğimin pek çılgınca geçtiği de söylenemezdi.
Billy, «Baba, neden daha çabuk olmuyorlar?» diye sordu. Yüz hatları hâlâ gergindi. Beni saran endişe sisi birden yarıldı ve korkunç bir görünümle karşılaştım. Dehşetin madensi, parlak suratıyla. Bir an sonra kayboldu.
«Sakin ol, Şampiyon,» dedim.
Ekmek bölümüne, yani çift sıranın sola doğru bir dönüş yaptığı noktaya gelmiştik. Artık kasaları görebiliyorduk. İki açık kasayı ve kapalı olan dört makineyi. Elektrikli kasalara giden taşıyıcı kayışlar, hareketsiz duruyordu. Üzerlerindeki levhalarda, «Lütfen Öbür Kasaya Gidin» yazılıydı, bir de bir sigara markası. Daha ileride, araba parkına ve onun gerisindeki 117 ve 302 numaralı yolların kesiştiği noktaya bakan camlı kapılar yükseliyordu. Yeni ürünleri ve supermarkets verdiği armağanları tanıtan ilan ve reklâmlar, manzarayı yarı kapamıştı. Supermarket bu günlerde, «Doğa Ananın Ansiklopedisi» adında bir dizi kitap dağıtıyordu anlaşılan. Bizim sıra Bud Brown'un bulunduğu kasaya doğru ilerlemekteydi. Önümüzde belki daha otuz kişi vardı. Bayan Carmody o parlak sarı takımıyla hemen fark ediliyordu. Sarı hummayla ilgili bir postere benziyordu kadın.

Ansızın uzaklardan çığlığa benzeyen bir ses geldi. Ses gitgide yükseldi, sonunda bir polis sireninin çılgınca feryatlarına dönüştü. Dörtyol ağzından bir kornanın cırlak sesi yankılandı. Fren gıcırtıları ve tekerlek İniltileri duyuldu. Görüş açım uygun olmadığı için, dışarıda neler olduğunu anlayamadım. Ama polis arabası

süpermarkete yaklaşırken, siren sesi yükseldi, önümüzden geçip uzaklaştıktan sonra hafifledi. Birkaç kişi ne olduğunu anlamak için kuyruktan çıktı. Ama sayıları fazla değildi. Müşterilerin hepsi de çok beklemişlerdi, kuyruktaki yerlerini kaybetmek istemiyorlardı.
Aldıklarını benim arabama bırakmış olan Norton da kapıya koşmuştu. Birkaç dakika sonra geri dönüp tekrar kuyruğa girdi. «Yerel polis...»
Derken kentin yangın düdüğünü duyduk, hiltlye benzeyen sesi bir tizleşiyor, bir alçalıyordu. Billy elimi sıkıca tuttu. «Ne var, baba?» diye sordu. Hemen arkasından da ekledi. «Annem İyi mi acaba?»
Norton, «Kansas Yolunda yangın çıktı sanırım,» diye fikrini açıkladı. «Fırtınanın kopardığı, o lanet olasıca teller yüzünden... İtfaiye arabaları neredeyse geçer.»
Böylece endişelerime bir odak noktası bulmuş oldum. Bizim bahçede de kopuk teller vardı.
Bud Brown, başında beklediği kasiyer kıza bir şeyler söyledi. Kız ne olduğunu anlamak için, kafasını çevirmiş bakıyordu. Adamın sözleri üzerine kızardı ve yine hesap makinesinin üzerine eğildi.
Bu sırada kalmak istemiyordum. Garip bir duygu, beni oradan uzaklaşmaya zorluyordu. Ama kuyruk yine İlerlemeye başlamıştı. Artık kuyruktan çıkmak budalalık olacaktı. Şimdi karton karton sigara dolu rafların önündeydik.
Biri giriş kapısını itti. Yirmisine varmamış bir delikanlı. Galiba kask takmadan motosiklete binen çocuktu bu. Delikanlı, «Sis!» diye haykırdı. «Sisi görmelisiniz! Kansas Yoluna yayılıyor!» Herkes dönüp ona baktı. Çocuk uzak bir yerden koşarak gelmiş gibi soluk soluğaydı. Kimse bir şey söylemedi. Delikanlı, «Sisi görmelisiniz,» diye yineledi meydan okurcasına. Herkes onu süzüyordu. Kıpırdananlar oldu, ama hiçbiri sıradaki yerini

kaybetmeyi göze alamadı. Henüz sıraya girmemiş olan müşteriler arabalarını bıraktılar ve çocuğun ne demek istediğini anlamak için, çıkış kapısına doğru ilerlediler. Başında, ancak bira reklamlarında bahçede biftek pişiren adamların kafasında gördüğünüz, şal örneği kurdeleli, hasır bir şapka olan iriyarı bir adam, kapıyı hızla açtı. On on beş müşteri de onunla birlikte dışarı çıktı. Delikanlı da aralarındaydı.
Erlerden biri, «Havalandırma sisteminin sağladığı serinliği dışarı kaçırmayın,» diye şaka yaptı. Birkaç kişi güldü. Ben gülmüyordum. Çünkü sisin gölde nasıl ilerlediğini görmüştüm.
Norton oğluma döndü. «Billy, neden gidip bakmıyorsun?»
Hemen, «Olmaz,» dedim. Oysa ortada somut bir neden yoktu.
Kuyruk biraz daha ilerledi. Çoğu müşteri kafasını uzatıyor, delikanlının sözünü ettiği sisi görmeye çalışıyordu. Ama bulunduğumuz yerden, sadece parlak mavi gökyüzü görünüyordu. Birinin, «Herhalde çocuk şaka ediyordu,» dediğini duydum. Bir başkası, «Bir saat kadar önce, Uzun Göl'de garip bir sis toplanmıştı,» diye karşılık verdi. Yangın düdüğü çığlığı andıran, tiz bir ses çıkardı yine. Bu hiç hoşuma gitmedi. Sanki kıyamet yaklaşıyordu.
Bir grup daha süpermarketten çıktı. Kuyruktaki yerlerini bırakanlar da oldu. Böylece kuyruk daha çabuk ilerlemeye başladı. Az sonra Texaco benzin istasyonunda çalışan kır saçlı, ihtiyar teknisyen John Lee Frovin içeri dalıp, «Hey!» diye bağırdı. «İçinizde fotoğraf makinesi olan var mı?» Çevresine bakındık-tan sonra tekrar dışarı çıktı.
Bu sözler pek çok müşterinin dışarı fırlamasına yol açtı. «Fotoğrafını çekmeye değecek bir şey varsa, kaçırmayalım,» diye düşünüyorlardı herhalde.
Bayan Carmody yaşlılıktan kısılmış, ama yine de gür sesiyle, «Dışarı çıkmayın!» diye haykırdı birden.
Herkes dönüp ona baktı. Kimileri sisi görmek için koştuğu, kimileri Bayan Carmody'den uzaklaşmaya çalıştığı ya da arkadaşlarını aramaya başladığı için, sıranın düzeni bozulmuştu. Kızılcık rengi bir kazak ve yeşil bir pantolon giymiş olan genç ve güzel bir kadın, Bayan Carmody'yi düşünceli düşünceli, kafası-

nın içini okumak ister gibi süzüyordu. Birkaç fırsatçı bu durumdan yararlanarak hemen öne geçtiler. Bud Brown'in yanındaki kasiyer, yine omzunun üzerinden baktı. Brown uzun parmağıyla kızın omuzuna vurdu. «Kafanı yaptığın işe ver, Sally.»
Bayan Carmody bağırdı. «Dışarı çıkmayın! Ölüm demek bu! Orada ölümün beklediğini hissediyorum!»
Bud Brown ve Ollie Weeks kadını tanıdıkları için, sinirli sinirli bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Ama buraya tatile gelmiş olan yabancılar, kuyruğu falan boşverip, Bayan Carmody' nin yanından hemen uzaklaştılar. Büyük kentlerdeki dilenci kadınlardan da kaçardı herkes. Sanki bulaşıcı bir hastalığın mikroplarını taşıyorlarmış gibi. Kimbilir? Belki de gerçekten taşıyorlardı.
Sonra olaylar insanın aklını karıştıracak bir hızla gelişmeye başladı. Bir adam giriş kapısını itti ve sendeleyerek markete girdi. Burnu kanıyordu. «Siste bir şey var!» diye haykırdı. Billy bacağıma yaslanıp büzüldü. Bilmiyorum, bunun nedeni adamın burnunun kanaması mıydı, yoksa sözleri mi. «Siste bir şey var! Siste bir şey John Lee'yi kaptı! Bir şey...» Vitrinin önüne dizilmiş gübre torbalarına doğru geri geri gitti ve oracığa çöktü. «Siste bir şey John Lee'yi kaptı! John'un çığlıklar attığını duydum!»

Durum değişiverdi. Herkes fırtına yüzünden tedirgindi zaten. Polis arabasının sireni ve yangın düdüğü de gerginliği artırmıştı. Ayrıca elektrik kesilmesi gibi olaylar da, Amerikalıların endişeye kapılmasına yol açardı. Durumu başka türlü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İşte bütün bu nedenlerle, insanlar hep birlikte harekete geçtiler.
Kaçmadılar. Böyle bir şey söylersem, size, tümüyle yanlış bir izlenim vermiş olurum. Paniğe kapıldıklarını da söyleyemem. Koşmadılar. Daha doğrusu çoğu koşmadı. Ama çıkıp gittiler. Bazıları kasaların yakınındaki büyük kapılardan dışarı baktı, bazıları giriş kapısından dışarı çıktı. Kiminin elinde yiyecek paketleri vardı. Adamakıllı bunalan, ukala Bud Brown, «Hey!» diye bağırdı. «Onların parasını vermediniz! Hey, sen! O sosisleri geri getir bakayım!»
Biri Brown'a güldü. Delice, tiz bir sesti bu. Bazıları bu yüzden gülümsediler. Ama gülümserken bile şaşkın ve endişeliy-

diler. Sonra başka biri bir kahkaha attı. Kıpkırmızı kesilen Brown, pencereden bakmak için yanından geçen bir kadının elindeki mantar kutusunu çekip aldı. Kapıların önü kalabalıklaşmıştı artık. Bu insanlar tahta perdedeki deliklerden inşaat yerine bakan meraklılara benziyorlardı. Kadın, «Mantarcıklarımı geri ver!» diye bağırdı. Kadın mantarlardan böyle garip bir sevgiyle söz edince, yakınında duran iki adam deli gibi gülmeye başladı. Şimdi mağazada eski tımarhaneleri hatırlatan bir hava vardı. Bayan Carmody yine avaz avaz bağırarak, müşterileri dışarı çıkmamaları için uyardı. Yangın düdüğü kesik kesik, ıslık gibi sesler çıkarmayı sürdürüyordu. Evinde hırsız yakalamış, yaşlı ama güçlü bir kadının sesine benziyordu tıpkı. Ve Billy birdenbire ağlamaya başladı.
«Baba, o yüzü kanlı adam kim? O yüzü kanlı adama ne olmuş?»
«Önemli bir şey yok, Koca Billy. Sadece burnu kanamış. Bir şey yok.»
Norton düşünceli düşünceli sordu. «Siste bir şeyden söz ederken, ne demek istedi?» Kaşlarını çatmıştı. Norton da şaşkınlığını böyle gösteriyordu anlaşılan.
Billy gözyaşları arasında, «Baba,» diye inledi. «Korkuyorum...»
Biri hızla yanımdan geçerken bana çarptı, az kalsın yuvarlanacağım. Billy'yi kucağıma aldım. Ben de korkmaya başlamıştım. Kargaşa büyüyordu. Bud Brown'in tepesinde durduğu kasiyer Sally, yerinden fırlayıp kaçacak oldu. Brown kızı kırmızı önlüğünün yakasından çekti. Yaka yırtıldı. Sally parmaklarını bir pençe gibi bükerek Brown'i tokatladı. Yüzü çarpılmıştı. Bir yandan da, «Çek pis ellerini üzerimden!» diye haykırıyordu. Brown, «Kes sesini, küçük budala,» dedi. Ama çok şaşırdığı belliydi. Sally'yi tekrar yakalamaya kalkıştı.
Ollie Weeks onu sert sert uyardı. «Bud! Sakin ol!»
Başka biri bir çığlık attı. Daha önce kimse paniğe kapılmamıştı. Ama o an yakındı. İnsanlar kapılardan dışarı sel gibi akıyordu. Bir şangırtı koptu ve düşüp kırılan bir gazoz şişesinden köpükler fışkırdı.
Morton, «Tanrım!» diye bağırdı. «Neydi bu?»

Derken ortalık kararmaya başladı... Hayır, bu tam anlamıyla doğru sayılmaz. O sırada havanın karardığını değil, marketteki ışıkların söndüğünü düşündüm. Ani bir hareketle başımı kaldırıp floresan lambalara baktım. Bunu yapan yalnız ben değildim. Ama birden elektriğin kesik olduğunu hatırladım. Markete girdiğimizden beri ışık yanmıyordu. Ne var ki içerisi daha önce bize bu kadar karanlık gelmemişti. Sonra, kapıların önündekiler bağırıp işaret etmeye başlamadan, gerçeği anladım. Sis yaklaşıyordu.
Sis araba parkının Kansas Yoluna açılan kapısından içeri girdi. Yakından bakıldığında da, gölün karşı kıyısından göründüğü gibiydi. Beyaz ve parlaktı, ama hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Güneşi hemen hemen örtmüştü. Şimdi gökyüzünde güneşin olduğu yerde, gümüş bir para vardı sanki. Güneş kışın ince bulutların arkasından gözüken aya benziyordu.
Sis tembelce ilerliyordu. Ona bakarken, bir akşam önce gördüğüm su-hortumunu hatırladım nedense. Doğanın pek sık görmediğimiz, müthiş güçleri vardır. Depremler, tayfunlar, kasırgalar ...Hepsini gördüğümü söyleyemem, ama bu tür doğa olaylarına yeterince tanık oldum. Onun için de. hepsinin böyle ağır ağır yaklaştıklarını tahmin edebiliyorum. İnsanı büyülüyor bunlar. Dün gece Billy'yle Steffi büyük pencerenin önünde bü-yüledikleri gibi.
Sis iki araba genişliğindeki asfalta yayılarak, yolu gözlerden sildi. McKeon'un güzelce onarttığı evini olduğu gibi yuttu sanki. Yandaki eski apartmanın ikinci katı, bir an beyazlığın arasından uzandı, sonra ortadan kayboldu. Süpermarketin araba parkının giriş ve çıkışlarındaki «Lütfen Sağdan Gidiniz» yazılı levhalar da öyle. Kirli beyaz levhalar görünmez olduktan sonra, üzerlerindeki siyah harfler bir an havada titreştiler. Sonra sıra parktaki arabalara geldi.
Norton yine, «Tanrım, bu nedir?» diye sordu. Sesi titriyordu.
Sis yayılmasını sürdürüyor, mavi gökyüzünü de, asfaltı da yavaşça yutuyordu. Bir an çılgınca bir duyguya kapıldım. Sanki bir bilimkurgu filmi için hazırlanmış, olağandışı bir sahneyi seyrediyordum. Mavi gökyüzü daraldı, geniş bir kuşağa benzedi.

Sonra giderek inceldi ve mavi bir çizgiye dönüştü. Sonunda o da kayboldu. Geniş vitrinin camına bembeyaz bir bulut yapışmıştı sanki. Ancak bir metre kadar ilerideki çöp bidonunu görebiliyordum. Cipimin ön çamurluğundan ötesi silinmişti.
Bir kadın yüksek sesle, uzun uzun haykırdı. Billy bana daha da sıkıca sarıldı. Vücudu, yüksek voltajlı elektrik akımının geçtiği, gevşek teller gibi titriyordu.
Bir adam bağırarak kapıya koştu. Paniğe yol açan da bu oldu galiba. İnsanlar paldır küldür sise doğru atıldılar.
Brown, «Hey!» diye kükredi. Bilmiyorum, korkmuş muydu, yoksa öfkeli miydi? Belki bu iki duygu birbirine karışmıştı. Yüzü morumsu bir renk almış, boynundaki damarlar yol yol kabarmıştı. «Hey, siz! O yiyecekleri alıp götüremezsiniz! Hemen onları geri getirin! Bu hırsızlık sayılır!»
Kimse durmadı. Ama bazıları ellerindeki paketleri bir yana: fırlattılar. Bazıları da heyecandan kahkahalar atıyordu. Ama bunlar azınlıktaydı. Çoğunluk panik içinde, sise doğru koşuyordu. Ve biz mağazada kalanlar, onları bir daha görmedik. Açık kapıdan içeri hafif, acı bir koku doluyordu. Kalabalık oraya birikmiş, itişip kabşmalar başlamıştı. Billy'yi kucağımda taşıdığım için, omuzlarım ağrıyordu. Oğlum yaşına göre oldukça İriydi. Steff bazen oğlumuzdan, «Benim küçük aygırım,» diye söz ederdi.
Norton yanımızdan uzaklaştı. Yüzünde dalgın ve şaşkın bir ifade vardı. O da kapıya doğru gidiyordu.
Norton'u daha fazla uzaklaşmadan yakalayabilmek için, Bili/ yi öbür koluma aktardım. «Yapma, Brent.»
Norton geri döndü. «Efendim?»
«Bekle ve gör. Öylesi daha iyi.»
«Neyi göreceğiz?»
«Bilmiyorum,» dedim.
Norton, «Yani sence...» diye başladı. Aynı anda sisin içinden bir çığlık yükseldi.
Norton birden sustu. Çıkış kapısının önündeki kalabalık dağılıverdi. Herkes geriledi. Heyecanlı konuşmalar, bağrışmalar ve seslenmeler azaldı, insanların yüzleri sanki yassılaşıp soluk-laştı. İki boyutlu bir görünüş aldı. Çığlık sürüp gidiyordu. Yangın düdüğüyle yarışıyordu san-
ki. İnsan ciğerinde böylesine haykıracak kadar hava olmadığın» sanırdınız. Norton, «Aman Tanrım...» diye mırıldandı. Sonra ellerini saçlarının arasına soktu.
Çığlık birdenbire kesiidi. Biri daha dışarı koştu. Bez tulum giymiş, iriyarı bir adam. Galiba çığlık atanı kurtarmak niyetindeydi. Onu kısa bir süre görebildik. Camın ötesinde ve sisin içindeydi. Adamı bir bardağın kenarına bulaşmış, ince süt tabakasının gerisinden seyrediyor gibiydik. Sonra arkada bir şey kımıldandı. (Anladığım kadarıyla, bunu sadece ben farkettim.) O bembeyaz siste, grimsi bir gölge belirdi. Ve iriyarı adamı sisin derinliklerine doğru çekti. Adam şaşırmış gibi, ellerini havaya kaldırdı.
Süpermarkete derin bir sessizlik çökmüştü.
Dışarısı birden aydınlandı. Park yerindeki yeraltı kablolarının elektrik akımı sağladığı sodyum lambaları yanmıştı.
Bayan Carmody tam cadılara yakışacak bir sesle, «Dışarı çıkmayın,» dedi. «Dışarı çıkmak ölüm demektir.»
Kimse ne güldü, ne de onunla tartışmaya kalkıştı.
Dışarıda bir çığlık daha koptu. Bu seferki boğuktu ve sanki uzaklardan geliyordu. Billy yine bana sarılıp kaskatı kesildi.
OHie Weeks, «David, ne oluyor?» diye sordu. Kasanın yanındaki yerinden ayrılmıştı. Yuvarlak yüzünde iri ter taneleri parlıyordu. Çok korkmuş olduğu belliydi.
«Ne olduğunu bilemiyorum,» dedim. Ollie bekârdı. Tepedeki gölün kıyısında, küçük, güzel bir evde oturuyordu. Pleasant dağındaki barda içki içmekten hoşlanırdı. Sol elinin tombul sertçe parmağında, bir safir yüzük vardı. Geçen şubatta eyalet piyangosundan kazandığı parayla almıştı bu yüzüğü. Ben Ollie'nin kızlardan biraz korktuğu kanısındaydım.
Ollie, «İşin içinden çıkamıyorum,» dedi.
«Ben de öyle, Billy, artık seni yere bırakmam gerekiyor. Neredeyse kolum kırılacak... Tamam mı?»
Oğlum, «Annem,» diye fısıldadı.
«Annen iyi,» dedim. Başka ne söyleyebilirdim?
John'un Lokantasının bitişiğindeki eskici dükkânının sahibi olan yaşlı adam, yanımızdan geçti. Bütün yıl boyunca sırtından çıkarmadığı, üzerinde adının baş harfieri bulunan, üniversiteden

kalma kazağının içinde büzülmüştü. Yüksek sesle, «Çevre kirlenmesi yüzünden oluşan bir bulut bu,» dedi. «Kaynağı Rum-ford'la Güney Paris'teki fabrikalar. Kimyasal maddeler.» Dördüncü bölümde hızla ilerleyerek, tuvalet kâğıdı ve ilaç raflarının önünden geçti.
«Çıkıp gidelim, David,» Norton bu sözleri kuşkulu bir sesla söylemişti. «Ne dersin, biz...»

O anda bir gürültü oldu. Daha çok ayaklarımla hissettiğim, garip, sarsıcı bir gürültü. Sanki bütün yapı, birden doksan santim aşağı inmişti. Birkaç kişi korku ve şaşkınlıkla bağrıştı. Raf-lardaki şişeler fayans döşeli zemine düşüp parçalandı. ÖndekF geniş vitrinin camından üçgen biçiminde bir parça koptu. Vitrinlerin tahta çerçeveleri yer yer çatladı.
Yangın alarmının ıslığa benzeyen sesi, ansızın sustu.
Bunu bir sessizlik izledi. Daha korkunç şeyler bekleyen insanların sessizliğiydi bu. Sarsılmış ve uyuşmuştum. Kafam garip bir biçimde, geçmişteki olaylarla bağlantı kuruyordu. Brîdg-ton'un küçük bir kasaba olduğu günlerde, babam beni de kente getirirdi. O tezgâhın önünde durup konuşurken, ben de bir peniye satılan şekerlere ve iki sentlik çikletlere bakardım. Ocak-ayında buzlar erimeye başlardı. Eriyen karların suları, dükkânın İki yanındaki fıçılara akardı. Ben akide şekerlerini ve meyvalı şekerlemelerini incelerdim. Tavanda sarı ışıklardan oluşan gh zemli kürelere, yazdan kalma sinek ölülerinin dev gölgeleri yansırdı. David Brayton adındaki küçük bir çocuk babasıyla... Ünlü ressam Andrew Drayton'la... Andrew Drayton'un Christine ad'lr tablosu, Beyaz Sarayı süslüyordu. Şekerlere bakan, David Brayton adında, küçük bir çocuk... Davy Crockett çikletlerinden çıkan kartları inceleyen ve tuvalete gitmesi gerektiğini düşünen bir çocuk. Dışarıda ocak ayına özgü, o gitgide yayılan ve camlara yapışan sarı sis.
Bu anı ağır ağır, silinip gitti.
Norton kükredi. «Hey, siz! Hepiniz beni dinleyin!»
Herkes dönüp baktı. Norton ellerini kaldırdı. Alkışları kabul eden bir politikacı gibi, parmaklarını açmıştı. «Dışarı çıkmak tehlikeli olabilir!» diye haykırdı.
F.4
bembeyaz boşlukta dans ediyordu sanki. Çok geçmeden o da yok oldu. Ve hiç kimse bir şey söylemedi.
IV. Depo. Jenaratörle İlgili Sorunlar. Çırağın Başına Gelenler.
Billy huysuzluk nöbetleri geçiriyor, gözyaşları arasında boğuk boğuk, «Annemi isterim!» diye bağırıyordu. Birden iki yaşına dönmüş gibiydi. Sümükleri köpük köpük üst dudağına akmıştı. Onu bulunduğumuz yerden uzaklaştırdım, kolumu omzuna atıp yatıştırmaya çalıştım. Süpermarketin karşı duvarı boyunca uzanan, beyaz buzdolabının önünden geçerken, kasap McVey'i gördüm. Başımızla selamlaştık. Bu durumda yapabileceğimiz başka bir şey yok.
Yere oturup Billy'yi kucağıma aldım, yüzünü göğsüme dayadım. Çocuğu sallayarak konuşmaya başladım. Anne babaların kötü durumlar için sakladıkları yalanları yineledim. Çocuklara çok mantıklı gelen o yalanları. Onlara kendim de inanıyor gibi konuşuyordum.
Billy, «Bu her zaman görülen sislerden değil,» diyerek başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinin çevresinde siyah halkalar belirmiş, kirpikleri ıslanmıştı. «Öyle değil mi, baba?»
«Evet. Öyle sanıyorum.» Oğluma bu konuda yalan söylemek İstemiyordum.
Çocuklar, yetişkinler gibi şaşırtıcı olaylarla savaşmazlar, ona ayak uydururlar. Belki de bunun nedeni, çocukların hemen hemen on üç yaşına kadar şaşırtıcı olayları kabullenmiş olmalarıdır. Billy uyuklamaya başladı. Onu göğsüme bastırdım. Birdenbire uyanıvereceğini sanıyordum. Ama derin bir uykuya daldı. Belki dün gece iyi uyuyamamıştı. Bebekliğinden beri, ilk kez üçümüz aynı yatakta yatmıştık. Belki de oğlum... Korkunç şeyler olacağını sezmişti. Bunu düşünürken, vücuduma sanki buz gibi bir dalga çarptı.
Billy'nin iyice daldığını anlayınca, onu yere yatırdım ve üze-

rini örtmek için bir şey bulmaya gittim. Markettekilerin çoğu hâlâ ön taraftaydı, sise bakıyorlardı. Norton çevresine birkaç kişi toplamış, onları sesiyle büyülüyordu. Ya da büyülemeye çalışıyordu. Bud Brown eski yerinde dimdik duruyordu. Ama Ollie VVeeks kasanın yanından ayrılmıştı.
Birkaç kişi bölüm aralarında hayalet gibi dolaşıyordu. Geçirdikleri şok yüzünden, suratları yağlı yağlı parlıyordu. Et dola-bıyla biraların arasındaki çift kanatlı büyük kapıdan girdim.
Jeneratör kontrplak bölmenin arkasında, düzgün homurtularla çalışmaktaydı. Ama bir terslik vardı. Burnuma çok keskin bir mazot kokusu çarptı. Hafif hafif soluk alarak bölmeye yaklaştım. Gömleğimin düğmelerini açıp, eteğiyle ağzımı burnumu örttüm.
Depo bölümü dar ve uzun bir yerdi. Ölgün ışıklı lambalarla aydınlanıyordu. Her yan karton kutu doluydu. Çamaşır tozu, mey-va suyu, kavurma, salça... Düşüp yırtılmış bir karton kutudan, kana benzer bir sıvı akıyordu.
Bölmedeki kapıyı açarak içeri geçtim. Jeneratör çevreye yayılmış, mavi, yağlı bulutların arasında kaybolmuştu. Ekzos borusu duvardaki bir delikten dışarı çıkıyordu. Dışarıda bir şey, borunun ucunu tıkamıştı anlaşılan. Yanda basit bir düğme vardı. Bunu çevirip makineyi durdurdum. Jeneratör sarsıldı, geğirdi, öksürdü, sonra da sustu. Ardından, Norton'un elektrikli testeresini hatırlatan «pıt-pıt-pıt» sesleri yükseldi. Lambalar birden söndü ve karanlıkta kaldım. Hemen korkuya kapıldım, yönümü de şaşırmıştım. Soluğum samanları uçuşturan, hafif bir rüzgâra benziyordu. Dışarı çıkarken burnumu ince kontrplak kapıya çarpınca, yüreğim ağzıma geldi, ilerideki büyük kapının kanatları camdı. Ama nedense siyaha boyanmıştı. Çevrem zifiri

karanlıktı artık. Körlemesine yürürken, karton kutuları devirdim. Biri az kalsın kafama çarpıyordu. Telaşla gerilediğim sırada, arkama yuvarlanan başka bir kutuya takılıp düştüm ve kafamı hızla betona çarptım. Gözlerimde şimşekler çaktı. Ben de çok becerikliydim hani! Yerde yatmış, bir yandan kendime küfrediyor, bir yandan da kafamı ovuşturuyordum. Kendi kendime, «Biraz gevşe,» dedim. «Ayağa kalkıp buradan çık ve Billy' nin yanına koş. Koluna bacağına yumuşak, yapışkan.şeyler sa-

rılmayacak ya... Kontrolünü yitirme. Paniğe kapılırsan, burada dört döner, bütün kutuları da devirirsin. Yolunu bulup dışarı da çıkamazsın o zaman.»
Dikkatle ayağa kalktım. Kapının iki kanadı arasındaki ince ışık çizgisini arıyordum. Sonunda buldum. Karanlığı aralayan, o belli belirsiz çizgiye doğru yürüdüm. Sonra birden durakladım.
Bir ses duymuştum. Kayan bir nesnenin yumuşak hışırtısı. Ses kesildi, az sonra yeniden başladı. İçimde her şey gevşeyip büzüldü sanki. Garip bir biçimde, dört yaşıma döndüm. Ses sü-permarketten değil, arkamdan geliyordu. Dışarıdan. Sisin olduğu yerden. Bir şey briketlerin üzerinden hışırdayarak kayıyordu. Belki de içeri girmeye çalışıyordu!
Sesin dışarıdan geldiğinden emindim. Olduğum yerde kalakalmışım. Bacaklarıma yürümelerini emrettim, ama beni dinlemediler. Derken ses değişti. Bir şey taşları tırmalıyordu. Can havliyle o ince ışık çizgisine doğru atıldım. Kapıyı yumruklarımla açıp dışarı fırladım.
Kapının hemen önünde birkaç kişi vardı. Ollie Weeks'i seçebildim. Beni görünce hayretle irkiidiler. Ollie elini göğsüme dayadı. «David!» Sesi berbattı. «Tanrım! Senin yüzünden on yıl...» O anda yüzümdeki ifadeyi fark etti. «Nen var senin?»
«Sesi duymadın mı?» diye sordum. Sesim kendi kulağıma bile yabancı geldi. Tiz ve gıcırtılıydı. «Hiçbiriniz duymadınız mı?»
Hiçbiri duymamıştı. Neden durduğunu anlamak için, jeneratöre bakmaya gelmişlerdi. Ollie bana bunları söylerken, çıraklardan biri, kucağında cep fenerleriyle geldi. Merakla bir Ollie' ye baktı, bir bana.
«Jeneratörü ben kapadım,» dedim. Nedenini de açıkladım.
Öbür adamlardan biri, «Ne duydun?» diye sordu. Kentteki karayolları bürosunda çalışıyordu. Adı Jim'di.
«Bilmiyorum. Bir hışırtı! Bir şey taşlarda sürünüyordu sanki. O sesi bir daha duymak istemem.»
Ollie'nin yanındaki öteki adam, «Sinir,» dedi.
«Hayır. Sinirle filan ilgisi yok.»
«O sesi ışıklar sönmeden önce de duydun mu?»
«Hayır, söndükten sonra duydum. Ama...» Adamların bana nasıl baktıklarının farkındaydım. Başka bir kötü haber, korkunç

ya da olağandışı bir olay istemiyorlardı. Yeteri kadar sarsılmışlardı zaten. Sadece Ollie bana inanmış gibiydi.
Çırak el fenerlerini dağıtarak, «İçeri girip jeneratörü yeniden çalıştıralım,» dedi. Ollie feneri kararsızca aldı.
Çocuk bana da bir fener uzattı. Bakışlarında hafif bir küçümseme fark ettim. On sekiz yaşında ya vardı, ya yoktu. Bir an düşündükten sonra feneri aldım. Billy'nin üzerine örtmek için. bir şey bulmam gerekiyordu.
Ollie kapının iki kanadını da açtı ve altlarına tahta parçaları sıkıştırdı. Böylece içeri biraz ışık girdi. Çamaşır tozu kartonları, kontrplak bölmedeki yarı açık kapının çevresine yuvarlanmıştı.
Jim havayı kokladı, «Gerçekten çok kötü kokuyor. Jeneratörü durdurmakta haklıymışsın.»
Fenerlerin ışığı konserve, tuvalet kâğıdı ve köpek maması kutularının üstünde dolaşıyor, dans ediyordu. Ekzos borusunun tıkanması yüzünden içeri yayılmış olan dumanlar, ışığı boğuyordu. Genç çırak fenerini malların içeri alınmasında kullanılan, dipteki büyük kapıya doğru tuttu bir an.
Ollie'yle iki adam jeneratörün bulunduğu bölmeye girdiler. Fenerleriyle endişeli endişeli bölmeyi taramaya başladılar. Aklıma çocukken okuduğum serüven romanları geldi. Ayrıca, üniversite yıllarımda bir dizi çocuk kitabını da resimlemiştim. Fener ışığı bana altınlarını gömen korsanları anımsatıyordu. Ya da deli doktorla yardımcısının mezardan ölü kaçırmalarını. Fenerler durmadan yön değiştirirken, duvara vuran gölgeler korkunç biçimlere giriyordu. Henüz soğumamış olan jeneratör, ara sıra «pıt» diye sesler çıkarıyordu.
Çırak el fenerini tam karşıya tutup, dipteki büyük kapıya doğru yürüdü. «Yerinde olsam, oraya gitmezdim,» dedim.
«Evet, sen bunu yapamazdın.»
Adamlardan biri, «Haydi, çalıştır şunu Ollie,» dedi. Jeneratör önce bir öksürdü, sonra da gürültüyle çalıştı.
«Tanrım! Durdur şunu, durdur! Çok pis kokuyor!»
Jeneratörün homurtusu tekrar kesildi.
Ollie ve iki adam bölmeden çıkarken, çırak da deponun çıkış kapısından geri döndü. Adamlardan biri, «Ekzos borusunu bir şeyin tıkadığı kesin.» diyordu.

kır saçları ve orta yaşlı, yakışıklı çapkın pozlanyla, Bud Brown da New England'lılara özgü o asık suratıyla karikatürlere benzi-yorlardı.
Kasalarla geniş vitrinin arasında, yirmi dört yirmi beş kişi huzursuzca dolaşıyordu. Bir bölümü camın önüne dizilmiş, sise bakıyordu. Aklıma yine inşaatları seyreden meraklılar geldi.
Bayan Carmody kasalardan birine giden, hareketsiz taşıma kayışının üzerine oturmuş, filtreli bir sigara içiyordu. Beni bakışlarıyla tarttı. Sonra da gözlerini çevirdi. Beni pek beğenmemişti anlaşılan. Kadın uyanıkken düş görüyor gibiydi.
«Brent,» dedim.
«David! Nereye kayboldun?»
«Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.»
Brown öfkeyle, «Birileri arkada, dolabın önünde bira içiyorlar,» diye homurdandı. Rahibin partisinde porno filmler gösterildiğini açıklar gibi konuşmuştu. «Onları emniyet aynasından görüyorum. Buna engel olunmalı.»
«Brent.»
«Bana bir dakika izin verir misin, Bay Brown?»
«Tabii.» Bud Brown kollarını kavuşturarak, tavandaki içbükey aynaya sert sert baktı. «Buna engel olacağım. Hiç kuşkunuz olmasın.»
Norton'la mağazanın dibindeki bira dolabına doğru gittik. O arada mutfak eşyaları ve tuhafiye bölümünün önünden geçtik. Omzumun üzerinden ön tarafa* doğru baktım. Dikdörtgen biçimindeki yüksek camların tahta çerçevelerinin kıvrılıp bükülmüş ve çatlamış olduğunu gördüm. Ve camlardan birinin kırılmış olduğunu da anımsadım. O garip gürültü sırasında, camın üst bölümünden üçgen biçiminde bir parça kırılıp düşmüştü. Belki deliği kumaş ya da buna benzer bir şeyle tıkayabilirdik. Belki de şarap bölümüne giderken gördüğüm kadın tişörtleriyle...
Ne saçma şeyler düşündüğümü anlayınca, geğirdiğimi gizlemeye çalışıyormuşum gibi elimin tersini ağzıma dayadım. Kıkır kıkır gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Norm'u sürükleyip götüren o dokunaçlara karşı, deliğe birkaç tişört tıkamayı düşünmüştüm. Oysa dokunaçlardan biri, hem de pek büyük olmayan biri, köpek maması dolu bir çuvalı patlayıncaya kadar sıkmıştı.
«David? iyi misin?»
«Ha?»
«Yüzünde bir an, çok güzel ya da çok berbat bir şey aklına gelmiş gibi bir ifade belirdi de...»
Gerçekten de birdenbire aklıma bir şey geldi. «Brent, o ada-rna ne oldu? Siste bir şeyin John Lee Frovin'i kaptığını haykıran adama?»
«Burnu kanayan adam mı?»
«Evet, o.»
«Adam bayıldı. Bay Brown ilk yardım çantasından aldığı amonyak tuzuyla onu ayılttı. Neden sordun?»
«Adam ayıldığı zaman başka bir şey söyledi mi?»
«Yine gördüğü hayali anlatmaya başladı. Bay Brown da adamı bürosuna götürdü. Çünkü sözleri kadınları korkutuyordu. Bay Brown bürosunda sadece küçük bir pencere olduğunu söyleyince, adam sevinçle oraya gitti. Herhalde hâlâ oradadır.»
«Adamınki hayal değil.»
«Doğru, tabii değil.»
«Duyduğumuz o gürültü de...»
«Evet, ama David...»
Kendi kendime, «Norton korkuyor,» diye yineliyordum. «Hemen tepen atmasın. Bu sabah yeterince Öfkelendin zaten. Norton o aptalca arazi anlaşmazlığı sırasında sana ters davrandığı için ona çatma. Önce ukalalık etmişti. Sonra alaya kalkıştı. Davayı kaybedeceğini anlayınca da davranışları çirkinleşti. Onunla dalaşma, çünkü ona ihtiyacın olacak. Belki adam elektrikli testeresini çalıştırmayı beceremiyor, ama batı dünyasında 'aile babası' diye tanımlanan tiplerden. Görünüşü güven veriyor. 'Paniğe kapılmayacaksınız,' derse, herkes onu dinler. Onun için eskiyi unut ve Norton'la iyi geçinmeye çalış.»
«Bira dolabının gerisindeki çift kanatlı kapıyı görüyor musun?» dedim. Norton kaşlarını çatarak oraya baktı.»
«Bira içen adamlardan biri, öbür müdür yardımcısı değil mi? Adı Weeks miydi neydi? Brown onu görürse, Weeks çok geçmeden kendisine yeni bir iş aramak zorunda kalır. Bundan emin olabilirsin.»
aBrent, beni dinler misin?»
Norton dalgın dalgın bana bir göz attı. «Ne diyordun, Dave? Çok üzgünüm, bağışla.»
Asıl biraz sonra üzülecekti. «O kapıyı görüyor musun?»
«Evet, tabii görüyorum.»

«O kapıdan depoya giriliyor. Depo yapının batıya bakan bölümünde. Billy uyuyakaldı. Ben de üzerine örtecek bir şey bulmak için depoya gittim...»
Norton'a her şeyi anlattım. Sadece Norm'un dışarı çıkması konusundaki tartışmadan söz etmedim. İçeri giren yaratıkların Norm'u sisin içine çektiklerini söyledim. Ama Brent Norton anlattıklarıma inanmadı. Onu Ollie, Jim ve Myron'un yanına götürdüm. Üçü de anlattıklarımı doğruladı. Jim'le Çiçek Myron sarhoş, olmak üzereydi. Norton'u bir türlü inandıramadık. Bunu düşünmek bile istemiyordu. İnatla, «Hayır,» dedi. «Olamaz, olamaz, olamaz. Kusura bakmayın baylar, ama bu çok gülünç. Ya benimle alay ediyorsunuz.» Herkes gibi şaka kaldırdığını belirtmek için, parlak dişlerini göstererek sırıttı. «... ya da bir tür kitle ipnotizmasının et-
kisindesiniz.»
Tepem yine attı. Kendimi güçlükle dizginledim. Aslında çabuk öfkelenen biri sayılmazdım. Ama içinde bulunduğumuz durum olağandışıydı. Billy'yi düşünmem gerekiyordu. Stephanie* nin başına gelecekleri de. Ya da gelenleri... Bu düşünceler durmadan beynimi kemiriyordu.
«Pekâlâ,» dedim. «Depoya gidelim. Yerde dokunacın kopuk ucu yatıyor. Kapı aşağı inerken, dokunacı ikiye bölmüştü. Yaratıkların seslerini de.duyabilirsin. Kapının dışında hışırdayarak dolaşıyorlar. Sarmaşığı sarsan rüzgâr gibi bir ses çıkıyor.»
Norton sakin sakin, «Olmaz,» diye karşılık verdi.
«Ne?» Gerçekten de yanlış duyduğumu sanmıştım.
«Olmaz, dedim. Depoya gidecek değilim. Bu şakanın tadı kaçmaya başladı.»
«Brent sana yemin ediyorum, şaka yapmıyoruz.»
Norton, «Tabii şaka,» diye homurdanarak Jim ve Myron'u

süzdü. Sonra Ollie'ye baktı. Ollie bu bakışa sakin bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Norton bana döndü. «Siz yerlilerin, 'gülmekten göbeğimiz çatladı' diye tanımladığınız şakalardan biri olmalı bu. Öyle değil mi, David?»
«Brent... Dinle.»
«Sen beni dinle!» Norton mahkeme salonundaymış gibi, sesini yükseltmeye başladı. Amaçsızca, sinirli sinirli dolaşan birkaç kişi, ne olduğunu anlamak için bize baktılar. Norton parmağını bana doğru sallayarak 'konuşmasını sürdürdü. «Bir şaka bu. Yere atılmış bir muz kabuğu. Ona basıp kayması beklenen adam da benim. Hiçbiriniz buraya yazlığa gelen yabancılardan hoşlanmıyorsunuz. Öyle değil mi? Siz yerliler hep birbiriniz desteklersiniz. Hakkımı aramak için seni dava ettiğimde olduğu gibi. O davayı sen kazandın. Elbette, neden olmasın? Baban ünlü bir ressamdı, burası da senin kentin. Ben sadece burada para harcıyor ve vergi ödüyorum.»
Artık rol yapmıyor, mahkemede eğitilmiş sesiyle konuşarak bize kabadayılık taslamıyordu. Sesi iyice tizleşmişti, kontrolünü yitirmek üzereydi. Ollie Weeks elinde birası, dönerek uzaklaştı. Myron'la arkadaşı Jim büyük bir şaşkınlıkla Norton'a bakıyorlardı.
«Depoya gidip doksan sekiz sente alınmış, lastik bir yılan parçasına bakacağım, öyle mi? Tabii bu iki köylü de bana bakarak kahkahadan kırılacaklar.»
Myron, «Ağzından çıkanı kulağın duysun,» diye homurdandı. «Sen kime köylü diyorsun?»
«Gerçeği öğrenmek istiyorsan söyleyeyim. Ağaç kayıkhanenin üzerine devrildiği için seviniyorum. Çok seviniyorum.» Norton vahşice bir öfkeyle bana gülüyordu. «Kayıkhaneyi adamakıllı Çökertti, değil mi? Çok iyi olmuş! Şimdi yolumdan çekil bakalım!»
Norton, yanımdan geçmeye kalkıştı. Kolundan yakalayıp buzdolabına doğru ittim. Bir kadın hayretle, karga gaklamasmı andıran bir ses çıkardı. İçinde bira tenekeleri bulunan İki kasa yere devrildi.
«Şimdi kulaklarını iyice aç ve beni dinle, Brent. Burada her-

kesin yaşamı söz konusu. Oğlumun yaşamı da benim için önem-li. Onun için şimdi beni dinleyeceksin. Yoksa seni, canını çıkarın-caya kadar pataklarım. Yemin ediyorum.»
Morton hâlâ kabadayı havasıyla çılgınca gülüyor, bir yandan da titriyordu. Kanlı, iri gözleri.yuvalarından uğramıştı. «Haydi, bakalım. Herkese ne kadar güçlü kuvvetli ve yürekli olduğunu göster. Baban yaşında bir kalp hastasını döv.»
Jim bağırdı. «Patakla şunu gitsin! Kalbine boşver. Onun gibi üçkâğıtçı bir avukatın kalbi bile olduğunu sanmıyorum.»
Jim'e, «Sen bu işe karışma,» diyerek, yüzümü Norton'un yüzüne iyice yaklaştırdım. Sanki onu öpecekmişim grbi. Buzdolabı çalışmıyordu, ama çevresi hâlâ soğuktu. «Devekuşu gibi davranmaktan vazgeç. Söylediklerimin doğru olduğunu pekâlâ biliyorsun.»
Norton, soluk soluğa, «Bilmiyorum...» dedi.
«Başka bir zamanda ve yerde olsaydık, bu yalanına inanmış görünürdüm. Ama şu anda senin 'korkuların beni hiç ilgilendirmiyor. Çünkü ben de korkuyorum. Sana ihtiyacım var, Norton! Anlamıyor musun? Sana ihtiyacım var!»

«Bırak beni!»
Norton'un gömleğinden tutup sarstım. «Sende hiç mi kafa yok? Pek çok kişi marketten çıkacak ve pusuda bekleyen canavarlara yem olacak. Tanrı aşkına! Bunu anlayamıyor musun?»
«Bırak beni!»
«Depoya gelip, o parçaya bakmadıkça bırakmam.»
«Sana, olmaz dedim! Bu bir oyun, bir şaka! Ben sandığın kadar aptal değilim.»
«Öyleyse seni oraya sürüye sürüye götürürüm.» Norton'u omzundan ve ensesinden yakaladım. Gömleğinin koltuk altı, mırıltıya benzer bir sesle dikişinden yırtıldı. Adamı çift kanatlı kapıya doğru sürükledim. Norton acı acı çığlık attı. On beş yirmi kişi bize bakıyordu, ama fazla yanaşmadan. Kimse başını derde sokmak istemiyordu.
Norton bağırdı. «Bana yardım edin!» Gözlüğünün gölgelediği gözleri iri iri açılmıştı. Modaya uygun saçları karışmış, kulağı'

n,n arkasındaki ik! tutam havaya kalkmıştı. Bizi seyredenlerin hiçbiri istifini bozmadı.
Norton'un kulağına eğilip, «Neden bağırıyorsun?» dedim. ,0u bir şaka. Öyle değil mi? Arabamı istediğin zaman, seni bu yüzden kente getirdim. Bu yüzden Billy'yi sana emanet ettim. Sisi de ben ayarladım. Hollywood'dan bir sis makinesi kiralamıştım. Bana on beş bin dolara patladı. Nakliye ücreti olarak da sekiz bin dolar daha ödedim. Bütün bu zahmetlere sırf sana şaka yapabilmek için katlandım. Kendi kendini kandırmayı bırak ve gözlerini dört aç.»
Norton haykırdı. «Bırak beni!» Kapıya çok yaklaşmıştık.
«Bir dakika! Ne var? Ne yapıyorsunuz?»
Gelen Brovvn'dı. Kalabalığı dirsekleriyle yararak, küstah bir havayla yaklaştı.
Norton boğuk bir sesle, «Söyleyin de beni bıraksın,» dedi. «Bu adam çıldırdı.»
«Hayır, çıldırmadı. Keşke çıldırmış olsaydı.» Konuşan Ollie' ydi. O anda onu kucaklayabilirim. Ollie arkamızdan yaklaştı, Brown'a doğru dönüp durdu.
Brown'un gözleri, Ollie'nin elindeki biraya kaydı, «içki içiyorsun!» Sesinde hem şaşkınlık vardı, hem de sevinç, «Bu yüzden işinden olacaksın.»
Norton'u bırakıp, «Haydi Bud.» diye araya girdim. «Normal koşullarda değiliz.»
Brown ukalaca, «Kurallar hiçbir zaman değişmez,» dedi. «Şirkete bu olayı bildireceğim. Benim görevim bu.»
O arada Norton sekerek kaçmıştı. Şimdi az ötede durmuş, gömleğini ve saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Endişeyle bir bana bakıyordu, bir Brown'a.
Ollie birdenbire, «Hey!» diye bağırdı. Sesi yükseliyor, pes bir kükremeye dönüşüyordu. Bu alçak gönüllü, yumuşak başlı adamın böyle bir ses çıkarabileceği aklıma bile gelmezdi. «Hey! Siz, markettekiler! Arkaya gelin ve söylenecekleri dinleyin! Bu «onu hepinizi ilgilendiriyor!» Brown'a hiç bakmadan, bana döndü- «İyi yapıyor muyum?»
«Çok iyi...»

Herkes başımıza üşüştü. Norton'Ia tartışmamı dinleyen kalabalık, şimdi üç katına çıkmıştı.
Ollie, «Hepinizin bilmesi gereken bir şey var,» diye başladı.
Brown, «Q birayı hemen bırak,» dedi.
«Sen çeneni kapa!» Brown'a doğru bir adım attım.
Adam bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudu. «Bil-miyorum, bazılarınız ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Ama bütün bu olanları şirkete bildireceğim! Hepsini! Ve şunu da unutmayın: Şirket bazılarınızı mahkemeye verecek!» Sinirinden dudakları gerilmiş, sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Bir an ona acıdım. Olaylara kendince hakim olmaya çalışıyordu. Norton'un gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamasından farksızdı bu. Byron'la Jim ise her şeyi bir erkeklik yarışması olarak görmüşlerdi. Jeneratör düzgün çalışırsa, sisin dağılacağına inanmışlardı. Brown'un yöntemi de buydu. Süpermarketi koruyordu o!
«Öyleyse, otur bir liste yap,» dedim. «Ama lütfen konuşma.»
«Hepinizi yazacağım,» diye karşılık verdi. «En başa da senin adını. Seni ressam bozuntusu!»
Ollie, «Bay David Drayton'un size söylemek istediği bir şey var,» dedi. «Bence hepiniz onu dilemelisiniz, özellikle de, buradan çıkıp evinize gitmeyi düşünüyorsanız.»
Olanları anlattım. Norton'a anlattığım gibi. önce gülenler oldu. Ama sözlerim sona ererken, herkesin yüzünde korku okunuyordu.
Norton atıldı. «Bütün bunlar yalan!» Sözcüklere basa basa konuşmaya çalışırken, gırtlağından cırtlak bir ses çıkmıştı. Ve ben de bu herifin beni desteklemesini istemiş, felaketi önce ona açıklamıştım. Ne aptallık!
Brown başını salladı. «Elbette yalan. Çılgınlık bu. O dokunaçlar nereden geldi dersiniz, Bay Drayton?»
«Bilmiyorum. Şimdilik bunun hiç önemi yok. Önemli olan, o yaratıkların hepimiz için büyük bir tehlike oluşturması.»

«Bence o dokunaçlar bira şişelerinin içinden çıktılar. Bana öyle geliyor.» Kimileri, Brown'in haklı olduğunu belirtmek ister cesine güldüler.
Bayan Carmody'nin paslı bir menteşenin gıcırtısına benze-

ven sesi, herkesi susturdu, «ölüm!» diye haykırdı kadın. Gülenler birden ciddileştiler.
Yaşlı kadın sert adımlarla, kalabalığın oluşturduğu düzensiz -errıberin tam ortasında durdu. Kanarya rengi pantalon takımı, -evreye ışık saçıyordu sanki. Koskocaman çantası iri kalçasına çarpıyordu- Siyah gözleriyle, küstahça çevresine bakındı. Gözleri bir saksağanınki kadar parlak, sert ve öfkeliydi.' Beyaz suni ipek bluzlarının arkasında «Woodlands Kampı,» yazan, on altı yaşlarında, iki güzel kız, kadından uzaklaştılar hemen.
«Dinliyor, ama duymuyorsunuz! Duyuyor, ama inanmıyorsunuz! Hanginiz dışarı çıkıp, her şeyi kendi gözleriyle görmek ister?» Bayan Carmody bakışlarıyla herkesi: taradı. Sonra da bana baktı. «Ya siz, Bay David Drayton? Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?» Sırıtınca, yüzü kurukafa gibi korkunç bir görünüş aldı. «Beni dinleyin, sonumuz geldi. Her şeyin sonu bu. SON AN! O yüce güç, kaderimizi yazdı. Ateşle değil, sisten harfler. Toprak açıldı ve derinlerdeki pislikleri kustu...»
Kızlardan biri bağırdı. «Onu susturamaz mısınız?» Ağlamaya başlamıştı. «Bu kadın beni korkutuyor.»
Bayan Carmody, «Korkuyor musunuz, yavrum?» diyerek kıza döndü. «Hayır, şimdi korkmuyorsun. Ama şeytanın yeryüzüne salıverdiği o iğrenç yaratıklar seni almaya geldikleri zaman...»
Ollie yaşlı kadının kolunu tuttu. «Bu kadarı yeter, Bayan Carmody. Tamam.»
«Bırak kolumu! Bana inanın, sonumuz geldi! ölüm bu! ölüm!»
Başına balıkçıların giydiği türden bir şapka geçirmiş, olan gözlüklü bir adam tiksintiyle, «Saçma sapan bir hikâye bu,» diye söylendi.
Myron sesini yükseltti. «Hayır, efendim. Biliyorum, esrar çekenlerin düşlerine benziyor. Ama Bay Drayton'un anlattıklarr doğru. O dokunaçları ben de gördüm.»
Jim atıldı. «Ben de öyle.»
Ollie de söze karıştı. «Ben de.» Bayan Carmody'yi sakinleştirmeyi başarmıştı. Hiç olmazsa bir süre için. Ama yaşlı kadın yine yakınımızda duruyor. Büyük çantasını sıkıca kavramış,

çıldırmış gibi gülümsüyordu. Kimse onun yakınında durmak is. temiyordu. Müşterilerin çoğu birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Arı-lattığım hikâyenin doğrulanması hiç hoşuma gitmemişti, içlerinden birkaçı dönmüş, ön taraftaki camlara düşünceli düşünceli bakıyordu. Buna sevindim.
Norton, «Bir sürü yalan,» dedi. «Yalan söylemekte birbiri-nizle yarışıyorsunuz. Hepsi bu kadar.»
Brown, «Anlattıklarınız inanılacak gibi değil,» diye homurdandı.
«Burada durup tartışmaya gerek yok. Benimle depoya gel, Kendi gözlerinle gör, sesi de dinle,» dedim;. «Müşterilerin depoya girmelerine...»
011 i e onun sözünü kesti. «Bud, onunla git. Bu sorunu çözmeliyiz.»
Brown, «Pekâlâ,» dedi. «Bu saçmalığa bir son verelim artık.»
Çift kanatlı kapıdan karanlık depoya girdik.
Ses iğrençti. Hatta şeytanca.
Erkeklik taslayan Brown, birden korkuya kapıldı ve hemen kolumu yakaladı. Bir an soluğunu tuttu. Sonra hışırtılı hışırtılı solumaya başladı.
Yük kapısının bulunduğu taraftan hafif, fısıltıya benzer bir ses geliyordu. Adeta okşayıcı bir sesti bu. Ayağımla yeri usulca yokladım. Sonunda cep fenerlerinden birini buldum. Eğilip feneri aldım ve yaktım. Brown'un yüzü iyice gerilmişti. Adam daha o dokunaçları görmemişti bile. Sadece çıkardıkları sesi duymuştu. Ama ben on'arı görmüştüm. Dokunaçların kıvrılıp büküldüklerini, hareket eden sarmaşıklar gibi çelik kapıya tırmandıklarını gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.
«Şimdi ne diyorsun? inanılmaz bir sey, öyle değil mi?»
Brown dudaklarını yaladı ve yerde karmakarışık duran kutularla çuvallara baktı. «Bunu onlar mı yaptı?»
«Çoğunu. Buraya gel.»
Brown istemeye istemeye yaklaştı. Feneri hâlâ süpürgenin yanında yatan, dokunaç parçasına tuttum. Brown dokunacın üstüne eğildi.
«Dokunma,» diye onu uyardım. «Hâlâ canlı olabilir.»

Brovvn çabucak doğruldu. Süpürgeyi ucundan tutarak dokunacı dürttüm. Üçüncü ya da dördüncü itişimde, dokunaç tembelce açıldı. İki sağlam, bir de parçalanmış emici ortaya çıktı. Sonra dokunaç hızla kıvrıldı ve hareketsiz kaldı. Brown tiksintiyle, öğürür gibi, bir ses çıkardı.
«Yeterince gördün mü?»
Adam, «Evet,» dedi. «Çıkalım buradan.»

Fenerin dans eden ışığını izleyerek, çift kanatlı kapıdan dışarı çıktık. Herkes bize döndü ve mırıltılar kesildi. Norton'un suratı bayat peynire benziyordu. Bayan Carmody'nin siyah gözleri ışıl ışıldı. Ollie bira içiyordu. Mağaza adamakıllı soğuduğu halde, yüzünden hâlâ terler akıyordu. Gömleklerinde «Woodlands Kampı» yazan iki kız, fırtına çıkmadan önce tayların yaptıkları gibi, birbirlerine sokulmuşlardı. «Gözler... Bir sürü göz... Onların resmini yapabilirim,» diye düşünürken buz kesildim. «Yüz yok... Sadece alacakaranlıkta ışıldayan gözler... Onların resmini yapabilirim, ama kimse bu gözlerin gerçek olduklarına inanmaz.»
Bud Brown ciddi bir tavırla, uzun parmaklı ellerini birbirine kenetledi. «Bayanlar baylar, çok önemli bir sorunla karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor.»
VI. Yeni Tartışmalar. Bayan Carmody.
Önlemler. «Dünya Dümdüzdür»
Derneğinin Başına Gelenler.
Sonraki dört saat düşte gibi geçti. Brown'in hikâyemi doğrulamasının ardından, uzun ve çok çekişmeli bir tartışma çıktı. Belki de tartışma sanıldığı kadar uzun sürmedi. Belki de müşteriler bu korkunç olayda uzun uzun söz etmek, olaya değişik açılardan bakmak zorundaydılar. Köpeklerin iliği yemek için, kemiği kemirip durması gibi bir şey. Gerçeğe çok zor inanabildiler. Haksız da sayılmazlardı.
«Dünyanın dümdüz olduğuna inananlar,» diye tanımlayabileceğim bir grup oluştu. Başlarında Norton vardı. Ancak on ki-

siden oluşan, ama fazla sesi çıkan bu azınlık grubu,"anlatılanla. rın hiçbirine inanmıyordu. Norton belki yirmi kez, «X Gezegeninden gelen dokunaçların çırağı kaptığını gören sadece dört kisj var,» dedi. Önce bu «X Gezegeni» sözü herkesi güldürdü. Ama çok çabuk bayatladı. Telaşı gitgide artan Norton, bunu fark etmemiş gibi habire konuşuyordu. «Ben bu dört tanığın birine bile inanmıyorum. Zaten tanıkların ikisi körkütük sarhoş.» Orası doğruydu. Biraların durduğu buzdolabından ve marketin şarap bölümünden istedikleri gibi yararlanan Jim ve Myron, utanılacak kadar sarhoştular. Norm'un başına gelenleri ve iki arkadaşın o olaydaki rollerini düşündüğüm zaman, adamları zom oldukları içjn ayıplayamıyordum. Nasıl olsa çok geçmeden ayılırlardı.
Ollie, Brown'un itirazlarına aldırmıyor ve durmadan içiyor du. Bir süre sonra Brown onunla uğraşmaktan vazgeçti. Artık arada sırada şirketle ilgili, öfkeli bir tehdit savurmakla yetiniyordu. Bridgton, Kuzey Windham ve Portland'da süpermarketleri olan Federal Besin Şirketinin ortadan kalkmış olabileceğine inanamı-yordu adam. Oysa belki de Amerika'nın bütün doğu kıyısı ortadan kalkmıştı. Ollie durmadan içiyor, ama sarhoş olmuyordu. Birayı terle atıyordu, anlaşıldığına göre.
Dünyanın Dümdüz Olduğuna İnananlarla girişilen tartışma sonunda iyice sertleşince, Ollie, «İnanmıyorsunuz, Bay Norton,» dedi. «Size bir önerim var. Ön 'kapıdan çıkın ve arka tarafa geçin. Orada, iade edilmiş bir sürü soda ve bira şişesi göreceksiniz. O şişeieri oraya bu sabah Norm, Bud ve ben koyduk. Supermarkets arka bölümüne gittiğinizden emin olmamız için, bize o şişelerden bir iki tane getirin. Siz bunu yaparsanız, ben de sırtımdaki gömleği çıkarıp yerim.»
Norton işi zorbalığa dökmeye kalkıştı.
Ollie yine o yumuşak, ama kesin sesiyle adamın sözünü kesti. «Beni dinleyin. Böyle konuşmakla herkese zarar veriyorsunuz. Aramızda eve gitmek ve ailelerinin sağ ve salim olduğunu öğrenmek isteyenler var. Şu anda kız kardeşimle bir yaşındaki kızı da Naples'da. Ben de onların ne durumda olduklarını öğrenmek istiyorum tabii. Ama bu insanlar size inanmaya başlar ve evlerine dönmeye kalkışırlarsa, Norm'un akıbetine uğrarlar.»

Ollie, Norton'u ikna edemedi. Ama avukatın tarafını tutan ya da iki arada bocalayan bazı kişileri etkilemeyi başardı. Onları Ollie'nin sözlerinden çok, gözleri etkilemişti. Gördüğü olayı yansıtan gözleri... Bence Norton'un çıldırmaması, felakete inanmamasına bağlıydı. Ya da kendi öyle sanıyordu, inanmadığı halde, Ollie'nin önerisini kabule yanaşmadı. Yalnız o değil, onun grubundakilerin hiçbiri yanaşmadı. Dışarı çıkmaya hazır olmadıkları anlaşılıyordu. Norton ve dünyanın dümdüz olduğuna inanan yandaşları bizden uzaklaşıp, hazır et yemekleri bölümüne gittiler. Yanımızdan geçerlerken, içlerinden biri oğlumun bacağına bir tekme attı. İrkilerek uyanan Billy, boynuma sıkıca sarıldı. Yere indirmek istediğimde, bana daha da sokuldu, «indirme baba. Lütfen...»
Bir alışveriş arabası bulup, Billy'yi içine oturttum. Arabaya göre oldukça iriydi. Kendimi tutmasam, kahkahayı basacaktım. Ama BÜly'nin rengi iyice uçmuştu, gözlerinde üzüntü dolu bir ifade vardı. Siyah saçları alnına düşmüştü. Billy belki iki yıldan beri, bu arabalara ilk kez biniyordu. Böyle ufak tefek olayları, insan önce fark etmiyor. Sonra değişikliği anlıyor ve fena halde sarsılıyor.
O arada Dümdüz-Dünyacılar, kendilerine yeni bir hedef bulmuşlardı. Bu seferki Bayan Carmody'ydi. Ve tabii kadın yalnızdı.

O sönük, kasvetli ışıkta, göz kamaştıran kanarya sarısı pantolon takımı, parlak renkli bluzu, kollarında şıkırdayan sahte taşlı, bakır bilezikleri ve şişkin çantasıyla tıpkı bir cadıya benziyordu. Yüzü kırış kırıştı. Kıvırcık, kır saçlarını sıkıca geriye doğru tarayarak üç tarakla tutturmuş ve ensesinde topuz yapmıştı. Ağzı ince bir çizgi gibiydi. Düğüm düğüm bir sicim...
«Tanrının emrine karşı gelinmez. Bunlar olacaktı. Ben işaretleri gördüm. Buradaki lerden bazılarına bunu söyledim de. Ama hiç kimse, görmek istemeyenler kadar kör olamaz.»
Mike Hatlen yaşlı kadının sözünü sabırsızca kesti. «Peki, siz ne diyorsunuz? Ne öneriyorsunuz?» Hatlen belediye meclisi üyesiydi. Ama şu anda, arkası torbalanmış Bermuda şortu ve denizci kasketiyle balıkçılara benziyordu. Birasını yudumlamaktaydı. Erkeklerden çoğu bira içiyordu artık. Bud Brown itirazdan vaz-

geçmişti. Ama şirkayet edeceği kişilerin listesini çıkarıyor, kimseyi gözden kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu.
Bayan Carmody, «öneri mi?» diyerek Hatlen'e doğru döndü. «Öneri mi? Ben sadece Tanrıya kavuşmaya hazırlanmanı öneriyorum. Mi'ke Hatlen.» Hepimizi teker teker süzdü. «Tanrınızla karşılaşmaya hazır olun!»
Myron LaFleur bira dolabının önünden, sarhoş sarhoş burun kıvırdı. «Yok canım! Buraya bak kadın, galiba senin dilini ağzına ortasından tutturmuşlar. İki ucunu birden kullanabilmen için.»
Öbür erkekler de mırıltılarla aynı fikirde olduklarını açıkladılar. Billy endişeyle çevresine bakındı. Kolumu omzuna attım.
Bayan Carmody, «Gerekenleri söyleyeceğim!» diye bağırdı. Üst dudağı kıvrıldı, sigaradan sararmış sivri uçlu dişleri ortaya çıktı. Dükkanındaki saman doldurulmuş hayvanları düşündüm. «İnançsızlar sonuna kadar kuşku duyacaklar! Ama korkunç canavarlar, o zavallı çocuğu sürükleyip götürdü! Sis canavarları! Karabasanlardan fırlamış, türlü iğrenç yaratık! Gözsüz canavarlar! Dehşet verici, renksiz yaratıklar! Hâlâ inanmıyor musunuz? Öyleyse dışarı çıkın! Dışarı çıkıp, onlara 'Merhaba' deyin!»
«Bayan Carmody susun artık,» dedim. «Oğlumu korkutuyorsunuz.»
Yanında küçük kızı olan adam da aynı şeyi yineledi. Tombul bacaklı, dizleri yaralı küçük kız, yüzünü babasının karnına gömmüş, elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Koca Billy ağlamıyordu, ama dudakları titriyordu.
Bayan Carmody, «Kurtuluş için bir tek yol var,» dedi.
Mike Hatlen nazik nazik sordu. «Nedir o, efendim?»
«Bir kurban...» Kadın loş ışıkta, gülüyor gibi görünüyordu. «Kanı akıtılacak bir kurban.»
Kanı akıtılacak bir kurban... Bu sözler sanki havaya yazılmıştı, ağır ağır dönüyordu. Şimdi bütün gerçeği bilmeme karşın, kendi kendime, «Kadın birinin finosunu kastetti,» diyorum. Supermarket kurallarına aykırı olduğu halde, birkaç kişi köpeğiyle gelmişti. Hâlâ kendi kendime bunları söylüyorum. Bayan Carmody o gün New England Pürıtanizminin çılgın bir kalıntısı gibi gözüküyordu... Ama bence kadını Püritanizmden daha derin ve karanlık bir şey güdülüyordu. Kan dökme isteği...

Kadın bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı. Ve kırmızı pantolonla şık bir spor gömlek giymiş olan zarif, ufak tefek, gözlüklü bir adam elinin tersiyle onun ağzına vurdu. Adam saçını dümdüz bir çizgiyle, soldan ayırmıştı. Turist olduğu belliydi.
Yumuşak ama ifadesiz bir sesle, «Kes sesini,» dedi.
Bayan Carmody elini ağzına götürdü. Sonra da sessiz bir suçlamayla, bize doğru uzattı. Avucunda kan vardı. Ama siyah gözlerinde çılgınca bir neşe olduğunu farkettim.
Bir kadın, «Hak yerini buldu!» diye bağırdı. «O benden önce davrandı. Yoksa tokadı benden yiyecektin.»
Bayan Carmody bize kanlı avucunu göstererek, «Sizi yakalayacaklar,» dedi. Kan damlaları, ağzının kıyısındaki kırışıklıklardan çenesine doğru süzülüyordu. Oluktan akan yağmur damlaları gibi. «Belki gündüz olmayacak bu. Ama gece, karanlık bastığında... Karanlıkla birlikte gelecekler. Ve birini daha alacaklar. Geceyle gelecekler. Geldiklerini duyacaksınız. Sürünerek yaklaştıklarını... Ve onlar geldikleri zaman, Carmody Anaya size yol göstermesi için yalvaracaksınız.»
Kırmızı pantolonlu adam elini ağır ağır kaldırdı.
Yaşlı kadın, «Gel de vur,» diye fısıldadı. Kanlı dudaklarını bükerek gülümsedi. Adamın eli titredi. Bayan Carmody bekliyordu. «Cesaretin varsa vur.» Adamın eli yanına düştü. Kadın yalnız başına uzaklaştı. Sonra Billy hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Küçük kız gibi, yüzünü karnıma gömdü.
«Eve gitmek istiyorum,» diye sızlandı. «Annemi görmek istiyorum.»
Onu elimden geldiği kadar avutmaya çalıştım. Ama galiba pek başarılı olamadım.
Sonunda daha az korkutucu konular açıldı. Süpermarketin en savunmasız yanı olan büyük camlardan söz edildi. Mike Hatlen başka kaç kapı olduğunu sordu. Ollie'yle Brown kapıları çabucak saydılar: Norm'un açtığı dışında, iki depo kapısıyla giriş ve çıkış kapıları vardı. Müdürün odasındaki büyük pencereye kalın camlar geçirilmiş ve pencere sıkıca kilitlenmişti.
Bunlardan söz etmenin, birbirine zıt iki etkisi oldu. Tehlike

daha da gerçeklik kazandığı halde, kendimizi daha iyi hissetmeye başladık. Billy bile. Benden çikolata almak için izin istedi. Büyük vitrinlere yaklaşmaması koşuluyla, gidip almasını söyledim.
Oğlum bizi duymayacak kadar uzaklaşınca, Mike Hatlen'in yakınında duran bir adam. «Vitrinler konusunda ne yapacağız?» diye sordu. «Yaşlı kadın besbelli kaçık. Ama o yaratıklar, gerçekten de karanlık basınca saldırıya geçebilirler.»
Bir kadın, «Belki o zamana kadar sis dağılır,» dedi.
Adam başını salladı. «Belki dağılır, belki dağılmaz...»
Bud'la Ollie'ye döndüm. «Bir fikriniz var mı?»
Hatlen'in yakınındaki adam, «Bir dakika,» dedi. «Ben Dan Millerim. Massachusettes'in Lyn kentinden. Beni tanımazsınız. Zaten tanımanız için de bir neden yok. Bu yıl tepedeki gölün kıyısında bir ev aldım. Herhalde kazıklandım da. Ama evi çok seviyorum.» Birkaç kişi güldü. «Her neyse... Şurada gübre çuvalları var. Çoğu on iki kiloluk. Onları kum torbaları gibi yerleştirebiliriz. Dışarı bakmak için de, aralarında açıklık bırakırız.»
Öbür erkekler bu işin yapılması gerektiğini söyleyerek uzaklaşmaya başladılar. Miller bağırdı. «Bir dakika! Bir dakika! Hep birlikte bu konuyu enine boyuna konuşalım.»
Adamlar geri döndü. Şimdi biraların durduğu buzdolabı, depo kapısı ve et buzluğunun oluşturduğu köşede, elli altmış kişi toplanmıştı. Buzluğun bu bölümüne, McVey nedense kimsenin pek sevmediği et türlerini koyardı. Beyin, koç yumurtası, dana uyluğu gibi. Billy devler ülkesinde yaşayan, beş yaşında bir çocuğun o bilinçsiz çevikliğiyle, buzdolabının önünden geçerek yaklaştı ve elindeki çikolatayı havaya kaldırdı, «ister misin, baba?»
«Teşekkür ederim.» Çikolatayı aldım. Tatlı ve lezzetliydi.
Miller konuşmasını sürdürdü. «Belki benimki aptalca bir soru olacak. Ama eksik noktaları tamamlamalıyız. İçinizde silahı olan var mı?»
Bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıp omuz silkti. Adının Ambrose Cornell olduğunu söyleyen kır saçlı, yaşlı bir adam, arabasının bagajında bir çifte olduğunu açıkladı. «İsterseniz onu almaya çalışırım.»
Ollie, «Bence bu hiç de akıllıca bir şey olmaz, Bay Cornell,» dedi.

Cornell mırıldandı. «Ben de aynı fikirdeyim, oğlum. Ama bunu önermem gerektiğini düşündüm.»
Dan Miller, «Kimse silahını göstermek zorunda değil,» dedi. .Ama yine de...»
«Durun, durun! Bir dakika!» Konuşan bir kadındı. Kızılcık rengi kazaklı ve yeşil pantolonlu genç kadın. Kum rengine kaçan sarı saçları vardı ve vücudu da çok güzeldi. Çantasını açıp orta boy bir tabanca çıkardı. Kalabalıktan, «Ah...» diye bir ses yükseldi. Sanki bir sihirbazın ustalıkla yaptığı güzel bir numarayı seyretmişlerdi. Yüzü hafifçe pembeleşmiş olan kadının yanakları büsbütün kızardı. Çantasını tekrar karıştırdı ve Smith-Wesson kurşunu dolu bir kutu aldı. Miller'a, «Adım Amanda Dumfries,» dedi. «Bu tabanca kocamın fikriydi. Kendimi korumak için bir silahım olsun istedi. Tabancayı iki yıldır yanımda taşıyorum. Daha hiç doldurmadım.»
«Kocanız burada mı, efendim?»
«Hayır, New York'ta. Bir iş için gitti. Sık sık İş yolculuğuna çıkar. Tabanca taşımamı da bu yüzden istedi.»
Miller, «Tabanca kullanmayı biliyorsanız, sizde kalsın,» dedi. «Otuz sekizlik mi?»
«Evet. Bu tabancayla hiç ateş etmedim. Sadece bir kez atış poligonuna gitmiştim.»
Miller tabancayı alıp birkaç dakika uğraştıktan sonra, silindiri açtı. Silahın boş olup olmadığını kontrol eti. «Pekâlâ. Şimdi bir tabancamız var. İçinizden hanginiz usta nişancı? Açıkçası ben değilim.»
Herkes birbirine baktı, önce hiç kimse sesini çıkarmadı. Sonra Ollie istemeye istemeye, «Sık sık niş~n talimi yaparım,» dedi.
Brown homurdandı. «Sen mi? Hıh! Karanlık basıncaya kadar iyice sarhoş olacak ve çevreni göremeyeceksin.»
Ollie sözcüklere basa basa, «Neden sesini kesmiyor ve adları yazmayı sürdürmüyorsun?» diye karşılık verdi.
Brown ona şaşkın şaşkın baktı. Ağzını açtı, sonra da bence akıllılık edip tekrar kapattı.
Endişeyle gözlerini kırpıştıran Miller, tabancayı Ollie'ye verdi. «Bu senin...» Ollie tabancayı bir daha kontrol ettikten
sonra, pantolonunun sağ ön cebine soktu. Kurşun kutusunu da göğüs cebine yerleştirdi. Kutu, cebi bir sigara paketi gibi kabartmıştı. Ollie buzdolabına yaslanarak bir bira daha açtı. Yuvarlak yüzünden hâlâ ter akıyordu. Ollie Weeks'in hiç bilmediğim yanlarını gördüğüm duygusundan kurtulamıyordum.
Miller, «Teşekkür ederim Bayan Dumfries,» dedi.
«Bir şey değil!..»
«Bu yeşil gözlü, güzel vücutlu kadının sahibi ben olsaydım, bu kadar yolculuk yapmazdım. Kadına tabanca vermek, gülünç bir simgesel davranış olarak yorumlanabilir,» diye düşündüm. Miller elindeki defteri

bırakmayan Brown'la, bira şişesini sıkıca tutan Ollie'ye döndü. «Bu sözlerim de aptalca gelebilir. Burada alev makinesine benzer bir şey yoktur herhalde.»
Satış memurlarından Buddy Eagleton, «Lanet olsun!» diye bağırdı. Sonra o da Amanda Dumfries gibi kıpkırmızı kesildi.
«Ne var?» diye sordu Mike Hatlen.
«Şey... geçen haftaya kadar, bir sandık küçük kaynak lambamız vardı. Evde sızan boruları ya da ekzos sistemini onarmak için kullanılan lambalardan. Hatırlıyor musunuz, Bay Brown?»
Brown, «evet» der gibi, başını salladı. Yüzünde ekşi bir ifade belirmişti.
Miller sordu. «O kaynak lambalarının hepsi satıldı mı?» «Hayır, hiç tutulmadı. Sadece üç dört tane sattık, öbürlerini geri gönderdik. Lanet olsun!.. Şey, yani çok yazık.» Âdeta moraran Buddy Eagleton, daha fazla dikkat çekmemek için yanımızdan sıvıştı.
Tabii kibritimiz vardı. Uzun saplı mapa ve süpürgelerimiz de. Tuzumuz da. Biri, «Kan emen yaratıkların üzerine tuz serpilmesi gerektiğini duymuştum...» diye mırıldandı. Müşterilerin çoğu iyimserdi. Jim'le Myron bu duruma itiraz edemeyecek kadar sarhoş olmuşlardı. Ama Oliie'yle göz göze geldiğimde, bakışlarında sakin bir çaresizlik olduğunu fark ettim. Bu korkudan da kötüydü. O ve ben dokunaçları görmüştük. Onların üzerine tuz dökmek ya da yaratıkları mapalarla kovalamak fikri, korkunç bir biçimde gülünçtü.
«Mike, neden bu küçük serüvenin hazırlıklarıyla sen ilgilen-

yiyorsun? Ben Ollie ve Dave'le bir dakika konuşmak istiyorum,» dedi Miller.
«Bu işi sevinerek yaparım.» Hatlen, Dan Miller'ın omzuna vurdu. «Birinin işleri yönetmesi gerekiyordu. Sen bunu iyi basardın. Kentimize hoş geldin.»
Miller, «Yani bu vergi iadesi alacağım anlamına mı geliyor?» diye sordu. Kızıl saçları dökülmeye başlamış, ufak tefek, şakacı bir adamdı. Daha ilk bakışta hoşlanacağınız, hatta bir süre sonra seveceğiniz birine benziyordu. Her şeyi sizden daha iyi başarabilen insanlardandı.
Hatlen güldü, «İşte bu olanaksız,» diyerek uzaklaştı. Miller başını eğip oğluma baktı.
«Billy için endişelenme,» dedim.
Miller, «Yaşamım boyunca hiç bugünkü kadar endişelenmedim,» dedi.
Ollie, «Haklısın,» diyerek boş şişeyi buzdolabına attı. Yeni bir şişe açtı.
Miller, «İkinizin birbirinize nasıl baktığınızı gördüm,» dedi.
Çikolatamı bitirdim, üstüne içmek için bir bira aldım.
Miller konuşmasını sürdürdü. «Bakın ne düşündüm. Altı kişi o süpürge saplarına bezler sarsın ve bunları sicimle bağlasın. Sonra çakmak gazı tenekelerini bulalım. Kutuların tepelerini kesip, meşaleleri çabucak yakabiliriz.»
Başımı salladım. İyi bir fikirdi bu. Ama yeterli sayılmazdı. Norm'un dışarı sürüklenmesine tanık olanlar İçin... Tuz dökme işinden çok daha iyiydi yine de.
Ollie mırıldandı. «Hiç olmazsa, onları biraz durdurabiliriz.»
Miller dudaklarını ısırdı. «Durum o kadar kötü demek...»
«Evet, o kadar kötü.» Ollie birasını başına dikti.
Öğleden sonra dört buçukta, gübre çuvalları büyük vitrinlerin önüne yerleştirilmiş, sadece dışarı bakmak için dar aralıklar bırakılmıştı. Bunların her birinin önünde bir nöbetçi bekliyordu. Nöbetçilerin yanında birer kutu çakmak gazı ve bez sarılı birer süpürge sopası vardı. Altı gözetleme noktası oluşturulmuştu. Dan Miller nöbet listesi bile yapmıştı. Tam dört buçukta, gözetleme yerlerinden birinde, çuvalların üzerinde oturuyordum. Billy de yanımdaydı. Sise bakıyorduk.

Vitrinin hemen önünde, kırmızı bir bank vardı. Bazen müşteriler yanlarında aldıkları yiyeceklerle orada oturur, arabalar^ nın getirilmesini beklerlerdi. Bankın gerisinde de araba park, uzanıyordu. Ağır ve yoğun sis, hiç parlamadan usul usul dönüyordu. Kasvetli bir görünümdü. Sise bakmak bile, kendimi bir korkak gibi hissetmeme yol açıyordu.
Billy, «Baba, neler olduğunu biliyor musun?» diye sordu.
«Hayır, yavrum,» dedim.
Oğlum bir süre hiç konuşmadı. Kucağına gevşekçe bıraktığı ellerine bakıyordu. Sonunda, «Neden birileri gelip bizi kurtarmıyor?» diye mırıldandı. «Eyalet Polisi ya da FBI?»
«Bilmem...»
«Acaba annem iyi mi?»
¦ Billy, hiç bilmiyorum...» Kolumu oğlumun omzuna attım.
Billy ağlamamaya çalışıyordu. «Annemi çok istiyorum. Onu üzdüğüm zamanları düşünüyorum, çok pişmanım...»
«Billy,» diye başladım, ama susmak zorunda kaldım. Boğazımda tuz tadı vardı ve sesim titriyordu.

Billy sordu. «Ne zaman bitecek, baba? Ne zaman?»
«Bilmiyorum...» Billy'nin yüzünü omzuma dayayarak avucu-mu başının arkasına koydum. Gür saçlarının altında, kafatasının yaptığı düzgün kavisi hissediyordum. Birdenbire düğün gecemi hatırladım. Steff'in düğünden sonra giydiği, sade kahverengi elbiseyi çıkarmasını seyrediyordum. Bir gün önce kapıya çarptığı için, kalçasında iri bir çürük vardı. Ona bakarak, «Kalçası çürüdüğü sırada, o hâlâ Stephanie Stepanek'ti,» diye düşündüğümü anımsadım. Bu bende saygıya benzer bir duygu uyandırmıştı. Sonra Steff'le sevişmiştik. Dışarıda aralık ayına özgü, donuk gri gökyüzünden kar taneleri uçuşuyordu.
Billy ağlıyordu.
«Hişş, Billy, hişş...» diye fısıldayarak onu salladım. Ama oğlum susmadı. Bu gözyaşlarını ancak anneler dindirebilirdi.
Süpermarkete gece erken geldi. Miller, Hatlen ve Bud Brown bütün cep fenerlerini dağıttılar. Hepsi topu topu yirmi taneydi. Norton, grubu adına avaz avaz bağırarak fener istedi. Ona da Fki

tane verdiler. Fener ışıkları, süpermarketin koridorlarında tedirgin hayaletler gibi dolaşıyordu şimdi.
Billy'yi göğsüme bastırarak aralıktan baktım. Dışarıdaki sütümsü, yarı saydam ışığın niteliği fazla değişmemişti. İçerinin bu kadar karanlık olmasının nedeni, vitrinlerin önüne yığılan çuvallardı. Birkaç kez dışarıda bir şeyin kıpırdadığını sandım. Gerilmiş sinirlerim bana oyun oynuyordu. Bir ara öbür nöbetçilerden biri de bağırdı, ama o da yanılmıştı.
Billy, Bayan Turman'ı görünce, sevinçle onun yanına gitti. Oysa kadın o yaz Billy'ye bakmaya gelmemişti. Bayan Turman elindeki feneri uysalca oğluma verdi. Billy az sonra donmuş yiyeceklerin bulunduğu buzdolaplarının cam kapaklarına, ışıkla adını yazmaya çalışıyordu. Kadın da Billy'yl gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Bir süre sonra yanıma geldiler. Hattie Turman güzel kızıl saçları yeni ağarmaya başlamış, uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Boynundaki süslü zincirden bir gözlük sarkıyordu. Galiba bu zincirleri orta yaşlı kadınlardan başkalarının takmaları yasaktı.
«Stephanie burada mı, Davld?» diye sordu.
«Hayır. Evde.»
Kadın başını salladı. «Alan da öyle. Burada ne kadar nöbet tutacaksın?»
«Saat altıya kadar. »
«Bir şey gördün mü?»
«Hayır. Sisten başka bir şey görmedim.»
«'•îtersen. saat altıya kadar Billy benim yanımda kalsın.»
«ister misin, Billy?»
«Evet, lütfen.» Billv feneri başının üzerinde çeviriyor ve tavanda oluşan ışık oyunlarını seyrediyordu.
«Tanrı Steff'ni koruyacak. Aian'ı da.» Bavan Turman, Billy' yi elinden tutarak uzaklaştı. Kadın sakin bir güvenle konuşmuştu, ama bakışlarından bu sözlere kendisinin de inanmadığı anlaşılıyordu.
Bes bucukta marketin arka tarafından heyecanlı se^er yükseldi. İki kişi tartışıyordu. Başka biri, galiba Buddy Eagleton, «Dışarı çıkarsanız delilik etmiş olursunuz!» diye bağırıyordu.
Birkaç fenerin ışığı gruba doğru çevrildi. Tartışmacılar mar-

ketin ön tarafına doğru geldiler. Bayan Carmody'nin çığlığa benzeyen, alaylı kahkahası karanlığı yardı. Karatahtaya sürtülen tırnakların hışırtısı kadar sinir bozucu bir sesti bu.
Konuşmalar arasında, Norton'un mahkeme salonlarını hatırlatan tenor sesi duyuldu. «Lütfen, izin verin de geçelim.»
Yakınımdaki nöbetçi, gruptakilerin neden bağrıştıklarını anlamak için oradan ayrıldı. Ben yerimden kıpırdamamaya karar verdim. O gürültü neyse, bana yaklaşıyordu zaten.
Mike Hatlen, «Lütfen,» diyordu. «Lütfen bu işi konuşalım.»
Norton, «Konuşulacak bir şey yok!» dedi. Artık yüzünü görebiliyordum. Yorgun, mutsuz ve kararlı bir ifadesi vardı. Dümdüz Dünyacılara verilmiş olan iki fenerden birini almıştı. Kulaklarının arkasında dimdik duran saç tutamları, aldatılmış bir kocanın boynuzlarına benziyordu. Başkanı olduğu grupta, sadece altı kişi kalmıştı.
Miller, «Bu çılgınlıkta diretme,» dedi. «Mike haklı. Doğru dürüst konuşalım. Bay McVey gaz ızgarasında tavuk kızartacak. Oturup onları yeriz.» Norton'un karşısına dikildi.
Norton onu itti. Miller'ın kıpkırmızı olan yüzünde, sert bir ifade belirdi. «Öyleyse istediğini yap. Ama peşindekileri kendi ellerinle öldürmüş olacaksın.»
Norton müthiş bir kararlılık ya da vazgeçilemeyecek bir saplantıyla, «Size yardım yollayacağız,» dedi.
Peşindekilerden biri alçak sesle bu fikri destekledi. Ama bir başkası usulca uzaklaştı. Şimdi grup beş kişiye düşmüştü, isa'nın bile ancak on iki kişi bulabildiği düşünülürse, hiç de fena sayılmazdı doğrusu.
Mike Hatlen atıldı. «Dinle Brent, hiç olmazsa tavuklar pişinceye kadar bekle. Midenizde sıcak yemek olmalı.»

«Ve sana konuşmanı sürdürmen için fırsat vereyim, öyle mi? Bu oyuna kanmayacak kadar çok davaya girdim ben. Zaten adamlarımdan altısını etkiledin.»
«Adamlarından mı?» Hatlen neredeyse inleyecekti «Adam" larından mı? Tanrım! Ne biçim konuşma bu? Onlar insan... Biz oyun oynamıyoruz, burası da mahkeme salonu değil. Dışarıda bazı şeyler var. Onları nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Göz göre göre ölüme gitmek niye?»

Norton sanki çok eğlenmiş gibi, «Şeyler mi?» diye sordu. «Nerede? Adamların birkaç saatten beri nöbet bekliyor. Onları gören oldu mu?»
«Arkada...»
Norton başını salladı. «Hayır, hayır, hayır. Bu konuyu kırk kez konuştuk. Biz dışarı çıkacağız.»
Biri, «Olamaz...» dedi. Yankılanarak çevreye yayılan bu ses, ekim akşamlarında alacakaranlıkta duyulan, yaprak hışırtılarına benziyordu. «Olamaz... Olamaz...»
Biri tiz bir sesle sordu. «Bizi burada zorla mı tutacaksınız?» Bu Norton'un yandaşlarından biriydi. Çift odaklı gözlük takmış, yaşlıca bir kadın. «Bizi engelleyecek misiniz?»
O yumuşak, «Olamaz...» yankısı kesildi.
Mike, «Hayır,» dedi. «Kimsenin sizi engelleyeceğini sanmıyorum.»
BÜly'nin kulağına bir şeyler fısıldadım. Oğlum şaşırdı, soru sorar gibi yüzüme baktı. «Haydi,» dedim. «Çabuk ol.»
Billy uzaklaştı.
Norton parmaklarını saçlarının arasına soktu. Broadway'de sahneye çıkan bir aktörünki kadar hesaplı bir hareketti bu. Testeresinin ipini boş yere çekerek küfrettiği ve kimsenin kendisini görmediğini sandığı sırada, benim gözümde daha sevimliydi. Kurtulacaklarına gerçekten inanıp inanmadığını anlayamadım. Hâlâ da anlamış değilim. Ama bence, başlarına gelecekleri biliyordu. Yaşamı boyunca inanmadan kullandığı mantık, sonunda hain ve kudurmuş bir kaplan gibi ona saldırmıştı sanırım.
Norton huzursuzca çevresine bakındı. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyordu. Sonra dört yandaşını kasalara giden yollardan birine soktu. Grupta o yaşlıca kadından başka, yirmisinde şişman bir delikanlı, genç bir kız ve başındaki golf kasketini geriye itmiş, blucinli bir adam vardı.
Norton benimle göz göze geldi. Gözleri büyüdü, bakışlarını benden kaçıracak oldu.
«Brent, bir dakika,» dedim.
«Artık bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Özellikle seninle.»
¦
«Biliyorum. Ben senden sadece bir ricada bulunacaktım.» O sırada Billy koşarak yanıma geldi.
Oğlum elindeki paketi bana uzatırken, Norton kuşkuyla. «Nedir o?» diye sordu.
«Yüz metre çamaşır ipi,» dedim. Artık herkesin bize baktığının hayal meyal farkındaydım. Kalabalık, kasaların ve bunlara giden geçitlerin gerisine birikmişti.
«Ne olacak yani?»
«Dışarı çıkmadan önce, ipin bir ucunu beline bağlamanı isteyecektim. Ben ipi bırakırım, ip gerildiği zaman, sendeki ucu bir yere bağlarsın. Seçeceğin şey önemli değil. Bir arabanın kapı tokmağı bile olabilir.»
«Tanrı aşkına! Bunu neden İstiyorsun?»
«Böylece, hiç olmazsa yüz metre ilerleyebildiğiniz! anlayacağım,» dedim.
Norton'un gözlerinde garip bir ifade belirip kayboldu. «Olmaz! »
Omuz silktim. «Pekâlâ. Şansın açık olsun.»
Golf kasketli adam birden, «istediğinizi ben yaparım, bayım,» diye atıldı. «Yapmamam için bir neden yok.»
Norton sert bir şey söyleyecekmiş gibi ona döndü, ama golf kasketli adam onu sakin sakin süzdü. Adam kesin kararını vermiş İnsanların rahatlığı içindeydi. Belli ki hiçbir kuşkusu yoktu. Norton da bunu fark etti ve sesini çıkarmadı.
«Teşekkür ederim,» diye mırıldandım.
Pakedin kâğıdını çakımla yırttım. Çamaşır İpi sert halkalar halinde, bir akordeon gibi açıldı. Bir ucunu kasketli adamın beline gevşekçe bağladım. Adam ipi çözdü, ustalıkla yeniden bağladı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Norton tedirgin tedirgin, ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp duruyordu.
Kasketli adama, «Çakımı ister misin?» diye sordum.
«Çakım var.» Adam bana da aynı sakin küçümsemeyle bak-tı. «Sen sadece ipi salıver. Gerildiği zaman çözerim.»
«Hazır mıyız?» Norton'un sesi fazla yüksek çıkmıştı. Şişman delikanlı, biri poposuna vurmuş gibi irkildi. Norton yanıt alamayınca, çıkmak üzere döndü.
Elimi uzattım. «Şansın açık olsun.»
Norton tanımadığı, kuşku uyandıran bir nesneymiş gibi eli-^e baktı. Sonunda, «Size yardım göndereceğiz,» diyerek çıkış kapısını itti. içeriye o hafif, acı koku girdi yine. Ötekiler de Nor-ton'u izlediler.

Mike Hatlen yanıma yaklaştı. Norton'un beş kişilik grubu, süte benzeyen ve ağır ağır hareket eden siste duraklamıştı. Norton bir şeyler söyledi. Aslında sözleri duymam gerekirdi. Ama sis garip bir biçimde, sesleri boğuyordu. Norton'un sadece sesini duydum, bir de iki üç hece. Uzaklardaki bir radyodan yükselen sesler gibiydi. Grup yürümeye koyuldu.
Hatlen kapıyı aralık tutuyordu. İpi açmaya başladım. İyice gevşek bırakmaya özen gösteriyordum. Kasketli adam ip gerilir gerilmez, onu belinden çözecekti. Dışarıda hâlâ ses yoktu. Billy yanımda hareketsiz duruyordu, ama gövdesinin titrediğini hissediyordum.
Yine o garip duyguya kapıldım. Sanki o beş kişi siste uzak-laşmadılar da, birden görünmez oldular. Bir an giysileri havada dans etti, sonra onlar da kayboldu. Sisin ne kadar yoğun olduğunu, insanları bir iki saniyede yutuvermesinden anlıyordunuz.
ipin yarısını salıvermiştim. Bir anlık bir duraklamanın ardından, yine gerilemeye başlayınca, gerisini de boşalttım. O sırada babamın bent Gregory Peck'in oynadığı Moby Dick filmine götürdüğünü hatırladım. Ve galiba hafifçe gülümsedim.
Artık ipin dörtte üçü siste kaybolmuştu. Bir ucu yerde, Billy'nin ayağının yakınındaydı. İp yine ellerimde hareketsiz kaldı. Belki beş saniye hiç kımıldamadı. Derken bir buçuk metre kadarı boşaldı. Sonra birden dalgalandı, çıkış kapısının yanına hızla çarptı.
İpin altı metresi daha boşalırken, sol avucuma ateşten bir çizgi çizdi sanki. Sisin içinden titrek ve tiz bir çığlık geldi. Bağıranın kadın mı, erkek mi olduğunu anlamak olanaksızdı.
İpin bir kaç metresi daha çekildi. Kapıda yılan gibi, sağa sola kıvrılıyordu. Sonra sisten ulumaya benzer bir ses yükseldi. Oğlum inledi. Hatlen donmuş gibi duruyordu. Gözleri iri iri .açılmış, ağzı çarpılmıştı. Dudakları titriyordu.
Uluma aniden kesildi. Sessizlik sanki sonsuza kadar uzadı. Sonra o yaşlıca kadının bağırdığını duyduk. Bu sefer ses çok

netti. Kadın, «Sırtımdan çekil!» diye çığlıklar atıyordu. «Ah, Tanrım Tanrım...»
Derken onun sesi de kesildi.
İpin hemen hepsi elimden boşaldı. Avucum büsbütün yanıyordu artık. Sonra ip tamamen gevşedi. Ve sislerin arasından bir ses yükseldi. Yüksek, boğuk bir homurtu. Ağzım kuruyuverdl.
Şimdiye kadar duyduğum seslerin hiçbirine benzemiyordu. Afrika'da bir çayırlıkta ya da Güney Amerika'da bir bataklıkta geçen filmlerde duyduğumuz gürültüleri andırıyordu biraz. Koskocaman bir hayvanın sesiydi bu.
Ses yine duyuldu. Pes, vahşi ve korkunç... Bir daha kükredi... Sonra hafif hırıltılara dönüştü. Ve sonunda duyulmaz oldu.
Amanda Dumfries titrek bir sesle, «Şu kapıyı kapatın,» dedi.
«Az sonra,» diye yanıt verip ipi toplamaya başladım. İp sisten içeri süzülerek, ayağımın dibinde düzensiz halkalar ve düğümler oluşturdu. İpin öbür ucu kıpkırmızıydı. Bir metre kadaru.
Bayan Carmody, «Ölüm!» diye haykırdı. «Dışarı çıkmak ölmek demektir! Artık anladınız mı?»
İpin ucu çiğnenmiş, lifler ve küçük pamuk parçaları birbirine karışmıştı. Pamuk parçacıklarının üzerinde kan damlaları vardı.
Kimse Bayan Carmody'ye karşı çıkmadı bu kez.
Mike Hatlen kapıyı kapattı.

## VII. İlk Gece

Bay McVey ben on iki on üç yaşındayken, Bridgton'da kasaplığa başlamıştı. Küçük adını da, yaşını da bilmiyordum. Adam küçük hava bacalarından birinin altına, gazla çalışan bir ızgara yerleştirmişti. Havalandırma sistemi çalışmıyordu, ama herhalde bacalardan içeri yine de biraz hava giriyordu. Saat altı buçukta süpermarketi kızarmış tavuk kokusu sardı. Bud Brown'in ar tık hiçbir şeye itiraz ettiği yoktu. Korkudan uyuşmuştu belki de. Ama bence, adam mis gibi tavuk kokusuna fazla dayanamayacağını anlamıştı. Çoğu kişi yemek yiyecek halde değildi. Ufak te-

fek, çelimsiz McVey, beyaz önlüğünü takıp, tavukları kızarttı yine de. Kâğıt tabaklara ikişer parça koydu ve bunları kafeterya usulü et tezgâhına dizdi.
Bayan Turman, Billy'yle bana birer tabak getirdi. Tavuğun yanında, meze bölümünden alınmış patates salatası vardı. Zorla da olsa yemeye çalıştım. Ama Billy yemeğe elini bile sürmedi.
«Yemek yemen şart, koca adam,» dedim.
Oğium tabağını bir yana bıraktı. «Acıkmadım.»
«Yemek yemezsen büyümezsin.»
Billy'nin biraz gerisinde oturan Bayan Turman, bana bakarak başını usulca salladı.
O zaman, «Pekâlâ, Billy,» dedim. «Hiç olmazsa bir şeftali ye. Tamam mı?»
«Ya Bay Brown kızarsa?»

«Kızarsa, gelip bana haber ver.»
«Peki, baba.» Oğlum ağır ağır uzaklaştı. Sanki küçülmüş gibiydi. Ona bakarken yüreğim burkuldu.
McVey tavuk kızartmayı sürdürdü. Sadece birkaç kişinin yemesine aldırmadığı anlaşılıyordu. Yemek pişirmek onu mutlu ediyordu. Daha önce de söyledim sanırım: Böyle olaylara göğüs germeye çalışmanın türlü yolları vardır. Size inanılmaz gelebilir, ama gerçekten öyledir. İnsan zihni bukalemun gibi, her koşula uyum sağlamaya çalışır.
Bayan Turman'la ilaç bölümünde, yerde oturuyorduk. Müşteriler gruplara ayrılmışlardı. Bayan Carmody'den başka yalnız oturan hiç kimse yoktu. Myron'la arkadaşı Jim yine birlikteydiler. Biraların durduğu buzdolabının önünde sızmışlardı.
Nöbetçiler aralıklardan dışarı bakıyorlardı, içlerinde Ollie de vardı. Tavuk butu yiyerek bira içiyordu. Süpürge saplarından yapılan meşaleler çuvallara dayanmıştı. Yanlarında da çakmak gazı kutuları duruyordu... Ama galiba kimse bu meşalelere eskisi kadar güvenmiyordu, artık. O dehşet verici homurtuyu duymuş, ucu çiğnenmiş ve kana bulanmış çamaşır ipini görmüşlerdi. Dışarıdaki yaratık bizi ele geçirmek isterse, bunu başaracaktı. Yaratık ya da yaratıklar.
Bayan Turman, «Bu gece kötü şeyler olacak mı dersin?» diye sordu. Sesi sakindi, ama gözlerinde korku ve acı vardı.

«Hattie, hiç bilmiyorum...»
«Billy'yi yanımda bırak. Davey, ben... çok korkuyorum.» Alayla güldü. «Evet, dehşete kapıldım. Billy yanımda olursa o kadar korkmam. Oğlunun da içi rahat eder.» Gözleri yaşlarla parlıyordu.
Eğilerek omzuna vurdum.
Kadın, «Alan için öylesine endişeliyim ki,» diye sürdürdü. «O öldü Davey. Yüreğim bana onun öldüğünü söylüyor.»
«Hayır, Hattie. Bunu bilmezsin.»
«Öldüğünü hissediyorum. Senin- de Stephanie'yle ilgili bazı kaygıların yok mu?»
Yalan söyledim. «Yok canım...»
Bayan Turman boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra da elini ağzına bastırdı. Gözlüğünün camları loş ve puslu ışıkları yansıtıyordu.
«Billy dönüyor,» diye mırıldandım.
Oğlum şeftali yiyordu. Hattie Turman ona yanına oturmasını İşaret etti. «Şeftalini bitir, sonra sana şeftali çekirdeği ve biraz iplikle küçük•; bir adam yapmasını öğreteceğim.»
Billy kadına neşesiz neşesiz gülümsedi.
Saat sekizde yeni nöbetçiler yerlerini aldılar. 011le de yanıma geldi. «Billy nerede?»
«Arkada,» dedim. «Bayan Turman'la beraber. Oyuncak yapt-yorlar. Şeftali çekirdeğinden adamlar, kesekâğıttarırvdan maskeler, elmalardan bebekler yapıldı bitti. Şimdi McVey ona pipo temizlemek için kullanılan tellerle adam yapmasını öğretiyor.»
Ollie birasından bir yudum aldı, «Dışarıda bir şeyler dolaşıyor.»
Ona telaşla baktım. Bakışlarıma sakin sakin karşılık verdi. Sonra da, «Sarhoş değilim,» dedi. «Sarhoş olmaya çalıştım, ama başaramadım. Keşke sızabilsem, Dave.»
«Ne demek dışarıda bir şeyler dolaşıyor?»
«Ne olduğunu kesin bilmiyorum. Walter'a sordum. O da aynı duyguya kapıldığını söyledi. Sisin bir bölümünün birdenbire daha koyulaştığını. Bazen koca bir gölgeye benziyor. Bazen küçük

rinlere doğru pike yaparak pembe böcekleri kaptılar. Karanlıkta bazen bir şey homurdanıyordu. Gece yarısına doğru, bir yaratık uzUn uzun «Aaaa-rrruuuuu!» diye haykırdı. Herkes korku ve merakla karanlıklara doğru döndü. Belki iri bir erkek timsah, bataklıkta böyle bağırırdı.
Olaylar Miller'ın tahmin ettiği gibi gelişti. Sabaha doğru Bayan Carmody altı yandaş daha kazandı. Kasap McVey de onların arasındaydı. Kollarını kavuşturmuş, kadına bakıyordu.
Bayan Carmody'nin bütün sinirleri gerilmişti sanırım. Uykuya hiç ihtiyaç duymuyor gibiydi. Vaaz veriyor, dehşet verici konuşması uzadıkça uzuyordu. Herhalde doruk noktasına da erişecekti. Çevresindekiler onunla birlikte mırıldanmaya başladılar. Gerçek inançlılar gibi, farkına varmadan öne arkaya sallanıyorlar, ışıldayan gözleriyle boş boş bakıyorlardı. Kadının büyüsüne kapılmışlardı.
Bayan Carmody'nin konuşması amansızca sürerken, onunla ilgilenmeyenler biraz uyumak için mağazanın arka tarafına çekildiler. Saat üçte Ollie'nin çıkış kapısına en yakın olan kasanın altına, yiyecek dolu bir torba koyduğunu gördüm. Ollie yarım saat sonra ikinci torbayı da onun yanına bıraktı. Bunu benden başka fark eden yok gibiydi. Billy, Amanda ve Bayan Turman artık rafları boşalmış olan soğuk etler bölümünde uyuyorlardı. Onlara katıldım ve rahatsız bir uykuya daldım.

Sonra Ollie beni sarsarak uyandırdı. Bileğimdeki saate baktım. Dördü çeyrek geçiyordu. Cornell de Ollie'nin yanındaydı. Gözlüğünün gölgelediği gözleri pırıl pırıldı.
Ollie, «Vakit geldi, David,» dedi.
Heyecandan midem kasılmıştı. Amanda'yı uyandırdım. Amanda'yla Stephanie aynı arabaya binerlerse, neler olabileceğini düşündüm bir an. Ama sonra bunu hemen unuttum. Bugün her şeyi oluruna bırakmak zorundaydım.
Amanda o güzel yeşil gözlerini açarak bana baktı.
«Buradan kaçmaya çalışacağız. Gelmek ister misin?» diye sordum.
«Neden söz ediyorsun sen?»
Planımı anlatacağım sırada durdum ve Bayan Turman'ı da

uyandırdım. Böylece iki kez açıklama yapmak zorunda kalmaya, çaktım.
Pianı öğrendikten sonra, «Kokuyla ilgili sözlerin sadece bir varsayım, öyle değil mi?» dedi Amanda.
«Evet.»
Hattie Turman atıldı. «Bu benim için önemli değil.» Yüzü bembeyazdı. Uyumuş olmasına rağmen, gözlerinin altında mor halkaları belirmişti. «Güneşi tekrar görebilmek için... her şey] yaparım. Her tehlikeyi göze alabilirim.»
Güneşi tekrar görebilmek için. Hafifçe titredim. Kadın, kendi korkularımın merkezine çok yakın bir noktaya parmak basmıştı. Norm'u yük kapısından sürükleyerek götürdüklerini gördüğümden beri, kaderimizden kaçamayacağımıza inanmaya başlamıştım. Güneşi ancak sislerin arkasından görebiliyordunuz. Küçük bir gümüş paraya benziyordu. Sanki dünyamızda değil de, Venüs gezegenindeydik.
Beni bu duruma getiren, sadece siste bekleşen o canavar yaratıklar değildi. Çelik çubuğu attığım zaman, onların korku hikâyeleri yazarı Lovecraft'ın yarattığı ölümsüz yaratıklardan olmadıklarını anlamıştım. Zayıf yanları olan, organik yaratıklardı onlar. Ama sis beni kötü etkiliyordu, insanın iradesini zayıflatıyor, gücünü emiyordu. Güneşi tekrar görebilmek için. Bayan Turman haklıydı. Sırf bu bile, cehennemden geçmeye değerdi.
Kadına gülümsedim. O da hafifçe gülümsedi.
Amanda, «Evet,» dedi.« Ben de geliyorum.»
Billy'yi hafifçe sarsarak uyandırdım.
Bayan Reppler kısaca, «Ben de sizinleyim,» dedi.
Et tezgâhının önünde toplanmıştık. Sadece Bud Brown yoktu. Bize teşekkür etmiş, ama önerimizi geri çevirmişti. «Marketteki yerimi bırakamam,» demişti. Sonra da inanilmayaack kadar yumuşak bir sesle eklemişti. «Ama Ollie'yi gideceği için suçlamıyorum.»
Beyaz emaye dolaptan, şimdi tatlımsı, kötü bir koku yükseliyordu. Bu bana Cape'de geçirdiğimiz hafta bozulan buzdolabını anımsattı. «Belki de McVey'i Bayan Carmody'nin grubu-

kir son beklememelisiniz. «Ve sislerin arasından yeni bir günün tatlı güneşine çıktılar...» ya da, «Uyandığımız sırada askerler yetişmişlerdi...» gibi bir şey. Hatta o bayat cümleyi bile yazacak değilim. «Meğer hepsi bir düşmüş!»
Sanırım bu, babamın kaşlarını çatarak, «Alfred Hitchcock' vari bir son,» diye tanımladığı bitişlerden. Babam bununla okuyucu ya da seyircinin kendi kendine karar vermesi gereken, anlaşılmaz sonları kastederdi. Ve böyle hikâyeleri çok aşağı görürdü. Onların, «ucuz oyunlar» olduklarını söylerdi.
Hava kararırken 3 numaralı çıkışın yakınındaki bu motele eriştik. Artık araba kullanmak büsbütün tehlikeli olmuştu, intihar demekti bu. Daha önce Saco ırmağını aşan köprüde şansımızı denedik. Köprü çarpılmış görünüyordu, siste bunun karşı kıyıya uzanıp uzanmadığını anlamak da olanaksızdı... Ama bu kumarı biz kazandık.
Artık yarını düşünmemiz gerekiyor, öyle değil mi?
Ben bu satırları yazdığım sırada, vakit gece yarısını çoktan geçti. Şimdi bire çeyrek var. Temmuzun yirmi üçüncü günü başlamış oldu. Felaketin habercisi olan o fırtına çıktığından bu yana sadece dört gün geçti. Billy şimdi motelin lobisinde, oraya sürüklediğim bir yatakta uyuyor. Amanda'yla Bayan Reppler de oğlumun yanındalar. Bu satırları büyük bir cep fenerinin ışığında yazıyorum. Dışarıda pembe böcekler vızıldıyor ve camlara çarpıyor. Arada sırada gürültü artıyor. O zaman bir kuşun böceklerden birini kaptığını anlıyorum.
Cipte benzin var hâlâ. Bunun yine yüz yirmi beş kilometre yol almamıza yeteceğini sanıyorum. Tabii buradan da benzin alabilirim, ileride bir benzin istasyonu var. Elektrikler kesik, ama lastik boruyla depoya benzin çekebilirim.
Gelgelelim bunun için dışarı çıkmam gerekecek.
Eğer buradan ya da ileride bir yerden benzin alabilirsek, yolumuza devam edebiliriz. Anlayacağınız bir amacım var. işte size açıklamak istediğim son şey buydu.

Ama bir türlü emin olamıyorum. Belki benimki sadece bir, hayaldi. Bir dileğimin gerçekleştiğini sandım belki. Hayal ol* masa bile, kurtulma olasılığımız çok zayıftı. Kaç kilometre gideceğiz? Kaç köprüyü aşacağız? Kaç yaratıkla karşılaşacağız? Oğ-



rer maske halini aldı. Kızlar, yani süveterler, kısa etekler ya <ja bol paçalı pantolonlar giymiş olan öğrenciler, birer fareye dönüşüyorlardı. Önce bu sahne beni korkutmadı. Hatta biraz gQ|. düm de. Gördüğümün bir tür hayal olduğunu biliyordum. Olanları bir süre kayıtsızca seyretmeyi de başardım.

Sonra bir kız sevgilisini öpmek için ayaklarının ucunda yük-seldi. O zaman dayanamadım. Siyah boncuk gibi gözler, çarpıl-mış kıllı bir surat ve fırlamış dişler...

Oradan ayrıldım.

Bir süre dalgın dalgın lobide durdum. Koridorun dibinde bir tuvalet vardı. Ama onu geçip merdivene yöneldim.

Sporcuların giyinme odası üçüncü kattaydı. Son basamakları koşarak çıkmak zorunda kaldım. Kapıyı açarak duşlu bölmelerden birine kendimi attım. Merhem, terli üniforma ve yağlanmış deri kokuları arasında kustum.

Müzik çok aşağılarda kalmıştı. Buranın sessizliği el değmemiş gibiydi. Rahatlamıştım.

Yolda bir 'Dur' işareti vardı. O baloyu anımsamak beni anlayamadığım bir nedenle heyecanlandırmıştı. Titremeye başladım.

Nona kara gözleriyle bana baktı. «Şimdi mi?» Gözlerinin içi gülüyordu.

Ona yanıt veremedim. Sarsılıyordum. Nona benim yerime, «Evet» der gibi, başını ağır ağır salladı.

7 numaralı karayolunun bir uzantısına saptım. Herhalde yazın bu yoldan kereste taşıyorlardı. Fazla ilerlemedim. Kara saplanıp kalmaktan korkuyordum. Farları söndürdüm. Karlar sesiz-ce ön camda toplanmaya başladılar.

Nona âdeta şefkatle, «Seviyor musun?» diye sordu.

Gırtlağımdan birtakım sesler yükseliyordu. Sanki biri çekip çıkarıyordu bunları. Kapana sıkışmış bir tavşan gibiydim.

Nona, «Burada,» dedi. «Hemen burada.»

Delice seviştik.

Az kalsın anayola çıkamayacaktık. Kar temizleme makinesi karanlık gecede turuncu farlarını pırıldatarak geçmiş ve yolumuzun üzerine kardan bir duvar çekmişti.

Polis arabasının bagajında bir kürek vardı. Karları temizlemek yarım saat sürdü. Artık gece yarısı yaklaşıyordu. Ben karla uğraşırken, Nona polis radyosunu açmış ve bilmemiz gereken şeyleri öğrenmişti. Blanchette'le kamyonetin sahibi olan çocuğun cesetleri bulunmuştu. Polis arabasını da bizim aldığımızı sanıyorlardı. Polisin adı Essegian'dı. Komik bir addı bu. Galiba vaktiyle Essegian adında ünlü bir beyzbolcu vardı. Dodgers takımında mı oynuyordu ne? Belki de ben onun yakınlarından birini öldürmüştüm. Polisin adını öğrenmek beni rahatsız etmedi. Adam bizi fazla yakından izlemiş, işimize de karışmaya kalkışmıştı.

Anayola çıktık.

Nona'nın heyecanını hissediyordum. Şiddetli, sıcak, alev alev yanan bir heyecan. Ön camı kolumla temizlemek için bir an durdum. Sonra yolumuza devam ettik.

Batı Castle Rock'tan geçtik. Nona'nın bana nereye sapacağımızı söylemesine gerek kalmadı. Karlı bir levhada «Stackpole Yolu» yazılıydı.

Kar temizleme makinesi bu tarafa gelmemişti. Ama bizden önce bu yoldan bir arabanın geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Huzur suzca uçuşan karlarda yeni lastik izleri vardı.

Bir buçuk kilometre. Bir kilometre. Nona'nın o şiddetli heyecanını ve ihtiyacını hissettim. Ve sinirlerim tekrar gerildi. Bir virajı aldık. İleride Elektrik Şirketinin parlak turuncu kamyonlarından biri belirdi. Kan kırmızısı uyarı lambaları göz kırpıyordu. Kamyon yolu kapatmıştı.

Nona'nın öfkesini tahmin edemezsiniz. Aslında bu ikimizin de öfkesiydi. Çünkü olanlardan sonra, artık Nona'yla tek kişiydik. Nona çılgına dönmüştü. Artık herkesin bize düşman olduğuna inanıyordu.

Önümüze iki teknisyen çıktı. Biri karanlıkların arasında bir gölge gibiydi. Öbürü ise bir cep fenerini tutuyordu. Dönerek bize doğru geldi. Fenerin ışığı kanlı bir göz gibi oynayıp duruyordu. Hissettiklerimiz sadece kin değildi. Korku da vardı. Son anda her şeyi elimizden kapıverecekleri korkusu.

Adam bağırıyordu. Camı indirdim.

«Buradan geçemezsiniz! Bowen yolundan dönün! Burad kopuk bir elektrik teli var! Sakın...»

a

Kamyonetten inip çifteyi kaldırdım ve ona iki namluyla birden ateş ettim. Geriye doğru fırlayarak turuncu kamyona daya~ nıp kaldı. Ben de sendeleyerek, geri geri polis arabasına gittim Adam bana hayretle bakıyor, ağır ağır, santim santim aşağı |<a,' yiyordu. Sonunda karların içine yuvarlandı.

Nona'ya, «Başka mermi kovanı var mı?» diye sordum.

«Evet.» Nona onları uzattı. Çifteyi açarak boş kartuşları attım. Silahı tekrar doldurdum.
Adamın arkadaşı doğrulmuş, gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Bir şeyler haykırıyordu, ama rüzgâr sesini boğuyordu. Bir soruya benziyordu bu. Ama önemli değildi. Onu öldürecektim. Adama doğru gittim. Orada öylece duruyordu. Ben çifteyi kaldırdığım zaman bile kımıldamadı. Ne olduğunu kavrayamamıştı sanırım. Bütün bunların bir düş olduğunu sanıyordu galiba.
Tek el ateş ettim. Ama aşağı doğru nişan almıştım. Yerden havalanan karlar, adamın üzerine döküldü. Adam o zaman dehşetle bir kez haykırdı. Sonra da koşmaya başladı. Yoldaki kopuk telin üzerinden atladı. Bir daha ateş ettim, ama onu yine vuramadım. Adam karanlıklara karıştı. Onu unutabilirdim. Bizi engelleyemezdi artık.
Polis arabasına döndüm.
«Yürümemiz gerekiyor,» dedim.
Yerde yatan ölünün yanından geçip, tükürüyor gibi bir ses çıkaran kopuk telin üzerinden atladık. Yoldan ilerledik. Kaçan adamın aralıklı ayak izlerini takip ediyorduk. Nona bazen dizlerine kadar kara gömülüyordu. Ama yine de benden bir adım ilerideydi, ikimiz de kesik kesik soluyorduk.
Bir tepeye tırmandıktan sonra dar bir vadiye indik. Bir yamaçta hafifçe yana eğrilmiş, boş bir kulübe gördük. Pencerelerinde cam yoktu. Nona durup kolumu tuttu.
«İşte,» diyerek karşı yamacı işaret etti. Parmakları paltomun üstünden bile canımı yakıyordu. Çok güçlüydü eli. Yüzünde çok belirgin, zafer dolu bir gülümseme sardı. Donmuş gibiydi gülümsemesi. «İşte. İşte.»
Bir mezarlığı gösteriyordu.

Düşe kalka yamacı tırmandık. Kar kaplı, taş bir duvarın üzerinden atladık. Buraya ben de gelmiştim eskiden. Gerçek annem Castle Rock'lıydı. Babamla hiçbir zaman bu kentte oturmamışlardı, arna aile mezarlığı buradaydı. Bunu anneme Castle Rock' da yaşayan ve ölen büyükannemle büyükbabam armağan etmişlerdi. Betsy'ye âşık olduğum günlerde, mezarlığa sık sık gelirdim. John Keats ve Percy Shelley'in şiirlerini okumak için. Belki bunun ancak küçük bir çocuğa yaraşacak, gülünç bir şey olduğunu düşünüyorsunuzdur. Ama ben aynı fikirde değilim. Şimdi bile... Kendimi burada annemle babama yakın hissediyordum. İçim rahatlıyordu. Ama Ace Merrill beni dövdükten sonra, bir daha mezara adımımı atmamıştım. Nona beni mezarlığa getirinceye kadar.
Gevşek karda kayıp düştüm. Bileğim burkuldu. Ama ayağa kalkarak yürümeyi sürdürdüm. Çifteyi bir koltuk değneği gibi kullanıyordum. Sessizlik inanılmayacak kadar yoğundu. Sonsuzluğa uzanıyordu sanki. Kar düzgün, yumuşak çizgiler halinde yağıyor, çarpılmış taşların ve haçların üzerinde toplanıyor, aşınmış bayrak direklerini hemen hemen tepelerine kadar gömüyordu. Bu direklere ancak Anma Günü ve Gaziler Bayramında bayrak çekilirdi. Bu derin sessizlik korkunçtu. İlk kez dehşete kapıldım.
Nona beni mezarlığın öbür ucunda, bir tepenin yamacına kurulmuş taş bir yapıya doğru götürdü. Kapalı bir mezarlıktı bura-' sı. Karın beyaza boyadığı bir mahzen. Nona'da anahtar vardı. Onda anahtar olacağını biliyordum. Tokmağın çevresindeki karları üfleyerek temizledi ve kilidi buldu. Dönen anahtarın tıkırtısı sanki geceyi tırmalıyordu. Nona yaslanınca, kapı içeri doğru açıldı.
Burnumuza gelen koku, sonbahar kadar serindi. Hollis'lerin mahzenindeki hava kadar serin. Ben ancak az ötemi görebiliyordum. Taş zemine yapraklar saçılmıştı. Nona içeri girdi, duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı.
«Olmaz,» dedim.
Nona, «Seviyor musun?» diye sorup güldü.
Karanlıkta her şeyin birleşmeye başladığını seziyordum. Geçmiş, şimdi ve gelecek ...Kaçmak istiyordum. Bağırarak kaçmak. Bütün yaptıklarımı geri alacak kadar hızlı koşmak.
Nona orada durmuş bana bakıyordu. Dünyanın en güzel kı-

zıydı o. Benim olan tek şey. Ellerini vücudunda dolaştırarak bir işaret yaptı. Bunun ne olduğunu size söyleyemeyeceğim. Görseydiniz, ne olduğunu hemen anlardınız.
İçeri girdim. Nona kapıyı kapattı.
Mahzen karanlıktı, ama her şeyi rahatlıkla görebiliyordum İçerisini ağır ağır dolaşan, yeşil bir ateş aydınlatıyordu. Alevler duvarlara tırmanıyor, yaprak dolu zeminde yılan gibi kayıyordu. Mezarlığın ortasında üzerine tabut konulan bir masa vardı. Masaya solmuş gül yaprakları serpilmişti. Sanki çok eskiden bir gelin yapmıştı bunu. Nona eliyle dipteki küçük bir kapıyı gösterdi. Üzerinde hiçbir işaret olmayan, küçük bir kapıydı bu. O kapı bende korku uyandırdı. Galiba artık her şeyi anlamıştım. Nona beni kullanmış, bana gülmüştü. Şimdi de beni mahvedecekti.
Ama duramadım. O kapıya doğru gittim. Bunu yapmak zorundaydım. Zihinlerimiz arasındaki gizli telgraf hâlâ çalışıyordu. Şimdi Nona'nın sevincini ve zafer duygusunu hissediyordum. Kor kunç, delice bir sevinçti.
Titreyen elimi kapıya doğru uzattım. Bunun üzerini de yeşil alevler sarmıştı.
Kapıyı açtım ve içerideki şeyi gördüm.

İçeride o kız vardı. İlk sevgilim. Gözlerime bomboş bakıyordu. Çalınmış öpücük kokuyordu. Çırılçıplaktı. Vücudu boynundan kasığına kadar yarılmış, bütün vücudu bir rahme dönüştürülmüştü. Ve içinde bir şeyler yaşıyordu. Fareler. Onları göremiyor, ama sevgilimin içinde kıpırdandıklarını duyuyordum. Bir dakika sonra sevgilimin kurumuş dudaklarını açacağını ve bana sevip sevmediğimi soracağını da biliyordum. Geri geri gittim. Her yanım uyuşmuştu. Beynim sanki kara bir bulutun üzerinde uçuyordu.
Nona'ya döndüm. Gülüyordu, ellerini bana doğru uzatmıştı. Birdenbire kafamda şimşek çaktı sanki. Her şeyi anladım. Anladım. Son sınav. Son deneme. Sınavda başarılı olmuştum. Artık özgürdüm.
Tekrar kapıya döndüm. Ama kapı falan yoktu. İçinde bulunduğum yer, taş bir mezardı.
Nona'ya doğru yürüdüm. Yaşamım demek olan kıza... Kollarını boynuma dolayarak beni kendisine çekti. Ve aynı anda değişmeye başladı. Vücudu dalgalandı, mum gibi eğrildi. O iri kara
F. 13
Richard başını kaldırıp duvara baktı. Karısının fotoğrafı yok olmuştu!
Richard uzun bir süre gözleri duvarda, öyle oturdu. En azından ona uzun bir süre kımıldamadan oturmuş gibi geldi. Resmin asılı olduğu yere bakıyor, gözlerine inanamıyordu. Şokun ser-semliğinden, aygıttan yayılan bir koku kurtardı onu. Çocukluğundan hatırladığı bir kokuydu bu. Sihirli topu hatırladığı gibi. Koku oyuncak trenin transformatöründen yükseliyordu. Böyle zamanlarda aygıtı soğuması için kapatmak gerekirdi. Richard da öyle yapacaktı.
Ama bir dakika sonra.
Richard ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarıyla duvara doğru yürüdü. Parmaklarını tahta kaplamaya sürdü. Fotoğrafı oraya asmıştı. Tam şu noktaya. Ama resim orada değildi artık. Fotoğrafın asılı olduğu çengel de öyle. Çengeli tahtaya vidalarken açtığı delik bile kaybolmuştu.
Hepsi yok olmuştu.
Dünya birden kararmaya başladı. Richard sendeleyerek geri geri gitti. «Bayılacağım,» diye düşündü. Ama baş dönmesi geçinceye kadar kendisini tutmayı başardı.
Az önce Lina'nın fotoğrafının asılı olduğu duvara arkasını dönüp, yeğeninin çeşitli parçalardan oluşturduğu bilgisayara baktı.
Nordhoff'un sesi kafasında yankılandı. «Bu aygıt sizi şaşırtabilir. Şaşırtabilir. Şaşırtabilir. Evet, bin dokuz yüz ellilerde bir çocuk zamanda geri giden parçacıkları bulduğuna göre, dâhi yeğeniniz bilgisayar parçaları, teller, basit motorlar ve transformatörlerle kimbilir neler yapabilir? Öyle şaşırırsınız ki, çıldır mak üzere olduğunuzu sanırsınız.»
Transformatörün kokusu daha da keskinleşmişti. Ekranın iki yanındaki yarıklardan dumanlar çıktığını görüyordu. Bilgisayarın gürültüsü de artmıştı. Artık aygıtı kapatmanın zamanı gelmişti. Jon çok zeki bir çocuktu, ama bu çılgın bilgisayarın bazı kusurlarını gidermeye vakit bulamamıştı anlaşılan.
Acaba Jon bilgisayarın bunu yapacağını biliyor muydu?

Richard kendisini bir bilimkurgu hikâyesinin kahramanı gibi hissediyordu. Yeniden ekranın başına geçip yazmaya koyuldu.
«Karımın fotoğrafı duvarda asılı.»
Genç adam bir an bu cümleye baktı. Sonra tuşlara doğru eğildi ve Uygulama düğmesine bastı.
Duvara bir göz attı.
Lina'nın fotoğrafı eski yerindeydi şimdi.
Richard, «Tanrım...» diye fısıldadı. «Tanrım...»
Yanağını ovuşturdu. Ekrana bir göz attı. Bomboştu yine. Sonra parmaklarını tuşlarda dolaştırdı.
«Odamın zemini çıplak.»
«Ekleme» düğmesine basarak bir cümle daha yazdı. «Küçük bir bez keseye konulmuş, yirmi dolarlık on iki altın dışında.»
Uygulama düğmesine uzandı.
Gözlerini yere dikmişti. Şimdi yerde ağzı büzülmüş, beyaz pamukludan bir kese vardı. Kesenin üzerine rengi uçmuş siyah mürekkeple, «Wells Fargo» yazılmıştı.
Richard kendisininkine hiç benzemeyen bir sesle, «Sevgili Tanrım,» dediğini duydu. «Sevgili Tanrım... Sevgili merhametli Tanrım...»
Belki de Yaradanın adını dakikalarca, hatta saatlerce yineleyecekti. Tam o sırada bilgisayar «bip-bip» diye bir ses çıkar maya başladı. Ekranın üst bölümünden bir cümle gelip geçiyordu. «Fazla yükleme.»
Richard telaşla bütün düğmeleri kapattı ve sanki cehennemin bütün zebanileri peşindeymiş gibi, çalışma odasından fır ladı.
Ama dışarı çıkmadan önce, küçük keseyi kapıp pantolonunun cebine soktu.

Richard o akşam Nordhoff'a telefon etti. Dışarıda soğuk kasım rüzgârı ağaçların arasında dolaşarak, ahenksiz bir şarkı mırıldanıyordu. Seth'in grubu aşağıda. Bob Seger'in bir parçasını katletmekle meşguldü. Lina ise tombala oynamak için kilise toplantısına gitmişti.
Nordhoff, «Aygıt çalışıyor mu?» diye sordu.

Richard, «Gerçekten çalışıyor,» diyerek elini cebine soktn ve bir altın çıkardı. Epey ağırdı. Bir Rolex saatten daha ağır^ «Bir yanında bir kartalın sert profili vardı. Bunun altında bir tarih yazılıydı: 1871. «Aygıt inanamayacağınız bir biçimde çalış,, yor.»
Nordhoff sakin sakin, «Belki olanlara inanırım,» diye karşı-Iık verdi. «Jon çok zeki bir çocuktu. Ve sizi de çok severdi Bay Hagstrom. Ama dikkatli olun. Çocuk, yine de çocuktur. Zeki o|Sa da olmasa da, bu böyledir. Ve sevgi yanlış yönlendirilebilir. M9 demek istediğimi anlıyor musunuz?»
Richard yaşlı adamın ne demek istediğini hiç anlayamamıştı. Ateşi çıkmış gibi, her yanı yanıyordu. O günkü gazetede altının bir onsunun 514 dolar olduğu yazılıydı. Altınları tartmıştı. Paketleri tarttığı baskülde. Altınların her biri aşağı yukarı 4.5 ons-du. Piyasa fiyatlarına göre, altınlar 27.756 dolar ediyordu. O altınları sikke halinde satarsa, bunun dört katını alabilirdi.
«Bay Nordhoff buraya gelebilir misiniz? Şimdi, bu gece.»
Nordhoff, «Hayır,» dedi. «Bunu istediğimi sanmıyorum, Bay Hagstrom. Bence bu Jon'la sizin aranızda kalmalı.»
«Ama...»
«Söylediklerimi unutmayın. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun.» Bir çıtır oldu. Nordhoff telefonu kapatmıştı.
Richard yarım saat sonra kendisini yine çalışma odasında buldu. Bilgisayara bakıyordu. Açık Kapalı yazılı düğmeye dokundu, ama aygıtı çalıştırmadı. Nordhoff iki kez, «Tanrı aşkına dikkatli olun,» demişti. Evet, dikkatli davranması gerekiyordu. Böyle bir şeyi başarabilen bir makine, daha kimbilir neler yapabilirdi.
Richard'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu... Belki de bu yüzden, bu çılgınca olayı daha kolay kabul edebiliyordu, ingilizce öğretmeni ve önemsiz bir yazardı. Teknisyen değildi. Çocukluğundan beri makinelerin ve elektrikli aygıtların nasıl çalıştıklarını öğrenememişti. Gramafoniarın, benzin motorlarının, telefonların, televizyonların, hatta tuvaletteki sifonun. Yaşamı ilkelerden çok, olayları anlamakla geçmişti. Burada da durum farklı mıydı?
Richard bilgisayarı çalıştırdı. Ekranda yine aynı cümle belirdi. «Doğum günün kutlu olsun, Richard Amca! Jon.» Genç adam Uygulama düğmesine bastı ve Jon'un mesajı kayboldu.
Richard birdenbire, «Bu aygıtın ömrü pek uzun olamaz,» diye düşündü. «Jon ölmeden önce hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu. Bundan eminim. Zavallı bol bol vakti olduğunu sanıyordu tabii. Richard amcasının doğum günü üç hafta sonraydı...»
Ama Jon'un yaşamı sona ermişti, istenenleri getirebilen, istenmeyenleri ortadan kaldırabilen bu şaşırtıcı bilgisayar, birkaç dakika çalıştıktan sonra koku ve duman çıkarıyordu. Jon bilgisayarı kusursuz hale getirme fırsatını bulamamıştı.
Daha çok vakti olduğuna inanıyordu demek.
Ama bu düşünce yanlıştı. Tamamen yanlıştı. Richard biliyordu bunu. John'un ifadesiz yüzünde, sakıngan davranışlarında ve kalın camlı gözlüğünün gölgelediği gözlerinde güven yoktu hiç. Zamanın getireceği rahatlıklara inandığını belirten bir şey de... O gün daha önce kullandığı sözcük neydi Richard'ın? Şanssız. Tam Jon'a uygun bir sözcüktü. Jon gerçekten şanssızdı. Çocuğun gelecekten korktuğu öylesine belliydi ki, Richard bazen ona sarılmak, «Biraz neşelen,» demek istemişti: «Bazen mutlu sonlar da olur. iyiler her zaman genç yaşta ölmezler.»
Richard sonra Roger'in büyülü topu kaldırıma atıp kırmasını düşündü. Topu olanca gücüyle yere vurmuştu. Plastik top parçalanmış ve oyuncağın içindeki büyülü sıvı... yani su... akıp gitmişti. Şimdi bu sahneyle kaza sahnesi birbirine karışıyordu. Kamyonetin yan tarafında, «Hagstrom Toptan Teslim» yazılıydı. Kamyonet kır yolundaki bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, burun üstü uçurumun dibine çakılıyordu. Fazla bir gürültü çıkmıyordu. Önemsiz bir ses duyuluyordu sadece. Roger gibi önemsiz. Richard hiç istemediği halde, ağabeyinin karısının parçalanarak bir kan ve kemik yığını halini almasını seyretti. Jon'un arabanın içinde yandığını, haykırdığını ve kömür olduğunu gördü.
Jon yaşama güvenmiyordu. Umudu da yoktu. Zamanının dolmak üzere olduğunu sezmiş bir hali vardı çocuğun. Ve sonunda haklı çıkmıştı.
Richard boş ekrana bakarak, «Bu ne anlama geliyor?» diye mırıldandı.

dön mü?» diye sordu. Ona Will Amcanın adını koymuşla^ Will Amca bazen, «Rodeo şampiyonları Will'le Bil,» diyerek ç/ cuğun saçlarını karıştırırdı. Sık sık yinelediği bir sözdü bu. Tipu «Rüzgâr ıslık çalabilir, ama şarkı söyleyemez,» sözü gibi...
Will Amca altı yıl önce ölmüş, İda Yenge bu evde yalm2 başına yaşamayı sürdürmüştü. Bir hafta önce de kriz geçirmi» ve son nefesini vermişti. Bili, Hal'e haber vermek için şehirlerarası telefonla kardeşini aradığı

zaman, «Çok ani oldu,» demişti. Sanki bilebilirmiş gibi. Bir insanın ne zaman öleceğini kim bilebilirdi? İda Yenge yalnız başına ölmüştü.
Hal, «Evet,» dedi. «Düşündüm.»
İki kardeş evi dolaştılar, Büyüdükleri bu yuvayr. Gemilerde çalışan babaları, onlar küçükken ortadan kaybolmuştu. Bili babasını hayal meyal anımsadığını iddia ediyordu. Ama Hal'in babasıyla ilgili hiçbir anısı yoktu. Anneleri de Bill on, Hal de sekiz yaşındayken ölmüştü. İda Yenge onları bir otobüse bindirip Hartford'dan buraya getirmişti, iki kardeş burada büyümüş, bu evden üniversiteye gitmişlerdi. «Evi özledim,» dedikleri zaman, bu evi kastetmişlerdi. Bili, Maine'de kalmıştı. Şimdi Portland'da avukatlık yapıyordu, işinde oldukça başarılıydı.
Hal, Petey'in evin doğu tarafındaki birbirine karışmış böğürtlenlere doğru gittiğini fark ederek, «Oraya yaklaşma,» diye seslendi.
Petey soru sorar gibi ona baktı. Hal oğluna duyduğu sevgiyle sarsıldı. Ve birden aklına yine maymun geldi.
Petey, «Ama neden, baba?» diye sordu.
Bili, «Eski kuyu oralarda bir yerde olacak,» dedi. «Açıkçası, tam yerini unuttum. Baban haklı, Petey, oraya yaklaşmamalısın. Dikenler her yanınl çizer, öyle değil mi, Hal?»
Hal dalgın dalgın, «Öyle,« diye mırıldandı. Petey uzaklaştı. Arkasına hiç bakmıyordu. Sonra Dennis'in suda taş sektirdiği, çakıllı dar kıyıya indi. Hal göğsünde bir şeyin biraz gevşediğin^ hissetti.
Belki Bili eski kuyunun nerede olduğunu unutmuştu. Ama Hal o gün akşama doğru, kuyuyu eliyle koymuş gibi buldu. Ora-

va varmak için aralarından geçtiği dikenler eski flanel ceketini yırttılar- gözlerini oymaya kalkıştılar. Hal kuyunun yanında du-Lp, üzerine kapatılmış çürük tahtalara baktı. Bir an düşündü ve yere diz çöktü. Dişleri arka arkaya iki el ateş edilmiş gibi çatlıydılar. Hal tahtalardan ikisini yana çekti.
Boğulmakta olan biri, taş kuyunun dibinden Hal'e baktı. Ağzı çarpılmış, gözleri büyümüştü. Hal inledi. Sesi yüksek değNdi. ^rna yüreğinde çok şiddetli bir yankı yapmıştı bu ses. .Kara sudaki kendi yüzüydü.
O maymunun suratı değil. Hal bir an onun maymunun suratı olduğunu sanmıştı.
Titriyordu adam. Bütün vücudu sarsılıyordu.
Onu kuyuya atmıştım. Onu kuyuya atmıştım. Tanrım, yalvarırım aklımı kaçırmış olmayayım. Onu kuyuya atmıştım.
Kuyu Johnny McCabe'in öldüğü yaz kurumuştu. Bill'le Hal' in, Will Amcayla İda Yengenin yanına yerleşmelerinden bir yıl sonra. Will Amca artezyen kuyusu açtırmak için bankadan borç almıştı. Eski kuyunun çevresini de böğürtlenler sarmıştı. Kurumuş olan kuyunun.
Ama şimdi kuyunun dibinde su vardı. Su geri gelmişti." Maymun gibi...
Hal bu sefer o anıyı kafasından kovamazdı. Orada çaresizlikle oturup, anıların canlanmasına izin verdi. Onlarla birlikte sürüklenmeye çalıştı. Dev bir dalganın üzerinde kayan bir sörf-çü gibi: Sörfçü düşerse, dalga onu ezecekti.
Hal o yazın sonlarına doğru, elinde maymunla usulca buraya gelmişti. Böğürtlenler olmuştu artık. Kokuları keskin ve iç bayıltıcıydı. Kimse buraya gelip onları toplayamazdı. Ancak İda Yenge bazen önlüğünün eteğine birkaç avuç böğürtlen doldururdu. Hal o gün böğürtlenlerin fazla olgunlaşmış ve geçmeye başlamış olduklarını fark etmişti. Bazıları çürümüştü. Bunlardan irine benzeyen, yoğun, beyaz bir su akıyordu. Yerdeki uzun otların arasında ağustosböcekleri, insanı çıldırtacak bir şarkı tutturmuşlardı. «Riii-riii...» Sonu gelmiyordu bunun.
Hal'in yüzünü dikenler çizmiş, yanaklarında kan damlaları be-

lirmişti. Çıplak kollarında da. Kendisini korumaya çalışmıyorrt. Duyduğu dehşet yüzünden körleşmişti. Hem öylesine körleşrmv ti ki, az kalsın kuyuyu örten çürümüş tahtaların üzerine devrilecekti. Belki de dokuz metre derinliğindeki kuyunun çamurlu dj-bine yuvarlanacaktı. Dengesini yitirmemek için kollarını açınca dikenler yine derisini dağlamıştı. Hal işte bu olayı anımsadığı' için, Petey'i öyle sert bir sesle geri çağırmıştı.
Johnny McCabe'in öldüğü gündü bu. Hal'in en yakın arkadaşının. Johnny evlerinin arka bahçesindeki bir ağacın tepesine bir kulübecik yapmıştı. Hal'le o yaz ağacın tepesinde uzun saatler geçirmişlerdi. Korsancılık oynuyor, gölde hayali kalyonlar görüyor, topları ateşliyor, cunda yelkenini açıyor (Bu da neyse?), ge. miye bordalamaya hazırlanıyorlardı. O gün Johnny ağaca dayalı el merdiveninden çıkıyordu. Daha önce belki bin kez yaptığı gibi. Kulübeciğin hemen altındaki basamak çocuğun ellerinin arasında çatırdamış ve dokuz metreden aşağı yuvarlanan Johnny'nin boynu kırılmıştı. Maymunun suçuydu bu. Maymunun. O kahrola-sıca iğrenç maymunun. Evde telefon çaldığı zaman, ida Yenge koşmuştu. Yolun aşağısında oturan arkadaşı Milly'den kötü haberi duyunca, ağzı dehşetle bir karış açılmıştı. İda Yenge, «Gel verandaya çıkalım, Hal,» demişti. «Sana kötü bir haber vermek zorundayım...» Kapıldığı dehşet yüzünden midesi bulanmaya başlayan Hal, «Maymun,» diye düşünmüştü. «Maymun yine ne yaptı?»

O gün kuyunun dibinde yüzünün aksini görmedi. Dipte sadece taşlar vardı ve çamur pis pis kokuyordu. Birbirine girmiş böğürtlenlerin altındaki uzun otların üzerine bıraktığı maymuna baktı. Zilleri hazırdı. Gerilmiş dudaklarının arasından iri dişleri gözüküyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Postunun tüyleri yer yer dökülmüştü.
Hal maymuna ıslık çalar gibi, «Senden nefret ediyorum,* diye fısıldadı. Eliyle yaratığın tiksinti verici gövdesini kavradı. Oyuncağın üzerine geçirilmiş kürk buruştu. Hal maymunu yukarı doğru kaldırarak yüzüne yaklaştırdığında bile, yaratık hâlâ sırıtıyordu. Hal maymuna, «Haydi bakalım!» diye meydan okudu. Ve sonra o gün ilk kez ağlamaya başladı. Maymunu salladı. Hazır

ziller hafifçe titreşti. Maymun her iyi şeyi mahvediyordu. Her cgyi, «Haydi! Zillerini birbirine vur! Birbirine vur onları!»
Maymun sadece sırıttı.
«Haydi, zilleri birbirlerine vursana!» Hal'in sinirli sesi gitgide yükseliyordu. «Korkak sen de! Korkak! Haydi, zillerini çal! Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!»
Maymunun kahvemsi-sarı gözleriyle iri dişleri pırıldıyordu.
Hal oyuncağı kuyuya attı o zaman. Üzüntü ve dehşetten çıldırmış gibiydi. Maymunun kuyunun dibine doğru inerken, bir kez döndüğünü gördü. Sirkte.numara yapan maymunlar gibi. Güneş son kez o zilleri ışıldattı. Oyuncak gürültüyle kuyunun dibine çarptı. Galiba içindeki mekanizma harekete geçmişti. Çünkü maymun birdenbire zilleri birbirine vurmaya başladı. Düzgün, kesin ve tenekemsi sesleri Hal'in kulağına kadar geldi. Ses ölü kuyunun kuru ağzında yankılandı. «Çın-çın-çın...»
Hal ellerini ağzına bastırdı. Bir an kuyunun dibindeki maymunu gördü. Belki de hayal gücünün yardımıyla. Maymun çamurda yatıyordu. Öfkeli gözlerini kuyunun ağzından bakan çocuğun küçük yüzüne dikmişti. Sanki onu hiç unutmamak istiyor du. Dişlerinin çevresinde dudakları kâh geriliyor, kâh büzülüyordu. Ziller birbirine çarpıyordu. Gülünç, kurgulu bir maymundu o.
Çın-çın-çın, kim öldü? Çın çın çın, gözleri iri iri açılmış bu çocuk Johnny McCabe mi? Bir akrobat gibi taklalar atıyor. Parlak yaz havasında uçuyor sanki. Elinde hâlâ kırık basamak var. Ve yere çarpıyor. Bir tek çıtırtı duyuluyor. Çocuğun ağzından burnunda ve büyümüş gözlerinden kan akıyor. O Johnny mi, Hal? Yoksa sen misin?
Hal inleyerek tahtaları kuyunun ağzına kapattı. Ellerine kıymıklar battı, ama buna aldırmadı. Hatta kıymıkların farkında bile değildi. Maymunun sesini hâlâ duyuyordu. Tahtalar yüzünden bo-ğuklaşmış ve daha korkunç olmuştu. Maymun taş örülü kuyunun dibinde yatıyor, zillerini birbirine vurarak iğrenç vücudunu oynatıyordu. Zil sesleri, karabasanlarda duyulan seslere benziyordu.
Çın-çın-çın, bu sefer kim öldü?
Hal bin bir güçlükle böğürtlenlerin arasından geri döndü. Dikenler yine yüzünü tırmaladı. Çiziklerden kan akıyordu. Kotu-

nun paçalarına dulavrat otları takıldı. Bir ara yüzükoyun yere yuvarlandı. Kulakları çınlamaya başladı. Sanki maymun kendisini izlemiş gibi... Will Amca çocuğu daha sonra garajda buldu. Bir lastiğin üzerine oturmuş ağlıyordu. Amcası onun ölen arkadaşı için ağladığını düşündü. Bu doğruydu. Ama Hal biraz da duyduğu o dehşet yüzünden hıçkırıyordu.
Hal maymunu akşamüzeri kuyuya atmıştı. O akşam ışıltılı bir sis perdesiyle karanlık basarken, görüş uzaklığının iyice azalmış olmasına aldırmayan ve arabasını çok hızlı süren bir adam, İda Yengenin Manx kedisini çiğnedi. Ve durmayarak yoluna devam etti. Kedinin barsakları yerlere saçıldı. Bili kusmaya başladı. Hal sadece başını çevirdi. Rengi solmuştu, yüzü ifadesizdi. İda Yengenin hıçkırarak ağladığını duyuyordu. Ama bu ses sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. (McCabe'lerin çocuklarıyla ilgili haberden sonra kedisi de çiğnenince, İda Yenge ağlama nöbetine tutuldu. Will Amca kadını ancak iki saatte yatıştırabildi.) Hal'in içinde soğuk bir sevinç vardı. Sıranın kendisinde olmadığını anlamıştı. Sıra onda, ağabeyi Bill'de ya da Will Amcasında değildi. (İki rodeo şampiyonunda.) Ölüm sırası İda Yengenin Manx kedisindeydi. Artık maymun yoktu. Kuyunun dibindeydi o. Kulakları pireli, sıska bir Manx kedisi de pek yüksek bir bedel sayılmazdı. Maymun o cehennem zillerini çalmak istiyorsa, bunu yapabilirdi artık. Onları yerde sürünen solucanlar ve böcekler, kuyunun taş boğazında yaşayan kara yaratıklar için şıngırdatabi-lirdi. Maymun orada çürüyecekti, içindeki iğrenç dişli çarklar ve yaylar paslanacaktı. Orada ölecekti maymun. Karanlıkta, çamurun içinde. Örümcekler ona bir kefen öreceklerdi.
Ama maymun geri gelmişti işte.
Hal kuyunun ağzını tekrar ağır ağır kapattı. O gün yaptığı gibi. Kulaklarında maymunun zilleri çınlıyordu sanki. Çın çın-çın" çın, kim öldü, Hal? Terry mi? Dennis mi? Yoksa Petey mi, Hal? En sevdiğin Petey değil mi? O mu öldü? Çın-çın-çın...
«Bırak onu!»

Petey irkilerek maymunu elinden düşürdü. Hal karabasan gibi bir an, oyuncağın bu biçimde sarsılması yüzünden mekaniz-

^asının çalışacağını ve zillerin şıngırdayarak birbirine vuracağını sandı.
«Beni korkuttun, baba.»
«Çok üzgünüm. Ama onunla oynamanı istemiyorum.»
Ötekiler sinemaya gitmişlerdi. Hal motele onlardan daha erken döneceğini sanmıştı. Ama evde düşündüğünden daha uzun süre kalmıştı. Eski, nefret dolu anılar kendilerine özgü, sonsuz zaman boyutunda ilerliyor gibiydi.
Şimdi Terry, Dennis'in yanına oturmuş, televizyonda «Beverly Hillibillies» programını seyrediyordu. Eski bozuk filmi dikkatle, ama biraz da sersemce izlemesinden, yine Valium almış olduğu anlaşılıyordu. Dennis bir pop dergisi okuyor, Petey ise yere bağdaş kurmuş, maymunla oynuyordu.
Petey, «Zaten oyuncak çalışmıyor,» dedi.
Hal, «Dennis maymunu o yüzden Petey'e vermiştir,» diye düşündü. Sonra da utandı ve kendi kendisine kızdı. Dennis'e kar şı kontrol edemediği bir düşmanlık duyuyordu. Gitgide artıyordu bu. Ama sonradan kendisini alçalmış ve ezik hissediyordu. Çaresiz.
Hal, «öyle,» dedi. «Eski bir oyuncak o. Götürüp atacağım. Maymunu bana ver.» Elini uzattı. Endişelenmiş olan Petey, oyuncağı ona verdi.
Dennis annesine, «Babam pis bir şizofrene benzemeye başladı,» dedi.
Hal ne olduğunu anlamadan kendisini odanın ortasında buldu. Elindeki maymun, sanki hareketini onaylıyormuş gibi sırıtıyordu. Hal, Dennis'i gömleğinden yakalayıp yerinden kaldırdı. Dikişlerden biri sokulurken, hafif bir çıtırdı oldu. Dennis şaşkınlık içindeydi. Yüzünde komik denilebilecek bir ifade vardı. Pop jdergisi yere düştü.
«Hal!» Terry'nin sesi bir çığlık gibiydi. Petey irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu.
Hal, Dennis'i sürükleyerek dışarı çıkarttı. Kapıyı gürültüyle kapadı ve oğlunu kapıya yasladı. Çocuğun yüzünde korku dolu bir ifade belirmeye başlıyordu. Hal, «Senin bir sorunun var,» diye homurdandı. «Ağzınla ilgili bir sorun.» «Bırak beni! Gömleğimi yırttın! Sen...»

Hal çocuğu tekrar kapıya çarptı. «Evet, gerçekten ağzm|a ilgili önemli bir derdin var. Bunu okulda mı öğrendin? Yoksa esrar içtiğin o yerde mi?»
Dennis kızardı. Yüzü suçluluk duygusuyla bir an çirkinleşti Sonra, «Eğer işinden kovulmasaydın, o rezil okula gitmek zorunda kalmazdım,» diye bağırdı.
Hal, Dennis'i yine kapıya çarptı. «Ben kovulmadım. Çalışanların sayısını azaltmaya karar vermişlerdi. Bunu sen de biliyorsun. Bu konuda ileri geri konuşmanı da istemiyorum. Sorunların mı var? Öyleyse dünyaya hoş geldin, Dennis. Ama her şeyin suçunu bana yükleme! Yemek yiyorsun. Aç açık değilsin. On iki: yaşındasın. On iki yaşındaki bir çocuğun ukalalıklarını dinleye-, mem!» Adam her sözü, çocuğu burun buruna gelinceye kadar kendisine çekerek, sonra da kapıya vurarak tane tane soluyordu. Onu yaralayacak kadar sert vurmuyordu. Ama Dennis korkmuştu. Texas'a geleliberi babası ona elini sürmemişti. Dennis, küçük bir oğlan çocuğunun anırmaya benzeyen, sağlıklı hıçkı-. rıklarıyla sarsılmaya başladı.
Yüzü yer yer kızarmış, yüz hatları çarpılmıştı, «iyi ya, bent döv!» diye bağırdı. «Canın istiyorsa beni dövebilirsin. Benden, ne kadar çok nefret ettiğini biliyorum.»
«Senden nefret etmiyorum... Seni çok seviyorum, Dennis. Ama senin babanım. Ya sen bana saygı gösterirsin ya da ben-, seni ezip geçerim.»
Dennis adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Hal oğlunu kendisine çekip ona sarıldı. Dennis bir an karşı koymaya çalıştı. Sonra da yüzünü Hal'ın gömleğine gömerek, bitkin düşmüş gibi hıçkırdı. Hal yıllardır iki çocuğunun da böyle ağladıklarını duymamıştı. Genç adam gözlerini kapattı. Kendisi de bitkin haldeydi.
Terry içeriden kapıya vurmaya başladı. «Yapma, Hal Çocuğa ne yapıyorsan, bundan vazgeç!»
Hal, «Dennis'i öldürmüyorum,» dedi. «Sen karışma, Terry.»
«Buraya bak...»
Dennis, «Benim bir şeyim yok, anne,» dedi. Yüzünü babasının göğsüne dayamış olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.
Hal karısının bir an şaşkın şaşkın beklediğini fark etti. Sonra Terry kapıdan uzaklaştı. Hal yine oğluna baktı.

Dennis istemeye istemeye, «Senin hakkında ileri geri ko* nuştuğum için özür dilerim, baba,» diye mırıldandı.
«Pekâlâ. Bunu teşekkürlerimje kabul ediyorum. Gelecek hafta eve döneceğiz. İki üç gün bekleyeceğim, Dennis. Ondan son' ra çekmecelerinin hepsini arayacağım. Görmemi istemediğin bir ?ey varsa, onu hemen at.»

Dennis'in yüzünde yine suçluluk ifadesi belirdi. Çocuk gözlerini babasından kaçırarak, elinin tersiyle burnunu sildi.
«Artık gidebilir miyim?» Dennis yine suratsızlaşrmştı.
Hal, «Tabii,» diyerek oğlunu bıraktı. «Yazın onunla kamp yapmalıyız.» diye düşünüyordu. «Sadece ikimiz. Will Amca Bili bizimle balığa çıkardı. Benim de aynı şeyi yapmam iyi olur. Ona yaklaşmalıyım. Elimden geleni yapmalıyım.»
Boş motel odasında yatağa ilişerek maymuna baktı. O yaratık «Dennis'le birbirinize bir daha hiç yakın olamayacaksınız Hal,» der gibi gülüyordu. «Bundan emin olabilirsin. Ben geri döndüm. Döneceğimi sen de biliyordun zaten.»
Hal o akşam banyoda dişlerini fırçalarken kendi kendine, ¦ Maymun yine o kutudaydı,» dedi. «Aynı kutuda nasıl olabilir?» Fırça yukarı kayarak diş etlerini acıttı. Hal yüzünü buruşturdu.
Maymunu ilk gördüğünde henüz dört yaşındaydı. Bili de altı. Ortalarda gözükmeyen babaları, Hartford'da bir ev almıştı. Onlarındı burası. Sonra adam ya ölmüş ya da dünyanın orta yerindeki bir deliğe düşerek gözden kaybolmuştu. Anneleri Holmes Uçak Şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Westville'deki helikopter fabrikasında. Çocuklara değişik kişiler bakıyorlardı. Ama o sırada çocuk bakıcıları, artık sadece Hal'let ilgileniyorlar di. Bili ilkokula başlamıştı. Çocuk bakıcılarından hiçbiri uzun süre çalışmıyordu. Gebe kalıyor ve sevgilileriyle evleniyorlardı. Ya da Holmes'da iş buluyorlardı. Bazen de Bayan, Shelbum onların yemeklere koyduğu seriyi ya da özel bir gün için sakladığı konyağı içtiklerini fark ediyordu. Bakıcılardan çoğu yemek yemek ve yatmaktan başka bir şey düşünmeyen birtatom kafasız kızlardı. Hiçbiri de Hal'e annesinin yaptığı gibi masal okumuyordu.
O uzun kış boyunca Hal'e Beulah adında,, iriyarı bir zenci

kız baktı. Beulah annesinin önünde Hal'e âdeta tapıyor, o yokken de çocuğu çimdikliyordu. Ama Hal, Beulah'ı seviyordu yine de Kız arada sırada çocuğa gerçek polis vakalarıyla ilgili dergj]eı/ den yazılar okuyordu. (Beulah oturma odasının gündüze özqu sessizliğinde, ürkütücü bir sesle, «Ölüm, kızıl saçlı güzeli yakaladı,» diye okuyor ve ağzına bir çikolata daha atıyordu. Hal jSe ciddi ciddi dergideki bulanık resme bakıyor ve sütünü içiyordu.) Sonradan olanların en acı yanı da, kızdan hoşlanmasıydı.
Hal maymunu soğuk ve kasvetli bir mart gününde buldu. Hava kapalıydı. Camlara zaman zaman yağmurla karışık kar taneleri çırpıyordu. Beulah kanapede uykuya dalmıştı. Koca göğüslerinin üzerinde, ortası açılmış bir Hikâyem dergisi, çadır gibi duruyordu.
Hal babasının eşyalarına bakmak için, usulca arka taraftaki dolaba gitti.
Arka dolap ikinci katın bir yanında boydan boya uzanıyordu. İçeriye küçük bir kapıdan girilirdi. Tavşan deliğine benzeyen bu kapı, çocukların odasına açılıyordu. Bill'in karyolasının bulunduğu tarafa, iki kardeş de o dolaba girmekten hoşlanırdı. Oysa içerisi kışın çok soğuk, yazın da şakır şakır terletecek,kadar sıcak olurdu. Uzun ve dar dolap yine de rahat bir yerdi. Üstelik ilginç eşyalarla doluydu. Ne kadar çok şeye bakarsanız bakın, dolaptaki bütün eşyaları göremiyordunuz yine de. Bill'le Hal kaç Cumartesi öğleden sonrasını burada geçirmişlerdi. Birbirleriyle pek konuşmaz, sandıklardan eşyaları teker teker çıkararak incelerlerdi. Bunları uzun süre evirip çevirip, sonra da yine sandığa koyarlardı. Şimdi Hal ortadan kaybolan babalarıyla iletişim kurabilmek için, pek fazla çaba göstermediklerini düşünüyordu.
Babaları şileplerde çalışan bir kaptandı. Dolapta deste deste harita vardı. Bazı yerlerine düzgün dairelerle işaret konmuştu. Her birinin ortasında da pusula ibresinin yönünü gösteren bir işaret bulunuyordu. Dolaba Barron'un Kaptanlık Rehberi adlı, yirmi ciltlik bir kitap da atılmıştı. Dürbünle uzun süre baktığınız zaman, gözleriniz yanmaya başlıyordu. Türlü limanlardan alınmış turistik eşyalar yığın yığındı. Lastikten Hawai bebekleri, yırtık kurdelesinde «Bir Kız Bul» yazılı, siyah kartondan yapılmış bir melon şapka, içinde küçük bir Eyfel kulesi bulunan bir cam kör

{e--- Zarflara yabancı ülkelerin pulları özenle yerleştirilmişti. Yabancı paralar da öyle. Hawai'nin Maui adasından getirilmiş kaya örnekleri bir köşede duruyordu. Simsiyah, cam gibi şeylerdi bunlar. Uğursuz bir görünüşleri vardı.
O gün karla karışık yağmur insanı ipnotize eden tıkırtılarla dama yağarken, Hal de eşyaları karıştıra karıştıra dolabın dibine kadar gitti. Bir kutuyu yana itti. Ve bunun arkasında bir kutu daha olduğunu gördü. Kutunun içinden cam gibi parlayan, bir çift e|a göz bakıyordu. Hal irkildi ve biraz geriledi. Bir yamyamla karşılaşmış gibi kalbi çarpıyordu. Sonra sessizliği fark etti. Gözlerin cam olduğunu da. O zaman kutudakinin bir tür oyuncak olduğunu anladı. Tekrar ilerleyerek oyuncağı kutudan dikkatle çıkardı.
Maymun sarı ışıkta dişlerini göstererek gülümsüyordu. Zilleri iki yana açılmıştı.
Çok sevinen Hal, maymunu bir sağa bir sola çeviriyor, tüylü postunun kırıştığını hissediyordu. Maymunun garip gülümsemesi de hoşuna gitmişti. Başka bir şey daha yok muydu? Daha fark edemeden belirip kaybolan, hemen hemen içgüdüsel bir tiksinti? Belki gerçekten vardı. Ama bu kadar eski anıları düşünürken,

her şeye fazla inanmamaya çalışmanız gerekirdi. Ama... Hal aynı ifadeyi evin tavan arasında Petey'In yüzünde de görmemiş miydi?
Küçük Hal maymunun sırtına takılı anahtarı görüp çevirdi. Kolayca dönmüş, zembereğin sarıldığını belirten şıkırtılar duyulmamıştı. Demek ki zembereği boşalmıştı maymunun. Bozuk da olsa, güzel bir oyuncaktı.
Hal maymunla oynamak için onu oturma odasına götürdü.
Beulah uyanarak, «O da nesi?» diye sordu.
Hal, «Hiç,» dedi. «Dolapta buldum.»
Daha sonra maymunu ağabeyiyle paylaştıkları odada, kendi tarafındaki rafın üzerine koydu. Lassie'nin resimleri olan boyama kitabının üstüne. Maymun zilleri elinde, karşıya bakıyordu. Oyuncak kırıktı, ama maymun yine de gülümsüyordu. Hal o gece sıkıntılı bir rüyadan uyandı. Sıkışmıştı. Yataktan kalkıp koridor daki banyoya gitti. Bili örtülerin altında bir yığına benziyor ve düzgünce soluyordu.

Hal odaya döndü. Ayakta uyuyacaktı neredeyse... Sonra birden, maymun karanlıkta zillerini birbirine vurmaya başladı.
Çın-çın-çm-çın...
Hal'in uykusu açılıverdi. Sanki biri soğuk ve ıslak bir havluyla yüzüne vurmuştu. Yüreği ağzına geldi. Gırtlağından fare cıyaklamasına benzeyen, hafif bir ses yükseldi. Büyümüş gözlerle maymuna bakıyor, dudakları titriyordu.
Çın-çın-çın-çın...
Maymun rafta kamburunu çıkarmış, sallanıyordu. Dudakları gerilip büzülüyor, gerilip büzülüyordu. Bir yamyamınkini andıran iri dişleri pırıldıyordu. İğrenç bir neşesi vardı maymunun.
Hal, «Dur,» diye fısıldadı.
Ağabeyi yatağında dönerek bir tek kez horladı. Her taraf sessizdi... Maymun dışında. Ziller şangırdayarak birbirine vuruyordu. Herhalde bu gürültü ağabeyini, annesini, bütün dünyayı uyandıracaktı. Ölüleri bile kaldırırdı o ses.
Çın-çın-çın-çın...
Hal maymuna doğru gitti. Bir yolunu bulup oyuncağı durdurmak istiyordu. Kurgusu bitene kadar, elini iki zilin arasına sokabilirdi. Ama maymun kendi kendine durdu. Zilleri son bir kez vurdu. Çın! Sonra ellerini ağır ağır birbirinden uzaklaştırarak ilk durumunu aldı. Pirinç ziller gölgelerin arasında ışıldıyor, maymun kirli, sarımsı dişlerini göstererek sırıtıyordu.
Ev yine sessizliğe gömülmüştü. Annesi de yatağında dönerek, Bili gibi bir tek kez horladı. Hal kendi yatağına girdi ve örtüleri kafasına çekti. Kalbi hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu. «Maymunu yarın tekrar dolaba koyacağım,» diye düşündü. «Onu istemiyorum.»
Ama ertesi sabah maymunu dolaba koymayı unuttu. Çünkü annesi o gün işe gitmedi. Beulah ölmüştü. Annesi Bill'le Hal'e olanları anlatmadı pek. Sadece, «Bir kaza olmuş,» dedi. «Korkunç bir kaza.» Ama o gün akşamüzeri Bili okuldan eve dönerken bir gazete aldı. Bunun dördüncü sayfasını gömleğinin altına sokarak-odalarına çıkardı. Anneleri mutfakta akşam yemeğini hazırlarken, Bili de duraklaya duraklaya haberi kardeşine okudu. Ama başlıkları Hal de sökebiliyordu, «iki kişi evlerinde vurularak öldürüldü. Beulah McCaffery, 19  ve Sally Tremont, 20 otur

akları dairede bir tartışma sonucu vurularak öldürülmüşlerdir. Tartışma Çin yemeğini kimin gidip alacağı konusunda çıkmış ve nayan McCaffery'nin sevgilisi Leonard White, 25, iki kızı da vurmuştur. Bayan Tremont hastanede ölmüştür, Beulah McCaffery jSe cinayet yerinde.»
Sanki Beulah kendi detektif dergilerinden birinin içine gi-fip gözden kaybolmuştu. Hal Shelburn böyle düşünüyordu. Buzdan bir el sırtından yukarıya doğru kaydı. Sonra kalbinin çevresinde bir daire çizdi. Çocuk cinayetin maymunun zilleri çaldığı sırada işlenmiş olduğunu anladı...
Terry uykulu uykulu sesleniyordu. «Yatacak mısın?»
Genç adam diş macununu lavaboya tükürerek ağzını çalkaladı. «Evet.»
Maymunu daha önce bavuluna tıkmıştı. Bavulu kilitlemeyi de unutmamıştı. İki üç gün sonra uçakla Texas'a döneceklerdi. Yola çıkmadan, o lanetli şeyi bütün bütün ortadan kaldıracaktı.
Bir yolunu bulacaktı bunun.
Terry karanlıkta, «Dennis'e çok sert davrandın,» diye mırıldandı.
«Sert davranmakta geç bile kaldım. Çocuk sürükleniyor. Ayağı kaysın istemiyorum.»
«Psikoloji açısından, babaca bir otorite kurmak için çocuğu dövmenin...»
«Tanrı aşkına, Terry! Ben Dennis'i dövmedim!»
«...bir yararı olmaz.-
Hai öfkeyle, «Bana grup tedavisi sırasında söylenen sözleri yineleyip durma,» diye homurdandı.
«Bu konuyu tartışmak istemediğin anlaşılıyor.» Terry'nin sesi soğuktu.

«Dennis'e esrarı evden atmasını da söyledim.»
«Öyle mi?» Kadının sesinde endişe vardı şimdi. «Bu ültimatomu nasıl karşıladı? Ne söyledi?»
«Yapma, Terry. Çocuk ne söyleyebilirdi ki? Seni kovuyorum, tiu diyecekti?»
«Hal, nen var senin? Sen böyle değildin. Ne oldu?»

Adam bavuluna kilitlediği maymunu düşünerek, «Hiçbir ss olmadı,» dedi. Bir yandan da kendi kendine, «Maymun zilleri vu maya başlarsa, sesi duyabilecek miyim?» diye soruyordu. «çVe. duyacağım kesin. Ses biraz boğuk çıkacak, ama yine de işjf ' ceğim. Maymun zilleri birbirine vurarak, birinin felakete uğra. yacağını haber verecek. Beulah, Johnny McCabe, Will Amcanın köpeği Papatya gibi. Çın-çın-çın, Hal sen misin?» Hal sonra karısına, «Sadece sinirlerim gergin,» dedi.
«Bütün derdinin bu olduğunu umarım. Çünkü halinden hiç hoşlanmıyorum.»
«Öyle mi?» Bu sözler Hal'in ağzından kaçıvermişti. Onları durduramamıştı. Galiba durr'urmak da istememişti. «Bir Valium daha al. O zaman her şeyi toz pembe görürsün.»
Karısının soluğunu tuttuğunu, sonra da titrekçe verdiğini duydu. Belki Terry'yi avutabilirdi. Ama kendi içi rahat değildi. Dehşet vardı içinde. Maymunu attıktan, bütün bütün ortadan kaldırdıktan sonra her şey yoluna girecekti. «Tanrım, yalvarırım o maymunu başımdan atmama izin ver.»
Hal uzun bir süre uyuyamadı. Ancak dışarıda gökyüzü grl-leşirken daldı. Ama artık maymunu ortadan nasıl kaldıracağını bildiğini düşünüyordu.
Maymunu ikinci kez Bili buldu.
Beulah McCaffery'nin cinayet yerinde ölmesinden bir buçuk yıl sonra. Yazdı yine. Hal anaokulunu bitirmişti. Çocuk bahçede oyun oynadıktan sonra içeri girerken annesi, «Ellerini yıka, Senyor,» dedi. «Domuz gibi kokuyorsun.» Kadın verandada oturmuş, buzlu çay içiyor ve kitap okuyordu. O da tatildeydi. İki haftalık izni vardı.
Hal, ellerini çabucak soğuk suya tuttu ve havluda kirli izler bırakarak kuruladı. «Bili nerede?»
«Yukarıda. Ona odasının kendisine ait olan bölümünü temizlemesini söyle. Berbat orası.»
Böyle durumlarda kötü haber taşımaktan hoşlanan Hal, hızla merdivenden çıktı. Bili odada yere oturmuştu. Dolabın tavşan deliği kadar küçük olan kapısı açıktı. Maymun çocuğun elindeydi.
Hal hemen, «O bozuk,» diye bağırdı.
Endişelenmişti. Oysa o gece tuvaletten döndüğünü ve may

unun zilleri vurmaya başladığını hayal meyal anımsıyordu. On-ıgn bir hafta kadar sonra Beulah ve maymunla ilgili kötü bir düş aörmüştü. İyi anımsamıyordu, ama haykırarak uyanmış ve bir an öğsünün üstündeki yumuşak ağırlığın maymun olduğunu sanmıştı. Gözlerini açarsa, onun kendisine güleceğini düşünmüştü. Oysa o yumuşak ağırlık Hal'in paniğe kapılarak sarıldığı yastıktı. /\pnesi gelip onu yatıştırmaya çalışmıştı. Hal'e su getirmiş ve çocuğa iki tane turuncumsu bebek aspirini içirmişti. Aspirin de çocukluk çağının dertli anlarında kullanılan bir tür Valiumdu işte. genç kadın oğlunun karabasan görmesine Beulah'ın ölümünün neden olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de öyleydi, ama onun sandığı nedenden değil.
Hal artık bu olayları pek anımsayamıyordu. Ama maymun hâlâ onu korkutuyordu. Özellikle de zilleri ve dişleri.
Bili, «Bunu biliyorum,» diyerek maymunu bir yana attı. «Aptal bir şey.» Maymun Billy'nin yatağına düştü. Şimdi zillerini kaldırmış, gözleri tavana dikili, öyle yatıyordu. Bu Hal'in hiç hoşuna gitmedi. Bili ekledi. «Teddy'ye gidip, o çubuğa geçirilmiş şekerlerden alalım mı?»
Hal, «Cep harçlığımı harcadım bile,» diye yanıt verdi. «Zaten annem de odanın sana ait olan bölümünü temizlemen gerektiğini söyledi.»
Bili, «Bunu daha sonra yaparım,» dedi. «Sana da istersen beş sent borç verebilirim.» Bili bazen Kızıldericilik oynarlarken, kar deşinin canını yakmaktan kaçınmazdı. Hatta durup dururken ona çelme takar ya da vururdu. Ama çoğu zaman iyi davranırdı.
Hal minnetle, «İşte bu iyi,» diye gülümsedi. «Ama önce şu bozuk maymunu dolaba koyayım. Olur mu?»
«Boş ver.» Bili ayağa kalktı. «Hemen gidelim.»
Hal de ağabeyini dinledi. BilPin ruh durumu sık sık değişirdi. Hal maymunu dolaba kaldırmakta diretseydi, belki de o şekeri yiyemeyecekti. İki kardeş Teddy'ye giderek o saplı şekerlerden aldılar. Bunlar sıradan şekerler değildi. Böğürtlenle yapılmıştı. Sonra parka gittiler. Bazı çocuklar beyzbol oynamaya hazırlanıyorlardı. Hal oyuna katılamayacak kadar küçüktü. Dışarıda otururak şekerini emdi ve büyüklerin «Çin gölü» dedikleri vuruşlar sırasında kaçan topları tuttu. İki kardeş eve ancak hava kararır-

ken döndüler. Annesi Hai'i havluyu kirlettiği, Bill'i de odasın toplamadığı için biraz patakladı. Akşam yemeğinden sonra te|e, vizyon seyrettiler. Hal maymunu tamamen unuttu. Maymun nasılsa Billy'nin rafına

çıkmıştı. Şimdi Bili Boyd'un yolladığı irrizai, resmin yanında duruyordu. Ve hemen hemen iki yıla yakın bir süre orada kaldı.
Hal yedisine bastığı sırada, bebek bakıcıları artık fazla lük8 sayılıyordu. Bayan Shelbum her sabah evden ayrılırken, «Bj|| kardeşinle ilgilen,» diyordu.
Ama bir gün Bill'in derslerden sonra okulda kalması gerekti. Hal yalnız başına eve döndü. Her köşede duruyor, araba gelip gelmediğini anlamak için iki tarafa da bakıyordu. Sonra bir koşucu gibi sırtını kamburlaştırarak, hızla karşıya geçiyordu. Hal paspasın altındaki anahtarı alarak eve girdi, ve bir bardak süt içmek için doğruca mutfağa gitti. Buzdolabından süt şişesini aldı. Ama şişe birden kayarak elinden düştü ve cam parçaları yerlere saçıldı. Çünkü yukarıdan, yatak odalarından bir ses gelmişti. «Çın-çın-çın! Çın-çan-çın, merhaba Hal. Hoş geldin. Aklıma gelmişken Hal, bu sefer sıra sende mi? Seni de 'cinayet yerinde' ölü mü bulacaklar?»
Hal dönüp odaya koştu. Maymun Bill'in rafında duruyor ve sanki ona bakıyordu. Bili Boyd'un imzalı resmini raftan ağabeyinin yatağına yuvarlamıştı. Şimdi fotoğraf tersine dönmüş, örtünün üzerinde duruyordu. Maymun sallanıyor gülüyor ve zilleri birbirine vuruyordu. Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Yanına gitmek istemiyordu, ama maymun sanki onu çekiyordu. Maymun zilleri iki yana uzatıyor, sonra birbirine vuruyordu. Oyuncağa yaklaştığında, maymunun karnında çalışan dişli çarkların tıkırtısını duydu.
Hal dehşet ve tiksintiyle haykırarak, maymunu bir vuruşta raftan yere attı. Tıpkı bir böceğe yapıldığı gibi. Maymun Bill'in yastığına çarpıp yere düştü. «Çın çın çın,» diye zilleri vuruyor, dudakları gerilip büzülüyordu. Pencereden giren güneşte sırtüstü yatıyordu. Nisan sonlarında bir gündü.
Hal maymuna bir tekme attı. Olanca gücüyle hem de. Ve bu kez öfkeyle bağırdı. Kurgulu maymun yerde kaydı, duvardan sekti ve hareketsiz kaldı. Hal durmuş ona bakıyordu. Yumrukla-

nl sıkmıştı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Maymun çocuğa küstahça gülüyordu. Bir gözüne güneş ışınları geliyordu. Maymun Hal'e Lnki, «Beni istediğin kadar tekmele,» diyordu. «Ben yaylar, zemberekler ve dişli çarklardan yapılmış bir şeyim. Bana canının istediği kadar tekme at. Ben gerçek değilim. Kurgulu, garip bir ^ayrnunum. Hepsi bu kadar. Ve şimdi kim öldü? Helikopter fabrikasında bir patlama oldu! Şimdi kanlı bir bovling topu gibi havaya yükselen kafa kimin? Göz yerlerinde çukurlar var. Bu annenin kafası mı, Hal? Vayy! Annenin kafası ne de güzel uçuyor, ^rna istersen Brook Sokağının köşesine bir göz atalım, Hal. Araba çok hızlı geliyor. Şoför de sarhoş. Eh, artık dünyadan bir Bili eksildi. Çatırtıyı duydun mu? Tekerlek kafasından geçtiği ve beyni kulaklarından fırladığı zaman çıkan çatırtıyı? Evet mi? Hayır mı? Belki mi? Bana sorma. Ben bir şey bilmiyorum. Bilemem. Benim bütün bildiğim, bu zilleri birbirine vurmak. Çın çın çın! Olay yerinde ölmüş olan kim, Hal? Annen mi? Ağabeyin mi? Yoksa sen misin, Hal? Sen misin?»
Hal yine maymuna doğru atıldı. Bu sefer onu ayaklarının altında çiğneyecekti. Yaylar, dişliler fırlayıncaya, o korkunç cam gözleri yerdj yuvarlanıncaya kadar üzerinde tepinecekti. Ama tam maymuna yaklaştığı sırada, yaratık zilleri birbirine usulca vurdu. «Çınn...» İçindeki zemberek son bir kez hafifçe oynamıştı. Sanki sivri bir buz parçası Hal'ın kalbine saplandı. Çocuğun öfkesi geçti. Şimdi dehşetten midesi bulanıyordu. Maymun bunu biliyor gibiydi. Sırıtışı ne kadar da neşeliydi.
Hal maymunu aldı. Oyuncağı baş ve işaret parmaklarıyla tutmuştu. Taşıdığı bir cesetmiş gibi, dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Hayvanın havı dökülmüş, sahte kürkten postu parmaklarına sıcak geliyordu. Sanki maymunun ateşi vardı. Hal titreyen eliyle arkadaki dolabın küçük kapısını açtı ve ışığı yaktı. Üst üste konulmuş kutuların, gemicilikle ilgili kitapların ve kimyasal maddeler kokan fotoğraf albümlerinin, turistik eşyaların ve eski giysilerin arasından emekleyerek ilerlerken, maymun ona gülüm-süyordu. Çocuk, «Yine zilleri çalmaya başlarsa çıldırırım,» diye düşünüyordu. «Zilleri çalar ve elimde oynarsa, haykırırım. Bağı-nrsam, bu yaratık sırıtmaktan vazgeçer, kahkahalar atar. Bana güler. O zaman çıldırırım. Beni burada bulurlar. Ağzımdan salya-
far akarken, deli gibi gülerim. Çıldırırım! Ah, Tanrım, yalvarırı,*, çıldırmayayım...»
Çocuk dolabın dip tarafındaki iki kutuyu yana İtti. Bunlar. dan biri devrildi, içindekiler yere saçıldı. Hal maymunu en dip^, ki eski kutusuna tıktı. Hayvan sanki sonunda yuvasına kavuşmUs gibi sırtüstü yatıyordu. Zilleri yanlara uzatmıştı. Sanki yenilen yine Hal'miş gibi, maymunca sırıtıyordu. Çocuk ter içinde sürünerek geri döndü. Hem yanıyor, hem donuyordu. Hem bir alev hem bir buz parçasıydı sanki. Zillerin sesini bekliyordu. Ziller çınladığı an maymun da kutusundan fırlayacak, bir hamamböceği gibi ona doğru gelecekti. Dişli çarkları çatırdayacak, zilleri şangırdayacaktı ve...
Bunların hiçbiri olmadı. Hal ışığı söndürdü ve dolabın küçük kapısını çarparak kapattı, soluk soluğa kapıya yaslandı. Sonunda kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aşağı iner ken bacakları lastiğe dönüşmüş gibiydi. Boş bir kesekâğıdı bulup, kırılan süt şişesinin sivri parçalarını topladı. Bir yandan da, «Yoksa elimi mi keseceğim?» diye düşünüyordu. «Kan kaybından ölecek miyim? O zillerin şıngırtısı bunu mu belirtiyordu? Ama elini kesmedi. Bir bezle yerdeki sütleri sildi. Sonra oturup beklemeye başladı. Annesi ve ağabeyi eve dönecekler miydi?

önce annesi geldi. «Bili nerede?»
Artık Bill'in öldüğüne iyice inanan Hal, alçak ve ifadesiz bir sesle okuldaki temsille ilgili toplantıyı anlattı. Ama aslında Bili' İn çok gecikmiş olduğunu biliyordu. «Toplantı uzadıysa, bile ağabeyimin yine de yarım saat önce eve dönmüş olması gerekirdi.»
Annesi merakla ona baktı. Tam ne olduğunu soracağı sırada kapı açıldı ve Bili içeri girdi. Ama aslında Bili değildi bu. Bill'in hayaletiydi. Çocuğun rengi uçmuştu.
Bayan Shelburn, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Bili, ne var?>
Bili ağlamaya başladı. Hikâyeyi gözyaşları arasında anlatabildi. «Bir araba... Arkadaşım Charles Silverman'la toplantıdan çıktık, birlikte evlerimize dönecektik. Bir araba Brook Sokağının köşesini müthiş bir hızla döndü. Charlie donmuş gibi kalakaldı. Elini çektim, ama sonra parmakları avcumdan kaydı. Ve araba-'
Bili anırır gibi, yüksek sesle hıçkırmaya başladı. Sinir krizi geçiriyordu. Annesi ona sarılarak çocuğu iki yana sallamaya baş-

ladı. Hal verandaya doğru baktı. Orada iki polis bekliyordu. Bill'i eve getirdikleri polis arabası da kaldırımın yanında duruyordu. Sonra Hal de ağlamaya başladı... Ama rahatladığı için...
Şimdi karabasan görme sırası Bill'e gelmişti. Charlie Silverman bu düşlerde tekrar tekrar ölüyordu. Kırmızı kovboy çizmeleri ayağından fırlıyor ve sarhoşun kullandığı eski arabanın kaportasına düşüyordu. Charlie Silverman'ın kafası ön cama şiddetle çarpıyor ve parça parça oluyordu. Milford'da bir şekerci dükkânı olan sarhoş, tutuklandıktan kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi. Belki de buna, çocuğun beyninin, pantolonuna yapışan parçaları neden olmuştu. Avukatı dava sırasında, «Bu adam zaten yeteri kadar cezalandırıldı,» konusunu başarıyla işledi. Sarhoş altmış gün hapse mahkûm oldu. Ama cezası ertelendi. Artık Connecticut eyaletinde beş yıl araba kullanamayacaktı. Bili Shelburn'un karabasanları da beş yıl kadar sürdü. Maymun yine arka. dolaptaydı. Bili oyuncağın rafta olmadığını fark etmedi hiçbir zaman. Ya da fark etti, ama konuyu açmadı.
Hal bir süre kendisini güvende hissetti. Maymunu unutmaya başladı hatta. Ya da bunun sadece bir karabasan olduğuna inandı. Ne var ki annesinin öldüğü gün, Hal okuldan eve döndüğünde maymun yine raftaydı. Zillerini hazır tutuyor ve sırıtıyordu.
Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Sanki yürüyen kendisi değildi. Ya da maymunu görür görmez kendisi de kurgulu bir oyuncağa dönmüştü. Yaratığı almak için elini uzattığını gördü. Kürkün elinin altında kırıştığını hissetti. Ama hayal meyal oldu bunlar. Sanki biri ona yüksek dozda Novacain vermiş gibi. Soluklarını duyabiliyordu. Çabuk çabuk, kuru bir hışırtı çıkararak soluk alıyordu. Saman yığınlarını havalandıran rüzgârın sesine benziyordu solukları.
Hal oyuncağın anahtarına uzandı. Yıllar sonra, «O uyuşukça merakım, içinde tek kurşun olan bir tabancanın namlusunu, titreyen göz kapağına dayayarak tetiği çeken bir adamınkine benziyordu,» diye düşünecekti.
Yapma... Ona dokunma... Alıp bir yere at... Ona elini sürme...
Hal anahtarı çevirdi. Zemberek sıkışırken çıkan o hafif şıkırtıları duydu. Anahtarı bıraktığında, maymun zilleri birbirine

vurmaya başladı. Canlı gibi eğilip doğruluyordu. Canlıydı bu Elinde iğrenç bir yamyam gibi kıvrılıp bükülüyordu. Ve havı d§. külmüş postunun altında sanki dişli çarklar dönmüyor, hayvanın kalbi çarpıyordu.
Hal inleyerek maymunu yere attı. Geri geri gitti. Avuçlarını ağzına dayamıştı, tırnakları gözlerinin altına batıyordu. Bir şsye takılıp sendeledi. Az kalsın dengesini yitiriyordu. Düşerse, tam maymunun yanına serilecekti, irileşen mavi gözleriyle yaratığın camdan yapılmış, ela gözlerinin içine bakacaktı. Hal kendini kapıdan dışarı attı, bir süre kapıya yaslanıp durdu. Sonra birden banyoya koştu ve kusmaya başladı.
Ölüm haberini helikopter fabrikasında çalışan Bayan Stukey getirdi. Bitmek bilmeyen ilk iki gece boyunca da iki kardeşle kaldı. Sonra Ida Yenge Maine'den geldi. Anneleri akşamüzeri beyninde bir damar tıkandığı için ölmüştü. Elinde karton bir bardakla su soğutucusunun önünde dururken, sanki vurulmuş gibi birden yere yığılmıştı. Karton bardak hâlâ parmaklarının arasındaydı. Kadın öbür eliyle soğutucuyu çekmiş ve su damacanası da onunla birlikte yere yuvarlanmıştı. Parça parça olmuştu damacana... Koşarak gelen fabrika doktoru, Bayan Shelburn'un daha yere düşmeden öldüğünü söyleyecekti daha sonra. Bunlardan çocuklara hiçbir zaman söz edilmedi. Ama Hal her şeyi biliyordu zaten. Annesinin ölümünü izleyen o uzun gecelerde tekrar tekrar aynı karabasanı görüyordu.
Bili ona, «Hâlâ uyumakta zorluk mu çekiyorsun, kardeşim?» diye sordu. Hal de kendi kendine, «Yatakta çırpınmama ve o karabasanlara annemin ani ölümünün neden olduğunu sanıyor,» dedi. «Bu doğru...Ama bir dereceye kadar...» Çocuk müthiş bir suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Okuldan döndüğü o güneşli akşamüzeri, maymunu kurarak annesini öldürdüğünü biliyordu.
Hal sonunda derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman öğle yaklaşıyordu. Petey odanın köşesindeki koltukta bağdaş kurmuş, televizyondaki bir oyun programını seyrediyor ve dilimlere ayırdığı bir portakalı yiyordu.

| Hal doğrularak ayaklarını yere bastı... Kendisini sanki biri jjjr yumrukta bayıltmış gibi hissediyordu... Aynı kişi onu yine yUmruklayarak ayıltmıştı. Şakakları zonkluyordu. «Annen nerede, Petey?» Yataktan kalktı.
Petey başını çevirip ona baktı. «Den-pis'le alışverişe çıktılar. Sen her zaman uykunda konuşur musun, baba?»
Hal tedirgin olmuştu, «Hayır. Neler söyledim?»
«Pek anlayamadım. Ama biraz korktum.»
Hal, «İşte artık aklım başımda,» dedi ve hafifçe gülümsemeyi başardı. Petey de ona gülerek karşılık verdi.
Hal yine oğluna karşı derin bir sevgi duydu. Güçlü, karmaşık olmayan, güzel bir duyguydu bu. Kendi kendine, «Neden Petey'i gördüğüm zaman içim rahatlıyor?» diye sordu. «Neden Petey'i anladığımı ve ona yardım edebileceğimi düşünüyorum? Neden Dennis ötesinde hiçbir şey gözükmeyen, kapkara bir pencereye benziyor? Davranışları da, huyları da bir garip. Dennis benim hiçbir zaman anlayamayacağım bir çocuk. Çünkü ben onun gibi bir çocuk değildim. California'dan ayrılmamızın Dennis'i değiştirdiğini söylemek çok kolay. Ya da...» Birdenbire beyni dondu sanki.
Maymun... Maymun pencerenin önünde oturuyordu. Zilleri kaldırmıştı. Hal kalbinin göğsünde bir an durduğunu ve sonra da deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Gözleri bulandı. Zonkla-yan başına şiddetli bir ağrı saplandı.
Maymun bavulundan kaçmıştı ve şimdi pencerenin önündeydi. Ona bakarak sırıtıyordu. Benden kurtulduğunu sanıyordun, değil mi? Ama daha önce de böyle düşünmüştün...
Hal'in midesi bulanmaya başladı. 'Evet,' diye düşündü adam. «Evet, öyle...»
Sonra oğluna, «Pete.» dedi. «O maymunu bavulumdan sen mi çıkardın?» Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. Bavulu kilitlediği anahtar paltosunun cebindeydi.
Petey maymuna bir gözattı ve yüzünde garip bir ifade be-lirip kayboldu. Hal bunun endişe olduğunu düşündü. «Hayır... Maymunu oraya annem koydu.»
«Annen mi?»
«Evet. Maymunu senin yanından aldı. Gülüp duruyordu.»
«Yanımdan mı aldı? Neden söz ediyorsun sen?»

«Maymun yatakta yanındaymış. Ben dişlerimi fırçalıyordum Dennis görmüş. O da güldü. Senin oyuncak ayısıyla uyuyaka|an bir çocuğa benzediğini söyledi.»
Hal maymuna baktı. Ağzı çok kuruduğu için yutkunamıy0r, du. «Maymun yatakta yanımdaymış öyle mi? Yatakta? O iğrenç postunu yanağıma, belki de ağzıma sürüyordu. Ben uyurken korkunç gözleriyle yüzüme bakıyordu. Sırıtıyorken ortaya çıkan diş-leri boynumun yakınında mıydı? Yoksa dişleri boynuma dokunuyor muydu? Tanrım!»
Adam birden döndü ve dolaba doğru gitti. Bavulu hâlâ oradaydı. Ve kilitliydi. Anahtar da hâlâ paltosunun cebindeydi.
Petey televizyonu kapattı. Hal yavaşça döndü. Oğlu ona ciddi ciddi bakıyordu. «Baba, o maymundan hiç hoşlanmıyorum.. Sesi çok hafifti. Babası sözlerini zorlukla duydu.
Hal, «Ben de öyle,» dedi.
Petey babasının şaka edip etmediğini anlamak İçin, onu dikkatle süzdü. Sonra Hal'in yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Adam çocuğun titremediğini fark etti.
Sonra Petey babasının kulağına çabuk çabuk, «O hep bakıyor,» diye fısıldadı. Sanki bir daha bu konuyu açmak cesaretini gösteremeyeceğinden ya da... maymunun sözlerini duyacağından korkuyormuş gibi.
«Odanın neresinde olursam olayım, bana bakıyor. Yandaki odaya geçtiğimde bile, bakışları sanki duvarı delip bana erişiyor. Maymun sanki beni bir şey... bir şey için istiyormuş gibi geliyor bana.» Petey'in vücudu sarsıldı.
Hal onu sıkıca göğsüne bastırdı. «Onu kurmanı istiyormuş gibi bakıyor, değil mi?»
Petey hızla başını salladı. «Aslında bozuk değil galiba.»
«Bazen bozuk...» Hal oğlunun omzunu üzerinden maymuna baktı. «Ama bazen de çalışıyor.»
«Maymuna yaklaşıp onu kurmak istedim ...Her taraf sessizdi. Maymunu kuramam, sonra babam uyanır, dedim. Ama hâlâ oyuncağı kurmak istiyordum. Ona yaklaştım... Ve... ve... maymuna dokundum ...Birden midem bulandı, ama ondan yine de hoşlandım... Sanki bana, 'Haydi beni kur, Petey,' diyordu. 'Seninle oynayalım. Baban uyanmayacak. Artık hiçbir zaman uyanmayacak. Beni kur... Beni kur...'»

Çocuk ağlamaya başladı. «Kötü bir şey o. Bunu biliyorum, «ötü bir yanı var maymunun. Onu atamaz mıyız baba? Lütfen.»
Maymun o hiç kaybolmayan gülümsemesiyle Hai'e bakıyordu. Güneş ışığı pirinç zillerinden yansıyor ve motel odasının beyaz tavanına parlak çizgiler çiziyordu.

«Annen Dennis'le kaçta dönecek, Petey?»
«Bire doğru.» Çocuk kızaran gözlerini gömleğinin koluyla sildi. Ağladığı için utanmıştı. Ama maymuna da bakmıyordu. «O zaman televizyonu açtım,» diye fısıldadı. «Sesi iyice yükselttim.»
«İyi etmişsin, Petey.»
Hal düşünüyordu. «Ben nasıl ölecektim acaba? Kalp krizi geçirerek mi? Yoksa annem gibi beynimde bir damar mı tıkanacaktı? Nasıl? Ama aslında bu da önemli değil. Öyle değil mi?»
Bunu daha da soğuk bir düşünce izledi. «Oğlum onu atmamı istiyor. Ama insan bu maymundan kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi?»
Maymun ona alayla gülüyordu. Zillerini birbirinden otuz santim uzakta tutuyordu. Hal birden kendi kendine, «Ida Yengem öldüğü gece de maymun canlanmış mıydı?» diye sordu. «Yengemin son duyduğu ses o şıngırtı mı oldu? Rüzgâr ıslık çalarak oluklardan geçerken, maymunun kapkaranlık tavan arasında zillerini birbirine vurduğunu mu işitti? O boğuk, 'çın-çın-çın' sesini?»
Sonra oğluna ağır ağır, «Belki bu pek delice bir fikir sayılmaz,» dedi. «Haydi, gidip yol çantanı al, Petey.»
Çocuk ona şaşkın şaşkın baktı. «Ne yapacağız?» ' Hal, «Belki maymunu başımızdan atmayı başarabiliriz,» dedi kendi kendine. «Belki bütün bütün... Belki kısa bir süre için... Belki de bu maymun her zaman dönüp gelecek. Dönecek... Ama belki ben... biz... ondan uzun bir süre kurtulabiliriz. Maymun bu kez ancak yirmi yıl sonra dönebildi. O kuyudan ancak yirmi yılda çıkmayı başardı.»
Sonra oğluna baktı. «Arabayla dolaşacağız.» Genç adam oldukça sakindi, ama vücudu birden ağırlaştı sanki. Gözleri bile kurşun gibiydi. «Önce yol çantanı alıp araba parkının oraya gitmeni istiyorum. Üç dört tane irice taş bul. Onları çantaya koy ve bana getir. Anladın mı?»
Petey'in gözlerinden anladığı belliydi. «Peki, baba.»

Hal saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. «Çabuk ol. Annen gelmeden buradan gitmek istiyorum.»
«Nereye gideceğiz?»
Hal, «Will Amcayla İda Yengenin evine,» dedi. «EsJ<i evimize.»
Hal banyoya girdi. Tuvaletin arkasına baktı. Klozeti temizlemek için kullandıkları fırça oradaydı. Genç adam elinde fırçayla pencereye gitti. Fırçayı ucuza alınmış bir sihirli değnek gibi tutarak dışarı baktı. Petey kalın yünlü kumaştan yapılmış, gömlek biçimdeki ceketini giymişti. Elinde yol çantası araba parkından geçiyordu. Mavi çantanın üzerinde beyaz harflerle, «Delta» yazılıydı. Motelin köşesinden ansızın bir araba çıktı. Hızla geliyordu. Çok hızlı. Ve Hal hiç düşünmeden, sanki bir karate vuruşu yapacakmış gibi fırçayı tuttuğu sağ elini indirdi.
Ziller adamın eline çarptı. Sessizce. Ve Hal havada bir şey hissetti. Korkunç bir öfke.
Arabanın frenleri iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Petey irkilerek geriledi. Şoför çocuğa sabırsızca işaret etti. Sanki son anda önlenen kazanın sorumlusu Petey'miş gibi. Petey araba parkını koşarak geçti. Yakası uçuşuyordu. Çocuk motelin arka kapısından içeri daldı.
Hal'in göğsünden terler akıyordu. Sanki alnına yağlı yağmur damlaları düşmüştü. Şimdi soğuk ziller elini sıkıştırıyor ve parmaklarını uyuşturuyordu.
Genç adam öfkeyle, «Haydi,» diye düşündü. «Devam et. Ben bütün gün bekleyebilirim. Hatta gerekiyorsa, cehennem donun-caya kadar beklerim.»
Ziller iki yana açılıp durdu. Maymunu gövdesinden hafif bir çıtırtı yükseldi. Hal fırçayı kaldırarak dikkatle baktı. Beyaz kıllardan bazılarının uçları kararmıştı. Sanki yanmış gibi.
Bir sinek camda vızıldayarak dolaşıyordu. Çok yakın gözüken bu soğuk ekim güneşine erişmeye çalışıyordu.
Petey odaya top gibi daldı. Yanakları pembeleşmişti, hızlı hızlı soluyordu. «Üç tane büyük taş buldum, baba. Ben...» Durakladı, «iyi misin, babacığım?»

Hal, «Çok iyiyim,» dedi. «Çantayı getir.»
Adam ayağını kanepenin yanındaki masanın bacağına takacak, onu pencerenin önüne çekti. Yol çantasını masanın üzerine koydu. Çantanın ağzını açtı. Petey'in topladığı taşlar parlıyordu. Hal maymunu çantaya doğru çekmek için tuvalet fırçasını kullandı. Oyuncak bir an öne arkaya sallandı. Sonra çantanın içine düştü. Zillerden biri bir taşa çarparken hafif bir şıngırtı duyuldu.
«Baba? Babacığım?» Petey'in sesi korku doluydu. Hal çevresine bakındı. Bir fark vardı. Bir şey değişmişti. Neydi bu?
Sonra Hal oğlunun nereye baktığını fark etti. Ve durumu anladı. Sinek vızıldamıyordu artık. Ölmüştü. Pencerenin önünde yatıyordu.
Petey, «Bunu maymun mu yaptı?» diye fısıldadı.
«Haydi, bakalım.» Hal çantanın fermuarını çekti. «Eski eve giderken sana her şeyi anlatacağım.»
«Ama oraya nasıl gideceğiz? Arabayı annemle Dennis aldı.»
Hal, «Endişelenme ,» diyerek oğlunun saçlarını karıştırdı.

Hal resepsiyon görevlisine ehliyetiyle bir yirmi dolarlık gösterdi. Adam Hal'in çalıştığı şirketin yaptığı dijital kol saatini rehin aldıktan sonra, ona kendi külüstür arabasının anahtarını verdi. 302 numaralı karayolundan Casco'ya doğru giderlerken, Hal konuşmaya başladı. Önce duraklaya duraklaya, ağır ağır. Sonra da çabuk. Hikâyesine, «Maymunu herhalde babam uzak bir ülkeden getirmişti,» diye başladı. «Bill'le bana armağan olarak. Görülmemiş, çok değişik bir oyuncak değildi. Dünyada belki yüz binlerce kurgulu maymun yapılıyordu. Bazıları HongKong'da, bazıları Taiwan'da, bazıları da Kore'de. Ama sonra maymuna bir şeyler oldu. Connecticut'daki büyüdüğümüz evin karanlık arka dolabında oldu.» Hal arabanın hızını kırktan yukarı çıkarmaya uğraşıyordu. «Belki de kötü şeylerin bir bölümü ya da çoğu iyice uyanmamış oluyorlar. Ne olduklarını bilmiyorlar.» Sözünü bura-rada kesti. Çünkü Petey daha fazlasını anlayamayacaktı. Ama kafası bu düşünceyi geliştirdi. «Belki kötü şeylerin çoğu, içi dişli çarkla dolu, kurgulu bir maymun gibi... çarklar dönüyor, ziller

birbirine vuruyor, dişler sırıtıyor, ahmak bakışlı gözler parlıyor Ya da insana öyle geliyor.»
Petey'e maymunu nasıl bulduğunu anlattı. Ama bunun üzerinde fazla durmadı. Zaten korkmuş olan oğlunun ödünü patlatmak istemiyordu. Böylece hikâye kopuk kopuk oldu. Kolay anlaşılacak gibi değildi. Ama Petey soru sormadı.
Hal, «Belki aralardaki boşlukları kendisi dolduruyor,» diye düşündü. «Ben annemin ölüm sahnesini düşlerimde tekrar tekrar görmedim mi? Oysa o gün fabrikada değildim.»
Will Amcayla İda Yenge cenaze törenine katılmışlardı. Will Amca törenden sonra Maine'e dönmüştü. İda Yenge iki hafta kalmış, çocukları alıp Maine'e götürmeden önce annelerinin işlerini halletmişti. Daha da önemlisi bu sürede çocuklarla yakınlaşmaya çalışmıştı. Bill'le Hal, annelerinin ani ölümü yüzünden öyle sersemlemişlerdi ki, komada gibiydiler. Uyumadıkları zaman İda Yenge hemen sıcak süt getiriyordu. Hal gece üçte karabasanlarda uyandığı zaman, onu başucunda buluyordu. (Çocuk düşünde annesinin su soğutucusuna yaklaştığını görüyordu. Annesi safir rengi soğuk suda yüzen maymunun farkında değildi. Maymun sırıtıyor, zillerini birbirine vuruyor, geride köpüklerden oluşan izler bırakıyordu.) Cenaze töreninden üç gün sonra BiH'in ateşi çıktı, ağzının çevresi canını yakan uçuklarla doldu ve sonunda kurdeşen döktü çocuk. İda Yenge yine yanındaydı. Kadın çocukların kendisine ısınmalarını sağladı. Hartford'dan otobüsle Portland's gitmeden önce, Bili ve Hal ayrı ayrı kadının yanına giderek onun kucağında ağladılar. İda Yenge onları göğsüne bastırıp sağa sola salladı. Böylece birbirlerine bağlandılar.
Connecticut'tan bütün bütün ayrılarak Maine'e gitmeden önce, eskici her tarafı sarsılıp zangirdayan kamyonuyla geldi. Bili' le Hal'in arka dolaptan kaldırıma taşıyıp koskocaman bir yığın yaptıkları değersiz eşyaları aldı. Dolaptaki bütün değersiz eşya böyle taşındıktan sonra, İda Yenge, «Şimdi gidin,» dedi. «Dolaptaki eşyalara bir daha bakın. Belki andaç olarak saklamak isteyeceğiniz özel bir şey vardır. Dolaptaki bütün eşyaları alıp götüremeyiz. Çünkü evde hepsine yer yok.» Hal, ağabeyinin bu sözleri dinleyerek, babasından kalan o ilginç kutuları son bir kez daha karıştırdığını tahmin etti. Ama ağabeysine katılmadı. Artık o ar

Ica dolap hiç hoşuna gitmiyordu. Yas tuttukları o iki haftalık sü-rede aklına korkunç bir şey gelmişti. «Belki de babam evliliğin kendisine göre bir şey olmadığını anladığı ve dünyayı dolaşmaktan hoşlandığı için kaçmadı. Ya da ortadan kaybolmadı.
Belki de onu maymun öldürdü.
Eskicinin kamyonu gürültüyle çalışıp, ekzostan tabanca patlaması gibi sesler çıkmaya başlayınca, Hal de bütün cesaretini topladı ve annesinin ölümünden beri rafta duran maymunu kaptı. Çocuk o güne kadar maymunu alıp dolaba tıkmak cesaretini gösterememişti. Koşarak aşağıya indi. İda Yenge de, Bili de onun ne yaptığını görmediler. Kırık dökük eşyalar ve küflü kitaplarla dolu varilin üstüne, içi yine değersiz şeylerle dolu olan oyuncak kutusu konulmuştu. Hal maymunu kutuya telaşla tıktı. Oyuncağa sinirli sinirli meydan okuyordu. «Haydi, haydi, zillerini çaisa-na. Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!» Ama maymun kayıtsızca kutunun yanına dayanmıştı. Sanki otobüs bekliyormuş gibi. Yüzünde her şeyi bildiğini açıklayan o korkunç gülümseme vardı.
Eskici dişlerinin arasındaki açlıktan ıslık çalan bir İtalyan-dı. Boynundan bir haç sallanıyordu. Adam kutuları ve varilleri eski kamyonuna yüklerken, Hal de bir kenarda bekledi. Fitilli kadife bir pantolon ve eski ayakkabılar giymiş bir çocuk. Adam tepesinde kutunun dengede durduğu varili kaldırırken, Hal onu seyretti. Maymunun gözden kaybolduğunu gördü. Eskici direksiyona geçti. Koskocaman mendiline gürültülü gürültülü sümkürdü. Motoru gürültüyle çalıştırdı ve havaya mavi yağlı dumanlar yükseldi. Sonra kamyon uzaklaştı. Bütün bunları seyretti Hal. Ve sanki kalbini ezen ağır bir yükten kurtuldu. Hatta bu ağırlığın kalktığını bile hissetti. İki kez sevinçle havaya sıçradı. Kollarını yana uzatmış, avuçlarını açmıştı. Komşular onu görselerdi, herhalde bu hareketini garip bulurlardı. Küfür gibi bir şeydi bu. Kendi kendilerine, «Bu çocuk neden

sevincinden sıçrıyor öyle?» diye sorarlardı. «Daha anneciği öleli bir ay bile olmadı.» Gerçekten de Hal sevinçle sıçrıyordu. Bu gizlenemeyecek bir şeydi.
Çocuk maymun gittiği ve bir daha dönmeyeceği için zıplıyordu. Ya da maymunun geri gelmeyeceğini sandığı için.
Üç ay kadar sonra, İda Yenge Hal'i Noel ağacı süslerinin

durduğu kutuları alması için tavan arasına yolladı. Çocuk pan. tolunun dizlerini toza bulayarak yerde sürüne sürüne kutuları ararken, birden maymunla burun buruna geldi. Öylesine şaşırdı ve korktu ki, avaz avaz haykırmamak için elinin yanını iyice ısırmak zorunda kaldı... Ya da bayılmamak için... işte maymun oradaydı. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. Birbirlerinden otuz santim uzak olan zillerini vurmaya hazırdı. Yine otobüs bekliyormuş gibi, karton kutunun kenarına kayıtsızca dayanmıştı. Sanki, «Beni başından atabileceğini sandın, değil mi?» diyordu. «Ama kimse benden öyle kolay kolay kurtulamaz, Hal. Senden hoşlanıyorum. Birbirimiz için yaratılmışız biz. Bir çocuk ve sevgili maymunu. iki eski arkadaş. Ve buranın güneyinde bir yerde, o ahmak İtalyan eskici pençe ayaklı eski banyosunda yatıyor. Gözleri yuvalarından uğramış, takma dişleri haykırmak için açtığı ağzından yarı fırlamış. O eskici boşalmış, yanmış bir pil gibi kokuyor. Elektrik çarptı ahmağı. Beni torununa verecekti, Hal. Beni banyodaki rafa, traş takımı ve sabununun Brooklyn Dodgers'ın maçlarını dinlediği küçük radyonun yanına koydu. Zilleri çalmaya başladım. Zillerimden biri eski radyoya çarptı. Ve radyo banyonun içine düştü. Ondan sonra kalkıp sana geldim, Hal. Gece kır yollarında ilerledim. Sabahın üçünde ay ışıkları dişlerimi pırıldattı. Ye birçok yerde bir çok insanı ölü bıraktım. Sana geldim, Hal. Ben senin Noel armağanınım. Beni kur artık. Kim ölecek? Bill mi? Will Amca mı? Yoksa sen mi, Hal? Sen mi?»
Hal geri geri gitti. Yüz kasları gerilmişti, gözlerini sağa sola oynatıyordu. Merdivenden inerken az kalsın yuvarlanıyordu, ida Yengeye Noel süslerini bulamadığını söyledi. Bu yengesine söylediği ilk yalandı. Kadın çocuğun yüzünden onun yalan söylediğini anladı, ama nedenini sormadı. Daha sonra Bili geldiği zaman, süsleri onun buimasını istedi. Çocuk da kutuları aşağıya indirdi. Kardeşiyle yalnız kaldığında da öfkeyle ıslık çalar gibi, «Sen ahmağın tekisin,» diye fısıldadı. «Burnunun ucunu bile göremiyor sun.» Hal hiçbir şey söylemedi. Rengi iyice uçmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu. Yemekte de bir şey yiyemedi. Tabağındaki yiyecekleri sağa sola itti. Ve o gece düşünde yine maymunu gördü. Zillerinden biri, Dean Martin'in İtalyan aksanıyla söylediği bir şarkının yükseldiği radyoya çarpıyordu. Radyo banyoya düşerken

maymun sırıtıyor ve zillerini vuruyordu. «ÇIN-ÇIN-Ç1N!» Ama su elektriklendiği sırada banyoda olan eskici değildi. Hal'di bu.
Hal'le oğlu evin arkasındaki yamaçtan, kazıklarının üstünde suya doğru uzanan kayıkhaneye indiler. Hal, yol çantasını sağ eline almıştı. Boğazı kurumuş, kulakları anormal denilecek kadar keskinleşmişti. Çanta çok ağırdı.
Genç adam çantayı yere bırakıp oğluna, «Sakın ona dokunma,» diye tembih etti. Ceplerini yoklayarak Bill'in kendisine verdiği anahtar destesini buldu. Bunlardan birinin üzerine yapıştırılmış etikette düzgünce, «Kayıkh.» yazılıydı.
Hava açık, ama soğuk ve rüzgârlıydı. Gökyüzü parlak maviydi. Göl kıyısına kadar inen ağaçların yaprakları, sonbahara özgü renklere bürünmüştü. Renkleri kan kırımızısından okul otobüsü turuncusuna kadar değişiyordu. Yapraklar rüzgârda fısıldamıyor, babasının yanında endişeyle duran Petey'in lastik ayakkabılarının çevresinde uçuşuyordu. Hal'in burnuna kasımın kokusu geliyordu. Kış da onun peşindeydi.
Hal anahtarı asma kilide sokarak çevirdi. Kapıları açtı. Anıları hâlâ tazeydi. Kapının açık durmasını sağlayan tahta parçasını ayağıyla itmek için yere bakmasına gerek yoktu. İçerisi yaz gibi kokuyordu. Branda bezi, parlak renkli tahta ve insanın içini ısıtan hoş bir sıcaklık.
Will Amcanın sandalı oradaydı. Kürekler yerlerine düzgünce takılmıştı. Sanki amcası daha dün oltasını ve kasa kasa birasını kayığa koyup balık tutmaya gitmişti. Bili ve Hal, Will Amcayla kaç kez balığa çıkmışlardı. Ama ikisi birden değil. Will Amca kayığın üç kişi için çok küçük olduğunu söylerdi. Adamın her baharda yenilediği kırmızı çizgi solmuştu. Boya yer yer kalkıyordu. Örümcekler de sandalın burnuna ipekten ağlarını örmüşlerdi.
Hal tekneyi çekerek, rampadan çakıllı dar kıyıya indirdi. Will Amca ve İda Yengeyle geçirdiği çocukluk yıllarının en güzel yanlarından biri de, o balığa çıkışlardı. Hal, Bill'in de tıpkı böyle düşündüğünü biliyordu. Aslında Will Amca konuşkan bir insan-değildi. Ama sandalı kıyıdan altmış yetmiş metre açıkta, uygun

bir yere demirlediği ve oltaları suya saldığı zaman, kendisiy|e birlikte Hal'e de bir bira açardı. Hal bunun ancak yarısını içebilirdi. Will Amca, «Sakın İda Yengen duymasın,» diye tembih ederdi. «Çocuklara bira içirdiğimi öğrenirse beni vurur.» Ondan sonra da dili çözülürdü Will Amcanın. Hikâyeler anlatır, soruları yanıtlar, gerektiğinde Hal'in oltasına tekrar yem takardı. Tekne hafif akıntı ve rüzgârla biraz sürüklenirdi.
Hal bir keresinde, «Neden gölün ortasına kadar gitmiyorsun, Will Amca?» diye sordu.

«Yandan aşağıya bak bakalım.»
Hal söylenileni yaptı. Bütün gördüğü mavi sular ve karanlıklarda kaybolan oltasıydı.
Will Amca boşalmış bira şişesini atarak yenisine uzandı. «Kristal Gölün en derin yerine bakıyorsun, evlat. Burası en aşağı otuz metre derinliğinde. Amos Culligan'ın eski arabası da orada bir yerde. Ahmak, gölün üzeri iyice buz tutmadan buradan geçmeye kalkışmıştı. Aralığın başında. Şansı varmış ki kurtuldu. O arabayı bir daha sudan çıkaramayacaklar. Kıyamet gününe kadar da göremeyecekler. Göl tam burada iyice derinleşir. İri ba-hklarda buradadır, Hal. Daha ilerlere gitmeye hiç gerek yok. Bakalım senin solucan ne âlemde? Oltanı çek bakalım.»
Hal oltasını çekerken, Will Amca da yem kutusu olarak kullandığı eski konserve tenekesinden bir solucan aldı ve çocuğun oltasına taktı. Hal ise büyülenmiş gibi sulara bakıyor, Amos Culligan'ın arabasını görmeye çalışıyordu. Herhalde adamakıllı pas-lanmıştı ve Amos'un son anda kaçmayı başardığı pencereden dışarı yosunlar uzanıyordu. Yosunlar direksiyona, çürümeye başlamış bir gerdanlık gibi sarılmıştı. Dikiz aynasından yosunlar sarkıyor ve suda garip bir tespih gibi bir öne bir arkaya dalgalanıyordu. Ama Hal sadece mavi suların karardığı yeri görebildi. Will Amcanın çengele taktığı solucan da oradaydı. Çengel solucanın büklümleri arasında kaybolmuştu. Hal bir an derin bir uçuruma sarkmış gibi bir duyguya kapıldı ve başı döndü. Gözlerini yumdu ve başının dönmesi geçinceye kadar bekledi. Anımsadığı kadarıyla o gün bütün birasını da içti.
Kristal Gölün en derin yeri... En aşağı otuz metre derinli' ğinde...

Hal soluk soluğa durdu ve başını kaldırarak Petey'e baktı. Çocuk hâlâ onu endişeyle seyrediyordu. «Yardım etmemi ister misin, babacığım?»
«Bir dakika sonra...»
Artık düzgün soluk alıyordu. Sandalı kıyıdan çekerek suya indirdi. Yerde sandalın izi kaldı. Kayığın boyaları kabarmıştı. Ama kapalı bir yerde durduğu için sağlama benziyordu.
Hal, Will Amcayla balığa çıktığı zaman, adam tekneyi rampadan kaydırırdı. Burun suya girince de sandala atlar ve bir kürek yakalayarak, «İt beni, Hal,» derdi, «işte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı geldi.»
Hal oğluna, «O çantayı uzat, Petey,» dedi. «Tekneyi de it.» Bir an durdu. Sonra da hafifçe gülerek ekledi, «işte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı geldi.»
Ama Petey gülümsemedi. «Ben de seninle gelecek miyim, baba?»
«Bugün olmaz. Bir dahaki sefere seni balığa çıkaracağım. Ama bugün olmaz...»
Petey durakladı. Rüzgâr kumral saçlarını karıştırıyordu. Kupkuru birkaç sarı yaprak, omzunun üzerinden uçarak suya düştü. Şimdi onlar da suda birer tekne gibi sallanıyordu.
Petey usulca, «Onları susturmalıydın,» diye mırıldandı.
«Efendim?» Ama Hal oğlunun ne demek istediğini anlamıştı.
«Zillerin üzerine pamuk koymalıydın. Seloteyple yapıştırma-lıydın. O zaman... maymun o sesi çıkaramazdı.»
Hal birden Will Amcasının köpeği Papatyanın kendisine doğru nasıl geldiğini anımsadı. Hayvanın gözlerinden kan fışkırmaya başlamıştı. Kanlar köpeğin göğsünü ıslatıyor ve şıp şıp diye ambarın zeminine damlıyordu. Sonra köpek ön ayaklarının üzerine yığılıp kalmıştı. O se3siz ve yağmurlu bahar gününde, Hal yine o şıngırtıyı duymuştu. Ses hiç de boğuk değildi, tersine şaşılacak kadar netti. On beş metre ötedeki evin tavan arasından geliyordu. «Çın-çın-çın-çın!»
Hal şömine için topladığı kucak dolusu odunu düşürerek deli gibi haykırmaya başlamıştı. Will Amcayı çağırmak için mutfağa koşmuştu. Adam masanın başına geçmiş, omletle kızarmış

ekmek yiyordu. Daha pantolon askılarını omuzlarına geçememişti bile.
Sonradan Will Amca ona, «Papatya yaşlıydı,» demiş. Yüzünde yorgun ve mutsuz bir ifade vardı. O anda kendisi de yaşlı gg. züküyordu. «Papatya on iki yaşındaydı. Bir köpek için oldukça, j|erj bir yaş. Bu kadar üzülme... Bu halin ihtiyar Papatya'nın hiç hoşuna gitmezdi.»
Veteriner de, «Papatya yaşlıydı,» diye yinelemişti. Ama adam endişeliydi de. Çünkü köpeklerin şiddetli beyin kanamasından ölmediklerini biliyordu. On iki yaşında olanların bile. Hal veterinerin Will Amcaya, «Sanki biri hayvanın kafasına bir havai fişek sokmuş,» dediğini duymuştu. O sırada Will Amca ambarın gerisinde bir çukur kazıyordu. Papatyanın annesini gömdüğü yerin yakınma. «Şimdiye kadar hiç böyle şey görmedim Will.»
Daha sonra Hal usulca tavan arasına çıkmıştı. Duyduğu dehşet yüzünden neredeyse çıldıracaktı, ama dayanamamıştı.
«Merhaba, Hal, ne âlemdesin bakalım?» Maymun o karanlık köşeden sırıtıyordu. Zillerini birbirine vurmaya hazırdı. Hal' in bunların arasına soktuğu koltuk minderi, tavan arasının ta karşı köşesindeydi. Bir şey... bir güç... minderi fırlatmıştı. Kumaş yırtılmış ve pamuklar köpük köpük dışarı fırlamıştı. Hal maymunun fısıltısını

kafasının içinde duyuyordu. Papatya için üzülme, Ha!. O yaşlıydı. Veteriner bile öyle söyledi. Camdan yapılmış ela gözlerini. Hal Shelbum'un irileşmiş mavi gözlerine dikmişti. Ha, aklıma gelmişken, Papatyanın gözlerinden fışkıran kanları gördün mü? Haydi beni kur artık, Hal. Kur beni. Seninle oyun oynayalım. Şimdi... kim ölecek acaba? Sen mi, Hal?
Hal kendisine geldiği zaman, ipnotize olmuş gibi yavaşça maymununa doğru süründüğünü fark etmişti. Bir eli anahtara doğru uzanmıştı. Ne yapmak üzere olduğunu anlar anlamaz telaşla gerilemişti, az kalsın merdivenden aşağıya yuvarlanıyordu. Merdiven dar olmasaydı yuvarlanacaktı da. Gırtlağından iniltiye benzeyen hafif bir ses yükseliyordu.
Hal şimdi sandalda oturmuş, Petey'e bakıyordu. «Zillerin sesini kesmeye çalışmanın hiç yararı olmaz. Ben bunu bir kere denedim.»

Petey endişeyle yol çantasına bir göz attı. «Ne oldu, baba?»
Hal. «Şimdi bundan söz etmek istemiyorum.» dedi. «Sen de jj,j hikâyeyi öğrenmek istemezsin sanırım. Haydi, şimdi sandalı jt bakalım.»
Petey eğildi ve teknenin kıçı kumla karışık çakıllara süründü. Hal bir kürekle yere dayandı. Sonra birden toprağa bağlı ol-,713 duygusu kayboluverdi. Kayık sekerek ilerledi. Karanlık kayıkhanede yıllarca kaldıktan sonra, ait olduğu yere dönmüştü. Hafif dalgaların üzerinde yalpalıyordu. Hal öbür küreğe uzandı.
Petey, «Dikkatli ol, baba,» dedi.
Hal, «Bu işi çabucak bitireceğim,» diye söz verdi. Ama bir yandan da yol çantasına bakıyor ve bu sorunu gerçekten çözüp çözemeyeceğini düşünüyordu.
Eğilerek kürek çekmeye başladı. Beline ve kürek kemiklerinin arasına o tanıdık sancı saplandı yine. Kıyı gerilerde kaldı. Petey büyülü bir biçimde sekiz yaşına döndü. Sonra altı ve sonunda dört yaşına. Şimdi kıyıda duran, küçük bir bebekti. Tombul bebek elini alnına götürmüş, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.
Hal kayıtsızca kıyıya bir göz attı. Ama çevreyi incelemeye kalkışmadı. Aradan hemen hemen on beş yıl geçmişti. Kıyıya dikkatle bakarsa tanıdık yerleri değil de, değişiklikleri fark edecek, onlara dalıp gidecekti.
Güneş ensesini pişiriyordu. Terlemeye başlamıştı. Bir ara yol çantasına baktı. Ve kürek çekerken uyduğu o gizli tempo kayboldu. Çanta... çanta... sanki şişiyor-du. Hal daha hızlı kürek çekmeye girişti.
Ani bir rüzgâr ona sarılarak terlerini kuruttu. Cildini serinletti. Teknenin burnu kalkıyor, aşağıya inerken sulara vuruyordu. Rüzgâr sertleşmiş miydi? Petey bağırarak bir şeyler mi söylüyordu? Evet, öyle. Ama Hal rüzgâr yüzünden oğlunun ne dediğini anlayamıyordu. Bu pek önemli değildi. Önemii olan, maymunu baslarından atmaktı. Yirmi yıl için. Hatta...
(Tanrım, lütfen, bir daha dönmesin!)
Sonsuza kadar dönmesin.
Tekne âdeta şahlandı, sonra indi. Hal sağa bakınca, beyaz tepeli küçük dalgaları gördü. Kıyıya bir göz attı. Şuradaki Avcı Burnuydu. Şu yıkıntı da, Billy'le çocukken gittikleri Burdon'ların

kayıkhanesi. Demek ki, istediği yere ulaşmak üzereydi. Amos Culligan'ın ünlü arabasının, uzun yıllar önce bir aralık günü buzları yararak göle daldığı noktaya. Artık gölün en derin yerindeydi.
Petey avaz avaz bağırıyor, bir şeyi işaret ediyordu. Ama Hal hâlâ oğlunun sözlerini duyamıyordu. Sandal yalpalayıp sallanıyordu. Boyaları kabarmış olan burnuna çarpan köpükler, iki yana saçılıyordu. Bir dalganın ucunda küçük bir gökkuşağı belirdi, Sonra kayboldu. Güneş ışıkları ve gölgeler gölün yüzeyinde birbirini kovalıyordu. Dalgalar da eskisi kadar küçük değildi artık. İyice kabarmıştı. Hal'in terleri kurumuş ve tüyleri diken diken olmuştu. Köpükler ceketinin sırtını ıslatıyordu. Hırsla küreklere asıldı. Kâh kıyıya, kâh yol çantasına bakıyordu. Tekne tekrar havalandı ki, kürekler bir an su yerine havada kaydılar.
Petey gökyüzünü işaret ediyordu. Çığlıkları artık hafif bir sese dönüşmüştü.
Hal omzunun üzerinden baktı.
Gölün suları kudurmuştu sanki. Dalgalar birbirini izliyordu. Sular o tehlikeli, koyu mavi renge bürünmüştü. Beyaz köpükler birer süse benziyordu. Bir gölge hızla kayığa doğru kaydı. Bunun biçimi tanıdık geldi Hal'e. Çok tanıdık. Başını kaldırıp baktı. Ve çığlığı, sıkışan gırtlağından yükselmek için çırpındı.
Güneş bir bulutun ardına girmiş, onu iki elinde altın birer hilal tutan, kambur bir adam biçimine sokmuştu. Bulutun bîr ucunda iki delik açılmıştı. Buradan güneş ışınları uzanıyordu.
Gölge kayığın üzerinden geçerken, maymun da zillerini birbirine vurmaya başladı. Çanta bu şıngırtıyı pek boğmuyordu. Çın-çın-çm. Demek sensin, Hal? Sonunda sıra sana geldi. Gölün en derin yerindesin. Ve sıra sende... sıra sende... sıra sende...
Hal, amcasıyla balık tuttukları yere varmıştı. Amos Culligan'ın arabasının çürüyen iskeleti, aşağıda bir yerde yatıyordu. İri balıkların bulunduğu yerdi burası. Aradığı nokta.

Hal ani bir hareketle kürekleri içeri aldı. öne doğru eğildi. Sandalın şiddetle yalpalamasına aldırmayarak yol çantasını kaptı. Ziller hâlâ o çılgın pagan müziği çalıyordu. Çantanın iki yanı, sanki içinde bir şey soluyormuş gibi kabarmıştı.

Hal olanca sesiyle bağırdı. «Tam yerine geldik, aşağılık köpek! Tam yerine!»
Çantayı yandan suya attı.
Çanta hızla battı. Hal bir an onun aşağıya indiğini gördü. yanları kabarıyordu. Ve o sonsuz anda genç adam zillerin sesi-ni duydu. Kara sular açıldı sanki. Hal şimdi suların dibinde iri balıkların kaynaştıkları o korkunç uçurumu görebiliyordu. Amos Culligan'ın eski arabası oradaydı. Yosunlu direksiyonuna Hal'in annesi geçmişti. Gülen bir iskeletti. Göz yuvalarının birinden bir tatlısu levreği soğuk soğuk bakıyordu. Will Amcayla ida Yenge onun yanında oturuyorlardı. Çanta batarken, İda Yengenin kır saçları suda dalgalandı. Çanta döne döne indi. Birkaç gümüş hava kabarcığı yükseldi. Çın-çın"çın~çın...
Hal kürekleri tekrar suya daldırdı. O sırada elinin eklemleri sıyrılıp kanadı. Ah, Tanrım! Amos Culligan'ın arabasının arka koituğu ölü çocuklarla doluydu! Charlie Silverman... Johnny McCabe...
Birdenbire ayaklarının arasında bir tabanca patladı sanki, iki tahtanın arasında sular kabardı. Kayık eskiydi. Tabii tahtalar da biraz çürümüştü. Tekne pek az su alıyordu. Ama göle açıldığı sırada, sandalda böyle bir delik yoktu. Buna yemin edebilirdi.
Kıyıyla göl yer değiştirdiler. Artık Petey, Hal'in arkasınday-dı. Yukarıda bir maymuna benzeyen o korkunç bulutlar dağılıyordu. Hal kürek çekmeye başladı. Ve yirmi saniye sonra da, canını kurtarmak istiyorsa küreklere iyice asılması gerektiğini anladı. Pek de usta bir yüzücü değildi. Zaten ünlü bir yüzme şampiyonu bile, bu birden kuduran dalgalarla başa çıkamazdı.
İki tahta daha, tabanca patlamasına benzer bir sesle birbirlerinden ayrıldı. Tekneye yine su girdi. Hal'in ayakkabıları ıslandı. Şimdi hafif madeni çıtırtılar duyuyordu. Sonra bu sesi kırılan çivilerin çıkardığını anladı. Iskarmozlardan biri kırılarak suya uçtu. Onu herhalde fırdöndü izleyecekti.
Şimdi rüzgâr Hal'i yavaşlatmaya, hatta gölün ortasma sürüklemeye çalışıyormuş gibi, adamın sırtına vuruyordu. Dehşete kapılmıştı Hal. Ama bu dehşete delice bir sevinç de karışıyordu. Maymunu bu sefer kesinlikle başından atmıştı. Bunu seziyordu. Başına ne gelirse gelsin, maymun bir daha dönemeyecekti. Den-

nis'in ya da Petey'in yaşamlarını karartamayacaktı. Maymun bakmıştı. Beiki şimdi Kristal Gölün dibinde, Amos Culligan'ın araba. sının tepesinde yatıyordu. Gndan kurtulmuşlardı. Kesinlikle.
Hai önce arkaya eğilerek kürek çekmeyi sürdürdü. O garip çatırtı yine duyuldu. Kayığın burnunda duran paslı konser/e kutusu, yedi santim kadar yükselen suda yüzüyordu. Köpükler Hal' in yüzüne sıçrıyordu. Daha sert bir çatırdı işitildi. Ve burundaki oturulacak yer ikiye ayrıldı. Şimdi tahta parçaları da yem kutusunun yanında yüzüyordu. Teknenin sol tarafından bir tahta koptu. Sonra bir başkası daha. Üstelik bu sağda, suyun hemen yu-karısındaydı. Hal kürek çekmeye devam etti. Sıcak soluğu, kuruyan ağzından hışırtılı hışırtılı çıkıyordu. Gırtlağında yorgunluğun o bakırımsı tadı belirdi. Terden ıslanmış saçlar uçuşuyordu.
Aniden kayığın tam dibinde bir çatlak belirdi. Hal'in ayaklarının arasında zikzaklar çizdi. Ve burna kadar ilerledi. Su hızla içeri dolmaya başladı. Şimdi sular ayak bileklerine kadar geliyordu. Sonra baldırlarına çıktı. Hal kürek çekmeyi sürdürdü, ama tekne artık kıyıya doğru hantalca gidiyordu. Genç adam kıyıya yaklaşıp yaklaşmadığını aniamak için arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.
Bir tahta daha koptu. Teknenin ortasındaki çatlak, bir ağaç gibi çevreye dallar saldı. Su gürültüyle sandala doluyordu artık.
Hal kürekleri müthiş bir hızla sulara daldırmaya çalışıyordu. Boğulur gibi soluk almaya başlamıştı. Küreğe bir kez asıldı, ikinci kez... Üçüncüsünde iki küreğin de fırdöndüleri koptu. Küreklerden biri göle uçtu. Hal ikincisine sıkıca yapıştı. Ayağa kalkıp kürekle sulara vurmaya başladı. Sandal sailandı. Az kalsın alabora oluyordu. Hal korkuyia yerine oturdu.
Çok geçmeden yine birkaç tahta koptu. Hal'in oturduğu yer çöktü. Genç adam kendisini teknenin dibindeki suyun içinde yatar buldu. Suyun soğukiuğu onu şaşırttı. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Çaresizce, «Petey bunu görmemeli,» diye düşünüyordu. «Babasının gözlerinin önünde boğulduğunu görmemeli. Kalkıp yüz. istersen eiierını kürek gibi kullan. Ama bir şeyler yap, bir şeyler yap!»
Yine bir çatırtı duyuldu. Sanki büyük bir şey gürültüyle devrilmişti. Hal suya düştü. Ve kıyıya doğru yüzmeye başladı, öm-

fi'ında hiç bu kadar hızlı yüzmemişti. Kıyı şaşılacak kadar yakındı, gir dakika sonra sular beline geldi. Kıyıdan en fazla dört beş ^etre uzaktaydı.
Petey suları sıçratarak ona koştu. Haykırıyor, ağlıyor, bir yandan da gülüyordu. Hal oğluna doğru ilerlerken sendeledi. Petey göğsüne kadar gelen suların içinde kaydı. Birbirlerini tuttular.

Hal bitkince, kesik kesik soluyordu, ama yine de oğlunu kucağına aidi. Petsy'i kıyıya kadar götürdü. Baba oğul soluk soluğa kendilerini yere attılar.
«Baba, o gitti mi? O çirkin ve kötü maymun?» «Evet, gitti sanırım. Bu sefer bir daha dönemeyecek.» «K.?.yık parçalandı. Sen içindeyken parçalandı.» Hai doğruldu ve on iki metre kadar ötede, suda yüzen tahta parçalarına baktı. Buniar kayıkhaneden çıkardığı, elde yapılmış, saulam omurgalı tekneye hiç benzemiyordu.
Hal dirseklerine dayanarak, «Artık hsr şey yolunda,» dedi. Gözlerini yumup, yüzünü sıcak güneşe kaldırdı.
Petey fısıldadı. «O bulutu gördün mü?» «Evet. Ama artık göremiyorum. Sen görüyor musun?» Baba oğul gökyüzüne baktılar. Şurada burada pamuk gibi küçük bulutlar vardı. Ama o koskocaman kara bulut kaybolmuştu. Artık yoktu.
Hal, Petey'i elinden tutup kaldırdı. «Evde havlular olacak. Gel bakalım.» Duraklayarak oğluna baktı. «Bana doğru öyle koşmakla delilik ettin.»
Petey de ciddi ciddi babasını süzdü. «Sen çok cesurca dav-randın, babacığım.»
«Öyle mi?» Bunun bîr cesaret işi olduğu Hal'in aklına bile gelmemişti. Sadece korkusunu düşünmüştü o. Dehşeti her şeyi gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Belki de başka duygulara yer bırakmayacak kadar güçlü.
«Haydi gel, Pete.» •¦Anneme ne söyleyeceğiz?» Hal güldü. «Bilmiyorum, elbet bir şey buluruz.» Bir dakika daha orada durdu. Suda yüzen tahtalara bakıyordu. Gölün suları yine sakinleşmişti. Küçücük dalgacıklar güneşte ışıldıyordu. Birden Hal'in aklına yazı orada geçirenler geldi. Ta-

nımadığı kişiler. Belki bir baba oğul. Balığa çıkmışlardı. Çocuk «Baba, oltama bir şey takıldı!» diye bağırıyordu. Babası da, «Haydi, oltayı çek de görelim,» diyordu. Ve sonra karanlık suların arasından bir şey çıkıyordu. Zillerinden yosunlar sarkan, o korkunç sırıtışıyla insana bakan bir şey... Maymun.
Hal titredi. Ama bu sadece bir olasılıktı.
Oğluna yine, «Haydi, gel,» dedi. O güzel kasım gününde alev almış gibi duran ağaçların arasından eve doğru yürüdüler.
Bridgton Gazetesinden bir haber:
24 Ekim 1980
ölü balıkların esrarı
Raft
Çağlayan Gölü, Pittsburgh'daki Horlicks Üniversitesinden altmış kilometre uzaktaydı. Ekimde o bölgeye gecenin erken gelmesine ve ancak saat altıda yola çıkabilmelerine karşın, göle vardıkları sırada hava hâlâ oldukça aydınlıktı. Deke'in Camaro arabasıyla gelmişlerdi. Deke ayıkken de aceleciydi. Hele birkaç biradan sonra arabayı uçururdu.
Deke, Camaro'yıı araba parkıyla kumsalı birbirinden ayıran tahta çitin önünde durdurur durdurmaz hemen gömleğini çıkardı. Gözleriyle suyu tarıyor ve raftı arıyordu. Onun yanında oturan Randy, biraz da istemeye istemeye arabadan indi. Evet, aslında bu fikir onundu, ama Deke'nin bu öneriyi ciddiye alacağı da hiç aklına gelmemişti. Arka koltukta oturan iki kız kıpırdandılar. İnmeye hazırlanıyorlardı.
Deke huzursuzca suları sağdan sola doğru tarıyordu. Randy sıkıntıyla, «Düşmanını pusuya düşürmek için bekleyen birinin gözleri bunlar,» diye düşündü. Sonra Deke gözlerini bir noktaya dikti.
Camaro'nun kaportasına vurarak, «İşte orada!» diye haykırdı. «Senin söylediğin gibi, Randy! Yaşasın! Suya en son gireni kokmuş yumurta ilan edeceğiz!»
Randy gözlüğünü düzelterek, «Deke...» diye başladı, ama sonra sustu. Çünkü Deke çiti aşarak kumsalda koşmaya başlamıştı. Geri dönüp bakmıyordu bile. Gözleri kıyıdan elli metre açığa demirlenmiş olan rafttaydı.
Randy kızlara, başlarına bu derdi sardığı için onlardan özür

dilemek istiyormuş gibi baktı. Ama onlar da gözlerini Deke'g dikmişlerdi. Rachel, Deke'e tabii bakacaktı. Çünkü onun sevgj, lisiydi. Ama LaVerne de Deke'i seyrediyordu. Randy bir an müt-hiş, yakıcı bir kıskançlık duydu. Bu yüzden harekete geçti. Tişör» tünü çıkararak Deke'inkinin yanma attı. Çiti sıçrayarak aştı.
LaVerne, »Randy!» diye seslendi. Ama delikanlı ekim ayma özgü kurşunimsi alacakaranlıkta, «Gel,» der gibi elini uzattı sadece. Böyle davrandığı için kendisinden biraz nefret etti, o da başka. LaVerne şimdi kararsızdı. Belki de bu işten vazgeçtiğini söyleyecekti. Ekim ayında gölde yüzmek, Deke'le Randy'nin oturdukları rahat ve aydınlık katta eğlenceli saatler geçirmeye ben-
Deke- blucinin belindeki tokayı açtı. Hâlâ koşuyordu. Ve hiç durmadan pantolonunu ince kalçalarından aşağıya doğru sinirlendiriyordu.
Deke blucinin belindeki tokayı açtı. Hâlâ konuşuyordu. Va hiç durmadan pantolonunu ince kalçalarından aşağıya doğru sıyırıp çıkardı. Randy bin yıl uğraşsa bunu başaramazdı. Deke şimdi sadece bikini külotuyla kalmıştı. Sırtındaki ve kaba etlerinde-, ki kaslar büyüleyici bir biçimde oynuyordu. Kendi blucinini sıyırırken, bacaklarının sıskalığı büsbütün gözüne battı Randy'nin. Ayaklarını beceriksizce sallayarak blucini attı.
Deke'inki bir «ba-. Ie»ydi. Kendisininki ise sadece bir «komedi.»

Deke suya dalarken olanca sesiyle bağırdı. «Çok soğukl'
Tanrım!»
Randy kararsızca durakladı. Ama kafasıyla. Kafasında her şey daha uzun sürerdi. Beyni ona, «O su altı yedi derece,» diyordu. «Bilemedin sekiz. Kalbin durabilir.» Tıp öğrenimi için hazırlık kurslarına gittiği için, bu sözün doğru olduğunu biliyordu. Ama delikanlı asımda hiç duraklamadan kendini suya attı. Ve kalbi bir an gerçekten durdu. Ya da ona öyle geldi. Soluğu gırtlağına sıkışıp kaldı. Suyun içinde derisi uyuşurken, zorlukla soluk alıyordu. «Delilik bu,» diye düşündü. Sonra da sessizce ekledi. «Bu. senin fikrindi, Pancho.» Deke'in peşinden yüzmeye başladı.
İki kiz bir an birbirlerine baktılar. LaVerne omuz silkerek-güldü. «Onlar yapabildiklerine göre, biz de yapabiliriz,» dedi. La-coste gömleğini çıkardı. Bunun altında hemen hemen saydam.

t,ir sutyen vardı. «Kızlarda daha fazla yağ olduğunu söylemezler mi?»
Sonra çitten atlayıp suya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da kot pantolonunun düğmelerini açıyordu. Bir dakika sonra Rachel de onu izledi. Randy'nin Deke'i izlediği gibi.
Kızlar eve öğleden sonra gelmişlerdi. Salı günü son dersleri saat birdeydi hepsinin. Deke aylık harçlığını almıştı. Okulun futbol delisi eski mezunlarından biri, Deke'e her ay iki yüz dolar verilmesini sağlamıştı. Futbolcular böylelerinden, «Melekler,» diye söz ederdi. Buzdolabında bir kasa bira ve Randy'nin eski stereosunda da «Night Ranger»ın yeni albümü vardı. Dördü de oturup zevkle kafayı çekmeye başladılar.
Bir süre sonra söz, o yıl uzun süren pastırma yazına geldi. Radyo çarşambaya kar yağacağını bildiriyordu. LaVerne, «Ekimde kar yağacağını söyleyen meteoroloji uzmanlarını vurmalı,» diye: homurdandı. Ona itiraz eden olmadı.
Rachel, «Ben küçükken, yazlar sonsuza kadar uzayıp giderlerdi,» dedi. «Ama artık büyüdüm ve yazlar da her yıl daha kısalmaya başladı.» Deke ona takıldı. «Evet, sen on dokuz yaşında, ihtiyar bir bunaksın.» Kız da onun bileğine bir tekme indirdi.. Sonra kalkıp mutfaktaki buzdolabına gitti. Yerdeki muşamba eskiydi. «O günlerde, bütün yaşamımı Çağlayan Gölünde geçiriyor-muşum gibi gelirdi bana.» Rachel buzdolabına baktı ve mavi yemek kutularının gerisinde bir şişe bira daha buldu. Onu hemen aldı. Ortadaki kutuda tarih öncesi çağlardan kaldığı anlaşılan bir yemek vardı. Üzeri küflenmiş fasulye. Randy iyi bir öğrenciydi. Deke de usta bir futbolcu. Ama temizlik titizlikle pek ilgileri yoktu. «Yüzerek ilk kez ta rafta kadar gittiğim günü anımsıyorum. Orada iki saat bekledim. Yüzerek geri dönmekten korktuğum için.»
Rachel, Deke'in yanına oturdu. Delikanlı kolunu onun omzuna attı. Rachel o günleri anımsadığı için gülümsüyordu. Randy birden «Bu kız ünlü birine benziyor,» diye düşündü. «Ya da yarı ünlü birine. Ama kimse?» Bu sorusunun yanıtın» daha sonra, hiç hoş olmayan koşullarda öğrenecekti.

«Sonunda ağabeyim yüzerek rafta kadar gelmek zorunda kaldı. Beni çeke çeke götürdü. Tanrım, öyle kızmıştı kil Derim güneşten kavrulmuştu.»
Randy laf olsun diye. «O raft hâlâ orada,» dedi. LaVerne'|n gözlerini yine Deke'e dikmiş olduğunun farkındaydı. Son anlarda kız gözlerini Deke'den pek alamaz olmuştu.
LaVerne şimdi ona bakıyordu. «Hortlaklar Gecesi yaklaşıyor, Randy. Kıyıyı eylül başında ¦kapatırlar.»
Randy, «Ama raft herhalde hâlâ oradadır,» diye karşılık verdi. «Üç hafta kadar önce jeoloji dersinde gölün karşı kıyısına gittik. Raftı o zaman gördüm. Birinin yıkayıp dolaba kaldırmayı unuttuğu yazlık bir giysiye benziyordu.» Arkadaşlarının bu sözlere güleceklerini sandı, ama Deke bile gülmedi.
LaVerne, «Bu, raftın şimdi de orada olacağı anlamına gelmez ki,» dedi.
Randy birasını bitirdi. «Bundan birine söz ettim. Billy De-Lois'e. Onu hatırlıyor musun Deke?»
Deke başını salladı. «Evet. Takımın yedeklerlndendi. Ama sonra sakatlandı.»
«Evet, öyle galiba. Her neyse. Billy o taraflı. Bana kumsalın sahiplerinin raftı ancak göl buz tutacağı zaman kıyıya çektiklerini söyledi. Çok tembel insanlarmış. Daha doğrusu, Billy öyle dedi. Bazı yıllar işi iyice geciktirirlermiş ve raft da buzların arasına sıkışıp kalırmış.»
Randy sustu. Göle demirlemiş olan raftın nasıl göründüğünü düşünüyordu. Sonbahara özgü maviliğe bürünmüş suların ortasında, parlak beyaz tahtalardan oluşmuş dört köşe bir şey. Raftın üzerine uzandığınızda, altındaki şamandıraların çıkardıkları sesi duyardınız. Klunk.. Klunk... Klunk... Hafif bir sesti bu. Ama gölün çevresindeki sessizlikte, sesler uzaklara kadar yayılırdı. Evet, şamandıraların sesini duyardınız. Bir çiftlik avlusunda kalmış olan artıklar yüzünden kavga eden kargaların çığlıklarını da.
Rachel, «Yarın kar yağacak,» diye mırıldandı. Ve Deke elini dalgın dalgın göğsüne doğru indirdiği için ayağa kalktı. Pencereye gidip dışarı baktı. «Ne sıkıcı.»
Randy, «Çocuklar, bir fikrim var,» diye bağırdı. «Çağlayan

gölüne gidelim. Yüzerek rafta çıkarız ve yaza 'elveda', deriz. Sonra da kıyıya döneriz.»

Biraz çakırkeyif olmasaydı, hiçbir zaman böyle bir öneride bulunamazdı. Arkadaşlarının kendisini ciddiye almalarını da beklemiyordu. Ama Deke hemen heyecanlandı.
«Tamam! Fikrin harika, Pancho!! Harika!» LaVerne ayağa fırlamış ve birası da yere dökülmüştü. Ama kıza gülümsüyordu. LaVerne'in gülümsemesi Randy'yi biraz endişelendirdi. Kız ekledi. «Hadi, hemen gidelim.»
Rachel, «Deke sen çıldırmışsın,» dedi. O da gülümsüyordu, ama gülümsemesi biraz neşesiz ve endişeliydi.
Deke, «Gidiyoruz,» diyerek ceketini almaya koştu. Randy heyecan ve sıkıntıyla, Deke'in pervasız ve çılgınca gülüşünü düşündü.
İki genç üç yıldan beri aynı evi paylaşıyorlardı. Çapkın'la Bilgin. Cisco ve Pancho. Yarasa Adam ve Robin. Ve Randy bu gülüşü iyi tanıyordu. Deke şaka etmiyordu. Gölde gerçekten yüzecekti. Hatta kafasında yolun yarısını aşmıştı bile.
«Vazgeç, Cisco. Bu iş bana göre değil.» Bu sözler Randy' nin dilinin ucuna kadar geldi. Ama o bunları söylemeden, yerine çökmüş olan LaVerne tekrar ayağa fırladı. Onun bakışları da De-ke'inki gibi neşeli ve çılgıncaydı. Belki de bunun nedeni birayı fazla kaçırmış olmalarıydı. «Ben de gitmek istiyorum.»
«Öyleyse gideriz.» Deke, Randy'ye baktı. «Sen ne diyorsun, Pancho?»
Randy, Rachel'i süzüyordu. Kızın gözlerinde telaşa benzer bir ifadenin belirip kaybolduğunu fark etmişti. Randy'ye kalsa, «Deke'le LaVerne istiyorlarsa göle gitsinler,» diyecekti. «Bütün gece aşk yapabilirler, Tabii yattıklarını bilmek hoşuma gitmez, ama hiç şaşmam. Ancak Rachel'in gözlerindeki korku dolu ifade...»
Randy, «Oooh, Cisco!» diye bağırdı.
Deke de sevinçle haykırdı. «Oooh, Pancho!»
Avuçlarını birbirlerine vurdular.
Randy raft I a kıyı arasındaki uzaklığın yarısına ulaştığı sı-

rada, o kara lekeyi fark etti. Raftın gerisinde, soldaydı. Hemen hemen gölün ortasına yakın bir yerde. Beş dakika sonra olsaydı hava iyice kararacağı için bu lekeyi göremeyecekti. «Tabii aslında öyle bir şey gördüysem... Mazottur belki.» Hâlâ hızla yüzu. yordu. Kızların da suları şıpırdatarak peşinden geldiklerinin hayal meyal farkındaydı. «Ama ekimde bomboş olan bu göle mazot nereden döküldü? Ayrıca bunun biçimi de garip... Yusyuvarlak Küçük. Çapı ancak bir buçuk metre...»
Deke yine haykırdı. «Huuuu!» Randy arkadaşına doğru baktı. Deke köpek gibi silkinerek, raftın yanındaki merdivenden çıkıyordu.
Randy hızlandı. «Tamam!» Aslında bu yüzme sandığı kadar kötü olmamıştı. Suya girip hareket edince ısınıyordu insan. Şimdi vücuduna güzel bir sıcaklık yayılmıştı. Randy kalbinin düzenli çalıştığını ve kendisini içten dışa ısıttığını hissediyordu. Ailesinin Cape Cod'da yazlık evleri vardı. Orada deniz suyu temmuz ortasında bile buradan daha soğuk olurdu.
Deke neşeyle, «Pancho!» diye haykırdı. «Sen şimdi durumun kötü olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Dışarı çık, o zaman anlarsın.» Delikanlı vücudunu ovuşturarak zıplıyor, raft yalpalıyordu.
Randy raftın kıyı tarafındaki beyaza boyalı, kaba tahta merdivenine ulaşıncaya kadar lekeyi unuttu. Sonra onu tekrar gördü. Leke biraz yaklaşmıştı. Su yüzünde dalgalarla yükselip alçalan, daire biçiminde kara bir şey. Tıpkı iri bir bene benziyordu. Randy onu gördüğü sırada, leke rafttan kırk metre kadar uzaktaydı. Ama şimdi sadece yirmi metre vardı aralarında.
Randy, «Bu nasıl oiabilir?» diye düşündü. «Nasıl...»
Sonra sudan çıktı ve soğuk hava derisini ısırdı sanki. Suya ilk daldığı zamankinden daha da kötüydü bu.
«Aaah... Kahretsin!» diye bağırdı. Kısa şortunun içinde titriyor, bir yandan da gülüyordu.
Deke mutlu mutlu, «Pancho, sen ahmağın tekisin,» diyerek Randy'yi yukarı çekti. «Hava yeterince soğuk mu senin için? Ayıldın mı?»
«Ayıldım, ayıldım!» Randy ve Deke'in yaptığı gibi sıçramaya başladı. Kollarını çaprazlamış, göğsüyle karnına vuruyordu. Sonra arkadaşıyla dönüp kızlara baktılar.

Rachel, LaVerne'in önüne geçmişti. LaVerne bir köpek gibi viizüyordu suda. Ama beceriksiz bir köpek gibi.
Deke adeta böğürdü. «Hey, kızlar iyi misiniz?» LaVerne, «Erkeklik taslama!» diye karşılık verdi. Deke de yjne gülmeye başladı.
Randy yana baktı. Daire biçimindeki kara leke daha da yaklaşmıştı. Aralarında on metre kalmıştı. Ve leke hâlâ geliyordu. Büyük bir çelik varilin kapağı gibi yusyuvarlak ve düzgündü. Ama dalgaları kolayca aşmasından, katı bir cisim olmadığı anlaşılıyordu. Birden Randy korkuya kapıldı. Nedenini bilmiyordu, ama müthiş korkuyordu.
Kızlara, «Çabuk yüzün!» diye haykırdı. Sonra eğilip, merdivene yaklaşmış olan Rachel'in elini tuttu. Kızı çabucak yukarı çekti. Rachel dizini tahtaya vurdu, tok bir ses çıktı.
»Ah! Hey, ne olu...»

LaVerne hâlâ üç metre gerideydi. Randy tekrar yandan baktı. O yuvarlak şey raftın yanına sürünüyordu şimdi. Suya dökülmüş mazot kadar karaydı. Ama Randy bunun yağ lekesi olmadığından emindi. Bu şey fazla kara, fazla kalın ve fazla düzgündü.
«Randy, canımı yaktın! Ne yaptığını sanıyordun...»
«LaVerne! Hızlı yüz!» Artık Randy korku değil, dehşet içindeydi.
LaVerne başını kaldırdı. Belki delikanlının sesindeki dehşeti fark etmemişti, ama telaşlandığını anlamıştı. Şaşkın şaşkın Randy'ye baktı. Hızlanarak merdivene yaklaşmaya başladı.
Deke sordu. «Randy, nen var senin?»
Randy yandan baktı yine. O şey raftın dik açılı köşesine sarılmıştı. Sonra köşeden kaydı, raftın yanından süzülmeye başladı. Şimdi bir yanı dümdüzdü.
Randy, Deke'ye, «Onu çıkarmama yardım et!» diye bağırdı. Sonra kıza elini uzattı. «Çabuk ol!»
Deke uysalca başını sallayarak LaVerne'in öbür elini tuttu. O kara şey merdivenin yanından kaymadan birkaç saniye önce, kızı rafta çıkarmayı başardılar. Kara leke merdivene sürünürken, kenarlarında gamzeye benzeyen çukurlar belirdi.
«Randy sen çıldırdın mı?» LaVerne soluk soluğaydı. Biraz

korkmuş olduğu
talara benzeyen
Randy suyu
Deke lekeyi
Sonra biraz geri
yüzüyordu. Dört
Deke, «Yağ
Rachel bir
mahvettin. Sen
da anlaşılıyordu. Sutyeninden soğuk, sert nok-göğüs uçları gözüküyordu, işaret etti. «Şu şey... Deke? Nedir o?» gördü. Bu sefer raftın sol köşesine yaklaşmışı, ledi ve eski yuvarlak biçimini aldı. Orada suda genç lekeye baktılar, lekesi herhalde,» dedi. sudaki kara şeye baktı, bir Randy'ye, «Dizimi
»Sen
şimdi-
Randy. «Yağ lekesi değil,» diye karşılık verdi. ye kadar yusyuvarlak bir yağ lekesi gördün mü?»
Deke, «Ben şimdiye kadar hiç yağ lekesi görmedim ki,» dedi. Randy'yle konuşuyordu, ama gözleri LaVerne'deydi. LaVerne' in külotu da, hemen hemen sutyeni kadar saydamdı. «Ben öyle bir şey olduğuna bile inanmam. Ben Missouri'liyim.»
Rachel mırıldandı. «Dizim çürüyecek.» Ama öfkesi geçmişti. O da Deke'in LaVerne'e nasıl baktığını görmüştü.
«Tanrım! Üşüyorum!» LaVerne çekici bir tavırla titredi.
Randy, «O şey kızlara saldırmak istedi,» dedi.
«Haydi, Pancho. Hani sen ayılmıştın?»
Randy inatla yineledi. «Kızlara saldırmak istedi.» Sonra da, «Burada olduğumuzu kimse bilmiyor,» diye düşündü. «Hiç kimse.»
«Sen hiç yağ lekesi gördün mü, Pancho?» Deke kolunu La-Verne'in omzuna atmıştı. O gün daha önce Rachel'in göğsüne dokunduğu zamanki gibi dalgın dalgın. LaVerne'in göğsüne dokunmuyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Ama eli oraya yakındı. Randy bu duruma pek aldırmadığını fark etti. Sudaki o kara, daire biçimindeki şeydeydi aklı.
Sonra, «Dört yıl önce Cape'de gördüm,» dedi. «Kuşları denizden toplayarak temizlemeye çalıştık...»
Deke takdirle, «Pancho ekolojiye meraklıdır,» dedi. «Çok meraklı hem de.» Meksikalılar gibi konuşmaya çalışıyordu.
Randy, «Mazot su yüzüne yayılmıştı,» diye ekledi. «Çizgiler ve iri lekeler halinde. Yapış yapıştı. Ama bu şeye hiç benzemiyordu. Fazla derinliği yoktu.»
Delikanlı, «Yağ bir raslantı sonucu o biçimi almıştı,» demek
istiyordu. «Oysa bu şeyin raslantı sonucu bu biçime girdiğini ganmıyorum. Özellikle öyle duruyor.»
Rachel, «Ben artık dönmek istiyorum,» dedi. Hâlâ Deke'le LaVerne'e bakıyordu. Randy kızın yüzündeki kırgın ifadeyi gördü. Belki Rachel duygularını belli ettiğinin farkında değildi.
LaVerne, «Git öyleyse,» diye söylendi. Onun yüzünde de bir ifade belirmişti. Randy, «Tam ve kesin bir zafer ifadesi bu,» diye düşündü. Belki bu iddialı bir düşünceydi. Ama duruma da uyuyordu. LaVerne durumu Rachel'in anlaması için uğraşmıyordu. Ancak duygularını ondan sakladığı da yoktu.
LaVerne, Deke'e doğru bir adım daha attı. Zaten aralarında da ancak bir adımlık uzaklık vardı. Şimdi kalçaları hafifçe birbirine dokunuyordu. Randy kısa bir an suda yüzen şeyi unuttu. Adeta zevkli diye tanımlanabilecek

bir nefretle LaVerne'e baktı. 0 güne kadar hiçbir kıza vurmamıştı. Ama o anda LaVerne'i sevinerek tokatlayabilirdi. Kıza âşık olduğu için değil. Rachel'in yüzündeki ifadeyi gördüğü ve onun duygularını anladığı için. (Evet, bir ara LaVerne'e tutulur gibi olmuştu. Onunla yatmak da istemişti. Evde LaVerne, Deke'i bakışlarıyla davet ettiği zaman da kıskançlık duymuştu. Ama aslında âşık olduğu bir kızı, Deke'in yakınına bile getirmezdi.)
Rachel, «Korkuyorum,» dedi.
LaVerne hayretle, «Yağ lekesinden mi? diye sordu. Sonra da güldü. Randy yine kızı tokatlamak isteğine kapıldı. Elini havada sallayacak ve LaVerne'in suratındaki o budalaca kibiri silecekti; Ve kızın yanağında iz bırakacaktı. Çürüyerek el biçimini alacak bir leke.
Randy, LaVerne'e, «öyleyse kıyıya doğru yüz de görelim.» diye homurdandı.
LaVerne ona hoşgörüyle gülümsedi. «Henüz gitmek istemiyorum.» Sanki bir çocuğa açıklama yapıyordu. Başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Sonra da Deke'e. «Yıldızların gökyüzünde belirdiklerini görmek istiyorum,» dedi.
Rachel ufak tefek bir kızdı. Güzeldi. Sokak çocuklarını anımsatan, güvensiz bir hali vardı. Randy New York'lu kızları düşündü. O kızları sabahları telaşla işlerine giderken görürdünüz, önden ya da yandan yırtmaçlı, iyi dikilmiş etekler giyerlerdi. Hepsi de

güzeldi. Ama gözlerinden sinirlerinin biraz bozuk olduğu anlaşılırdı. Rachel'in gözleri de her zaman pırıl pırıldı. Onları böy|e ışıldatan neşe miydi, yoksa endişe mi? Bunu anlamak zordu.
Deke genellikle daha uzun boylu, siyah saçlı, uykulu uykulu bakan, çekik gözlü kızlardan hoşlanırdı. Ve Randy şimdi De-ke'yle Rachel'in aralarındaki ilişki neyse, bunun sona ermiş olduğunu anlıyordu. Belki bu Deke'e göre basit, biraz da iç sıkıcı bir şeydi. Rachel için ise derin, karmaşık ve hatta acı veren bir ilişki. Bu ilişki birdenbire, kesin olarak sona ermişti. Randy neredeyse kopan bir şeyin çıkardığı sesi duyacaktı. Dizinize vurarak kırdığınız bir dalın çıtırtısı gibi.
Randy çekingen bir gençti. Ama Rachel'in yanına gidip kolunu onun omzuna attı. Kız bir an onun yüzüne baktı. Bakışlarında mutsuz bir ifade vardı, ama Randy'ye bu davranışı için minnet duyduğu da anlaşılıyordu. Randy kızı biraz rahatlatabildiğine sevindi. Sonra Rachel'i birine benzettiğini anımsadı. Yüzünde bir şey... görünüşü...
Randy önce, «Televizyon programlarına çıkan birine,» diye düşündü. Sonra kendi kendine, «Hayır,» dedi. «Galiba bisküvi ya da kraker reklamlarına.» Sonra birdenbire anladı. «Sandy Dun-can'a benziyor. Broodway'de Peter Pani oynayan kıza.»
Rachel, «Bu nedir?» diye sordu. «Randy? Nedir bu?»
«Bilmiyorum...» Randy, Deke'e bir göz attı.
Arkadaşı o tanıdık gülümsemesiyle ona bakıyordu. Küçümsemeden çok, dostluk vardı bakışlarında. Ama hiç aşağılama olmadığı da söylenemezdi. Belki Deke bunun farkında bile değildi. Yüzündeki ifadeden, «İşte, velveleci Randy yine başladı,» diye düşündüğü anlaşılıyordu. «Neredeyse altına kaçıracak.» Randy'yi, «Herhalde önemli bir şey değil o leke,» diye mırıldanmaya zorlayacak bir bakıştı bu. «Endişelenmeyelim. Nasıl olsa gider.» Böyle bir şey işte. Ama Randy bu sözleri söylemedi. Deke'in gülümsemesine katlandı. Siyah leke onu korkutuyordu. Gerçek buydu.
Rachel, Randy'den uzaklaşarak sevimli bir tavırla raftın lekeye en yakın olan köşesinde diz çöktü. Bu haliyle Sandy Dun-can'ın White Rock çörekleri reklamlarındaki fotoğrafına benziyordu. Kısa kestirdiği biraz kalın telli sarı saçları, güzel biçimli

kafasına ıslak ıslak yapışmıştı. Randy kızın beyaz sutyeninin yu-jcarısındaki tüylerin ürperdiğini fark etti.
LaVerne alayla, «Düşeyim deme, Rachel,» diye güldü.
Deke de hâlâ gülümsüyordu. «Yeter LaVerne.»
Delikanlıyla kız raftın ortasında duruyorlardı. Kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı. Kalçaları birbirine hafifçe dokunuyordu. Randy gözlerini onlardan kaçırıp Rachel'e baktı. Korku belkemiğinden kayarak bütün sinirlerine yayıldı. Bir alev gibi. Kara leke hızla Rachel'in durduğu köşeye yaklaşıyordu. Daha önce iki buçuk metre kadar uzaktayken, şimdi bu mesafe doksan santime inmişti. Randy kızın büyüyen gözlerle boş boş baktığını fark etti. Gözleri garip bir biçimde, sudaki yuvarlak lekeye benziyordu.
Randy deli gibi, «İşte şimdi Sandy Duncan, White Rock afişlerinde oturuyor ve ballı çörekler kendisini büyülemiş gibi bakıyor,» diye düşündü. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Telaşla, «Oradan çekil, Rachel!» diye seslendi.
Sonra olaylar hızla gelişti. Havada patlayan fişekler gibi. Ama Randy her şeyi dehşet verici bir açıklıkla gördü ve duydu. Sanki her küçük olay, kendine ait bir kapsülün içindeydi.

LaVerne güldü. Üniversite bahçesinde akşamüzeri duyulduğu zaman, «Bir üniversitelinin kahkahası,» der geçerdiniz. Ama şimdi bu gülüş, karanlık basarken kazanda büyük bir sıvı kaynatan bir cadının, gıdaklamaya benzeyen kahkahasına dönüştü.
Deke, «Rachel, belki de geri çekilmen...» diye başladı. Ama kız onun sözünü kesti. Herhalde bunu ilk kez yapıyordu. Ve kesinlikle... son kez.
Rachel müthiş bir hayretle, «Renk renk bu!» diye bağırdı. Sudaki kara lekeye büyülenmiş gibi bakıyordu.
Randy bir an onun sözünü ettiği şeyi gördüğünü sandı. Renkleri... Evet, renkleri. Bunlar içe doğru dönerek helezonlar çiziyordu. Sonra renkler kayboldu. Şimdi o şey yine donuk bir siyahtı. «Ne güzel renkler!»
«Rachel!»
Kız elini aşağıya doğru uzattı. O şeye dokunmak istiyordu. Beyaz kolundaki tüyler ürperdiğii gösteriyordu. Randy kızın tır naklarının İyice kemirilmiş olduğunu fark etti.
F. 17
Deke onlara yaklaşırken, raft hafifçe yan yattı. Randy onunla aynı anda Rachel'e doğru uzandı. Kızı geri çekmek istiyordu Bu işi Deke'in yapmasını istemediğinin hayal meyal farkındaydı]
Sonra Rachel'in eli suya dokundu. Daha doğrusu işaret parmağı. Suda bir tek halka belirdi. Sonra o siyah şey kızın parmağının üzerine kayıverdi. Randy kızın inlediğini duydu. Gözleri bos boş bakmıyordu şimdi. Bunun yerini can acısı almıştı.
Siyah yapışkan nesne, kızın kolundan yukarı çıktı. Randy Rachel'in yaratığın altında kalan derisinin eridiğini gördü. Kız ağzını açtı ve haykırdı. Aynı anda öne doğru eğildi. Öbür elini bilinçsizce Randy'ye uzattı. Delikanlı bu eli yakalamaya çalıştı. Ama sadece parmaklan birbirine dokundu. Rachel'le Randy göz-göze geldiler.
Rachel hâlâ Sandy Duncan'a benziyordu. Sonra kız suya düştü.
O kara şey, kızın düştüğü yeri kaplayıverdi.
Arkalarında LaVerne, «Ne oldu?» diye bağırıyordu. «Ne oldu? Rachel suya mı düştü?»
Randy kızın peşinden suya dalacak oldu, ama Deke hızla onu geri itti. «Yapma...» Korku dolu sesiyle, eski Deke'e hiç benzemiyordu.
Rachel'in çırpınarak suyun yüzeyine çıktığını gördüler. Kolları havaya kalktı. Hayır, kolları değil, Tek kolu. öbür kolu siyah, zar gibi bir şeyle kaplıydı. Bu zar tendon'arı olan kırmızı bir şeyden, biraz rozbifi andıran bir et parçasından kat kat sarkıyordu.
Rachel bir çığlık attı. «Yardım edin.» Bir onlara bakıyordu, bir uzaklara. Gözleri karanlıkta amaçsızca sallanan fenerler gibiydi. Kız suda çırpınırken her yana köpükler saçılıyordu. «Canı mı yakıyor-lütfen yardım edin, canımı yakıyor-CANIMI YAKI...»
Randy, Deke ittiği zaman yere yuvarlanmıştı. Şimdi raftın tahtalarından kalktı, sendeleyerek kenara doğru gitti. Rachel'in çığlıklarına aldırmazlık edemeyecekti. Tam suya atlayacağı sırada, Deke onu yakaladı. Kalın kollarını Randy'nin sıska göğsüne sardı.
Sertçe, «Olmaz,» diye fısıldadı. «O öldü. Tanrım. Görmüyor musun? Öldü o, Pancho!»
Siyah zar Rachel'in yüzünü bir peçe gibi örttü. Kızın çığlıkları önce boğuklaştı. Sonra da kesildi. Şimdi o siyah yaratık, kızı

çaprazlama birbirinin üzerinden geçen iplerle sarıyordu. Randy bu iplerin asit gibi kızın vücudunu oyduğunu görüyordu. Rachel' in patlayan şahdamarından kanlar fışkırınca, yaratık kola benzeyen bir şey uzattı. Kanı kaçırmamak için. Randy gözlemine ina-pamıyordu. Olanları anlayamıyordu, ama bütün bunlar gerçekti. Çıldırmamıştı, karabasan da görmüyordu.
LaVerne ciyak ciyak bağırıyordu. Randy döndü ve kızın sessiz film kraliçeleri gibi melodrama kaçan bir tavırla, eliyle gözlerini örttüğünü gördü. Gülmeyi ve LaVerne'e bunu söylemeyi düşündü. Ama sesi çıkmıyordu. Rachel'e baktı. Kızın orada olduğu pek söylenemezdi.
Artık bitkince çırpınıyor, hareketleri bir titreyişe benziyordu. O kara şey kızın üzerine kaymıştı. Randy, «Daha büyüdü,» diye düşündü. «Daha büyüdü. Bu kesin.» Yaratık sessizce, kaslarını oynatarak yayıldı. Rachel yaratığa bir eliyle vurdu. Randy kızın elinin kara şeye yapışıp kaldığını gördü. Bala ya da sinek kâğıdına yapışmış gibi. Sonra kara şey eli yuttu. Şimdi sadece Rachel'in biçimi belli oluyordu. Suda değildi kız. O siyah şeyin içindeydi. Yaratık onu döndürüyordu. Biçimi gitgide belirsizleşi-yordu Rachel'in. Bir an bir beyazlık görüldü. Midesi bulanmaya başlayan Randy, kendi kendine, «Kemik bu,» dedi. Sonra döndü ve raftın yanından çaresizlik içinde kustu.
LaVerne hâlâ haykırıyordu. Sonra boğuk bir şakırtı duyuldu. Kız bağırmaktan vazgeçerek, burnunu çeke çeke ağlamaya başladı.
Randy, «Deke onu tokatladi.» diye düşündü. «Demin bunu ben yapmak istedim...»
Ağzını silerek geriledi. Bitkinleşmişti, kendisini hasta gibi hissediyordu. Ve korkuyordu, öylesine korkuyordu ki, kafasının ancak küçük bir dilimini kullanabiliyordu. Kendisi de biraz sonra bağırmaya başlayacak ve Deke onu da tokatlamak zorunda kalacaktı. «Deke paniğe kapılmaz. Tam bir kahramandır.» Kafası neşeyle şarkı

söyler gibi ekledi. «Güzel kızlarla dostluk etmek istiyorsan bir kahraman, bir futbolcu olmalısın.» Sonra Randy, Deke'in kendisine bir şeyler söylediğini duydu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kafasına hakim olmaya, gördüğü şeyi unutmaya çalışıyordu. Rachel'in vücudunun, o kara şey kızı yerken biçi-

mini kaybettiğini, artık bir insan vücuduna hiç benzemediğin) unutmaya çalışıyordu. Ayrıca Deke'in kendisini LaVerne gibi tokatlamasını da istemiyordu.
Gökyüzünde ilk yıldızlar ışıldamaya başlamıştı. Batıda son ışıklar da kaybolurken, Büyükayı iyice belirginleşti. Saat yedi buçuğa geliyordu.
Randy, Meksika aksanıyla, «Ah, Cisco,» demeyi başardı. «Bu sefer başımız fena belada.»
Deke arkadaşının omzunu yakalayarak onun canını acıtınca-ya kadar sıktı. «Rachel'i yedi o yaratık, gördün mü? Kızı yedi. O iğrenç şey Rachel'i yedi. Neydi o?»
«Bilmiyorum. Daha önce söylediklerimi duymadın mı?»
«Bunu bilmen gerekir! Sen bir bilginsin. Bütün fen derslerine giriyorsun!» Deke'in sesi de tizleşmeye başlıyordu. Deke'in de korktuğunu anlamak, Randy'nin kendisini biraz toplamasına yardımcı oldu.
Randy arkadaşına, «Okuduğum hiçbir kitapta öyle bir yaratık yoktu,» diye açıkladı. «Ona benzer bir şeyi en son iki yaşındayken, Rialto'da Cadılar Bayramı temsilinde gördüm.»
O şey eskisi gibi yuvarlaktı şimdi. Rafttan üç metre ötede, suda yüzüyordu.
LaVerne inledi. «Daha büyümüş...»
Randy yaratığı ilk gördüğü zaman çapının bir buçuk metre olduğunu tahmin etmişti. Ama şimdi en aşağı iki buçuk metre vardı.
LaVerne, «Rachel'i yediği için büyüdü!» diye bağırdı ve yeniden çığlıklar atmaya başladı.
Deke, «Kes sesini,» dedi. «Yoksa çeneni kırarım.» Kız da sustu. Ama hemen değil. Ağır ağır. Gözleri yuvalarından uğramıştı.
Deke, Randy'ye döndü. «Sen \y\ misin, Pancho?»
«Bilmiyorum... Herhalde...»
¦Aslansın.» Deke gülümsemeye çalıştı. Ve Randy arkadaşının bunu başardığını hayretle gördü. Deke'in içinde bir şey, bu olaydan zevk mi alıyordu? Delikanlı ekledi. «Onun ne olduğu konusunda hiç fikrin yok mu?»
Randy, «Hayır,» der gibi başını salladı. Belki de bu gerçek-

ten bir yağ tabakasıydı... Ya da eskiden öyleydi, ama sonra ona bir şey olmuştu. Belki kozmik ışınlar ona belli bir biçimde çarpmıştı. Belki de televizyonun ünlü kişilerinden Arthur Godfrey, üzerine işemişti. Kim bilebilirdi bunu? Nasıl bilirdi?
Deke, Randy'yi sarsarak ısrarla, «Onun yanından yüzerek geçebilir miyiz dersin?» diye sordu.
LaVerne haykırdı. «Olmaz!»
Deke yine sesini yükseltti. «Sus! Yoksa seni pataklarım LaVerne. Şaka da etmiyorum.»
Randy, «O nesnenin Rachel'i ne kadar çabuk yakaladığını gördün,» dedi.
Deke, «Belki yaratık o sırada açtı,» diye karşılık verdi. «Belki artık doymuştur.»
Randy, Rachel'in raftın köşesinde diz çöküşünü hatırladı. Sutyen ve külotuyla hareketsiz duruyordu. Çok güzeldi. Delikanlının tepesi attı birdenbire. «İstiyorsan dene!» . Deke neşesizce güldü. «Ah, Pancho.»
«Ah, Cisco.»
LaVerne usulca fısıldadı. «Eve gitmek istiyorum.Tamam mı?»
İki genç de ona yanıt vermediler.
Deke, «Yaratığın gitmesini bekleriz öyleyse,» dedi. «Geldiği gibi gider elbet.»
Randy mırıldandı. «Belki.»,
Deke ona baktı. Alacakaranlıkta yüzünde müthiş düşünceli bir ifade belirmişti. «Belki mi? Ne demek belki?»
«Biz buraya geldik. O yaratık da geldi. Geldiğini gördüm ben... sanki kokumuzu almış gibi. Karnı doyduysa, herhalde gider. Ama hâlâ açsa...» Randy omzunu silkti.
Deke başını eğmiş düşünüyordu. Kısa saçlarından hâlâ sular akıyordu. «Bekleyelim bakalım. O yaratık da balık yesin.»
On beş dakika geçti. Hiç konuşmuyorlardı. Hava daha da soğumuştu. Isı belki dokuz dereceydi ve üçünün de arkasında sadece iç çamaşırları vardı. On dakika sonra Randy'nin dişleri zaman zaman birbirine vurarak takırdamaya başladı. LaVerne, De-

ke'nin yanına sokulmaya çalıştı. Delikanlı onu itti. Şefkatle, am» kesin bir tavırla.
«Şu ara beni yalnız bırak,» dedi.
LaVerne şimdi yerde oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuş, turmuştu. Avuçlarıyla dirseklerini tutuyor ve titriyordu. Sonra Randy'ye baktı. Gözleriyle, «Artık bana dönebilirsin,» diyordu «Bana sarılabilirsin. Her şey düzeldi.»

Ama Randy sadece başını çevirdi ve sudaki o kapkara daireye baktı. Orada yüzüyordu yaratık. Ne yaklaşıyordu, ne de uzak-laşıyordu. Randy kıyıya bir göz attı. Hilal biçimindeki beyaz kumsal suda yüzüyordu sanki. Gerideki ağaçlar kara ve büyük bir ufuk oluşturuyordu. Randy, Deke'in Camaro'sunu gördüğünü sandı. Ama pek de emin değildi.
Deke, «Arabaya atladığımız gibi buraya geldik,» dedi.
Randy başını salladı. «Öyle.»
«Kimseye bir şey söylemedik.»
«Evet.»
«Bu yüzden hiç kimse burada olduğumuzu bilmiyor.»
«Evet.»
LaVerne, «Sus!» diye haykırdı. «Sus! ödümü patlatıyorsun!.
Deke dalgın dalgın, «Kapat çeneni,» dedi. Randy istemediği halde güldü. Deke'nin bu sözü her söyleyişinde, içinden gülmek gelirdi. «Geceyi burada geçirmemiz gerekiyorsa bunu da yaparız. Yarın sabah elbet birileri bağırdığımızı duyar. Issız bir çölde kaybolmuş değiliz. Öyle değil mi?»
Randy sesini çıkaramadı.
«Öyle değil mi?»
Randy, «öyle olduğunu pekâlâ biliyorsun,» dedi. «Bunu benim kadar sen de biliyorsun. 41 numaralı karayolundan saptık. Arka yolda on kilometre kadar gittik...»
«Çevrede evler vardı.»
«Yazlık evler. Ve şimdi ekim ayındayız. O evler boş. Lanet olasıcaların hepsi de boş... Sonra buraya geldik. Lanetli kapının yanından dolaşmak zorunda kaldın. Her adımda bir levha vardı. 'İçeri girilmez.'»
«Ee? Belki burada bir bekçi vardır.» Deke'nin sesi biraz sinirliydi şimdi. Öfkeli gibi.

Randy, «Biraz korkuyor,» diye düşündü. «Yaşamında ilk kez j,^ gece mi korktu?» Bu korkunç bir düşünceydi. Deke'in soğukkanlılığını kaybetmesi... Randy bundan tam anlamıyla emin deşildi, ama... bu ona zevk de veriyordu. Sonra, «Burada çalına-ca|<, koparıp kırılacak bir şey yok ki,» dedi. «Belki bekçi vardır, arna herhalde buraya ayda iki kez uğruyordur.»
«Avcılar...»
Randy, «Evet, belki gelecek ay buralara gelirler,» diye söylendi. Sonra da ağzını sıkıca kapattı. Kendi kendisini korkutmayı başarmıştı.
La Verne, «Belki o yaratık bize dokunmaz,» dedi. Hafifçe, içe dokunacak bir biçimde gülümsedi. «Belki... yani... bizimle ilgilenmez...»
Deke, «Belki domuzlar da uçar...» diye başladı.
Randy bağırdı. «Hareket ediyor!»
LaVerne ayağa fırladı. Deke, Randy'nin yanına koştu. Raft bir an yana doğru eğildi. Randy'nin yüreği ağzına gelirken, LaVerne bir çığlık attı. Sonra Deke biraz geriledi ve raft dengesini buldu. Kıyıya göre sola düşen köşesi biraz eğikti yalnızca.
Yaratık korkutucu bir hızla yağ gibi kaydı. Randy de o zaman Rachel'in gördüğü renkleri farketti. inanılmayacak kırmızılar, sarılar ve maviler plastiğe ya da siyah sahte deriye benzeyen bir şeyin üzerinde dönüyordu. Yaratık dalgalarla birlikte alçalıp yükselirken, renkler de değişiyor, döne döne birbirine karışıyordu. Randy yuvarlanacağını ve renklerin içine düşeceğini anladı. Eğilmeye başlamıştı.
Kalan gücüyle yumruğunu kendi burnuna indirdi. Öksürüğüne engel olmaya çalışır gibi. Ama biraz hızlı vurmuştu. Burnunda bir şimşek çaktı sanki. Sonra kan sıcak sıcak yüzünden akmaya başladı. Randy o zaman gerilemeyi başardı. «Ona bakmayınl Deke, bakma o yaratığa! Renkleri insanı sersemletiyor!»
Deke öfkeyle, «Raftın altına girmeye çalışıyor,» dedi. «Bu iğrenç şey nedir, Pancho?»
Randy baktı. Dikkatle baktı hem de. Yaratık rafta yapışmış ve yassılarak bir yarım pizza biçimini almıştı. Sanki gitgide kam-burlaşıyordu. Randy yaratığın kendisini iyice kalınlaştırarak rafta kaydığını görür gibi oldu.

Sonra yaratık raftın altına girdi. Randy bir an bir ses duyju Bir top branda bezi dar bir pencereden çıkarılırken, herhalde böyi le bir ses duyulurdu. Ama sinirleri Randy'ye oyun oynuyor da olabilirdi tabii.
LaVerne sordu. «Raftın altına mı girdi? Sesi garip bir biçim-de kayıtsızlaşmıştı. Sanki bütün gücüyle normal sesiyle konuşmaya çalışıyor, ama bir yandan da bağırıyordu. «Raftın altına mı girdi? Şimdi altımızda mı?»
Deke, «Evet,» diyerek Randy'ye baktı. «Ben hemen suya at-layıp kıyıya doğru yüzeceğim. Yaratık altımızdayken kıyıya ulaşmayı başarabilirim.»
LaVerne haykırdı. «Olmaz! Yapma! Bizi burada yalnız bırakma...»
Deke kıza aldırmadı. Hâlâ Randy'ye bakıyordu. «Ben hızlı yüzerim. Ama yaratık raftın altındayken kaçmam gerekiyor.»

Randy kendisini bir yarış arabasındaymış gibi hissetti. Midesi bulamyor, ama zevk de duyuyordu. O arada raftın altındaki şamandıraların birbirlerine çarparken çıkardıkları boğuk sesi işitti. Kıyının gerisindeki ağaçların yapraklarının, hafif rüzgârda kuru bir hışırtıyla sallandıklarını da. Hatta Randy, yaratığın neden raftın altına girdiğini düşünecek zaman bile buldu.»
Sonra da Deke'e, «Evet,» dedi. «Ama kıyıya ulaşabileceğini sanmıyorum.»
Deke, «Ulaşırım,» diye mırıldanarak raftın kenarına doğru gitti.
İki adım attı ve durdu.
Delikanlının soluklan hızlanmaya başlamıştı. Beyni, yaşamının en hızlı yüzüşü için kalbini ve ciğerlerini hazırlıyordu. Ama şimdi her şeyi gibi, ciğerleri de duraklamıştı. Tam solurken hem de. Deke başını çevrdi. Randy arkadaşının boynundaki damarların kabardığını gördü.
Deke müthiş bir hayretle, boğulurcasına, «Panch...» diye başladı ve sonra sesi bir çığlık halini aldı. Korkunç bir güçle bağırıyordu. Pes sesi gittikçe tizleşiyor-du. Bir sopranonun sesi gibi. Ses öyle yüksekti ki, kıyıdan yarım notalar halinde hafifçe yankılanıyordu. Randy önce Deke'in sa-

dece bağırdığını sandı. Ama sonra arkadaşının bir sözcüğü yinelediğini fark etti. Hayır, iki sözcüğü. Bu iki sözcüğü tekrar tekrar haykırıyordu. Deke, «Ayağımı yakaladı,» diye bağırıyordu. «Ayağımı yakaladı. Ayağımı! Ayağımı! Ayağımı!»
Randy başını eğerek baktı. Deke'in ayağının garip bir görünüşü vardı. Sanki bir yere batıyormuş gibi. Bunun nedeni belliydi, ama Randy'nin zihni önce bu nedeni kabule yanaşmadı. Olamayacak, delice, korkunç bir şeydi bu! Randy bakarken, yaratık peke'in ayağını raftın iki tahtasının arasından aşağı çekiyordu.
Sonra Deke'in parmaklarının ve topuğunun dibinde o kara şeyin pırıldadığını gördü. Üzerinde o korkunç renkler dönüyordu yine.
Yaratık Deke'in ayağını yakalamıştı. Delikanlı da bunu doğrultmak istercesine haykırıyordu. «Ayağımı yakaladı! Ayağımı! AYAĞIMI!» Randy'nin kafası, «Yarığa bas kuyunu kaz,» diye saçmaladı. O şey aşağıda bekliyordu. Ve o yaratık...»
Randy birdenbire deli gibi haykırdı. «Çek! Çek, Deke! Kahretsin! ÇEK!»
LaVerne, «Ne oluyor?» diye bağırdı. Randy hayal meyal, kızın sadece omuzlarını sarsmadığını, sivri tırnaklarını pençe gibi derisine geçirmiş olduğunu fark etti. Onlara yardım edemeyecekti bu kız. Hiç yardım edemeyecekti. Randy dirseğiyle LaVer-ne'in midesine vurdu. Kız köpek havlamasıyla öksürük arası bir ses çıkararak yere çöktü. Randy, Deke'e doğru atıldı ve arkadaşının bir kolunu yakaladı.
Deke'nin kolu Carrara mermeri kadar sertti. Her kası kabarmıştı, bunlar bir dinazor iskeletindeki kaburgalara benziyordu. Deke'i çekmek, büyük bir ağacı kökünden sökmeye çalışmaktan farksızdı. Deke'in bakışları alacakaranlıktan sonra mora dönüşmüş olan gökyüzüne dikilmişti. Camlaşmış gözlerinde, olanlara inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Ve haykırıyor, haykırıyor, haykırıyordu.
Randy aşağıya baktı. Deke'in ayağı bileğine kadar, iki tahta arasındaki yarıkta kaybolmuştu. Aslında o aralık sadece altı milimdi. En fazla yedi milim. Ama Deke'in ayağı o aralıktan geçmişti işte. Kan beyaz tahtaların üzerine yol yol akıyordu. Isıtılmış

plastrk gibi kara bir şey, aralıkta kabarıp iniyordu. Kabarıp |nı yordu. Tıpkı çarpan bir kalp gibi.
«Onu çekip kurtarmalıyız. Onu çabucak çekip kurtarmalıya Yoksa bunu hiç başaramayız.. Cisco, dayan, lütfen dayan...»
LaVerne ayağa kalktı ve geri geri giderek Çağlayan Gölünde ekim yıldızlarının altında hafifçe yalpalayan raftın ortasında yükselen ve avaz avaz bağıran Deke adlı, yamru yamru ağaçtan uzaklaştı. Kız şaşkın şaşkın başını sallıyordu. Kollarını midesinin üzerinde kavuşturmuştu. Randy'nin dirseğiyle vurduğu yerin.
Deke, Randy'ye doğru eğilerek ellerini aptal aptal uzattı. Randy, Deke'in baldırından fışkıran kanları gördü. Baldırı yontulmuş bir kalem gibi sivrilmişti. Ama bu sivrilik siyah değil, beyazdı. Kemikti bu. Hafifçe gözüken İncik kemiği.
Kara şey yeniden kabardı. Deke'i emerek yemeyi sürdürdü.
Randy, «Bir daha o ayağıyla futbol oynayamayacak,» diye düşündü. «Hangi ayağıyla? Hah hah ha!» Olanca gücüyle arkadaşını çekiyordu. Ama insan koca bir ağacı nasıl yerinden sökebilirdi?
Deke yine sendeledi ve kulakları sağır edecek kadar tiz, uzun bir çığlık attı. Randy de gerilerek bağırdı. Elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Deke'in baldırındaki gözeneklerden kan fışkırı-yordu. Kara yaratık Deke'in bacağını dar aralıktan santim santim aşağıya çekerken, delikanlının dizi o baskıya dayanmaya çalışıyordu. Şişmiş ve morarmıştı.
«Ona yardım edemeyeceğim. Bu yaratık çok güçlü. Artık ona yardım edemem. Çok üzgünüm, Deke. Çok üzgünüm...»
LaVerne, «Bana sarıl, Randy,» diye haykırarak çocuğun orasını burasını tırmaladı. Yüzünü delikanlının göğsüne dayamıştı, suratı öylesine sıcaktı ki, neredeyse çızırdayacaktı. «Lütfen, bana sarıl. Lütfen.»

Delikanlı ancak daha sonra o korkunç gerçeği anladı. «O kara şey Deke'i yutmaya çalışırken, LaVerne'le hızla sahile yüzüp, kaçabilirdik. LaVerne buna razı olmazsa, ben tek başıma gider dim. Camaro'nun anahtarları Deke'in kumsala attığı blucinin cebinde. Bunu başarabilirdim...» Ama artık çok geçti.
Deke üst bacağı tahtaların arasıdaki yarıkta kaybolmaya başlarken öldü. Birkaç dakika önce çığlıklar atmaktan vazgeçmişti-Sadece boğuk bağuk inliyordu. Sonra bu İniltiler de kesilmişti'

I
peke bayılarak öne devrilirken, bacak kemiği taze bir dalın çatırtısını andıran bir sesle kırılmıştı.
Deke bir dakika sonra başını kaldırarak sersem sersem çev-resine bakındı. Ve ağzını açtı. Randy onun yeniden bağırmaya başlayacağını sandı. Ama Deke'in ağzından kanlar fışkırdı. Kan öyle koyulaşmıştı ki, neredeyse katı bir cisim gibiydi. Sıcak kanlar Randy'nin ve LaVerne'in üzerine sıçradı. Kız yine haykırmaya başladı. Ama artık sesi kısılmıştı.
Kız, «öööö,» diye haykırıyordu. Yüzü yarı delice bir tiksintiyle çarpılmıştı. Kanları silmeye çaılştı, ama başaramadı. Kanları her yanına bulaştırdı.
Deke'in gözleriden de fiskiye gibi kan fışkırıyordu. Delikanlının gözleri yuvalarından uğramıştı.
Randy, «Tanrım!» diye düşündü. «Tanrım! Şuna BAK! İnsandan yapılmış bir yangın musluğuna benziyor. Tanrım! Tanrım! Tanrım!»
Deke'nin iki kulağından da akıyordu kanlar. Çocuğun yüzü korkunç, mor bir şalgama benziyordu. Bu yüz İnanılmayacak bir hidrostatik basınçla şişmiş ve biçimsizleşmişti. Bu bilinmeyen, dev bir gücün yakalayıp sıktığı bir insanın yüzüydü.
Sonra Tanrının izniyle bu işkence de bitti.
Deke tekrar öne doğru devrildi. Saçları raftın kanlı tahtala-, rina sürünüyordu. Randy mide bulantısı arasında, hayretle Deke' in saç diplerinin bile kanamış olduğunu fark etti.
Raftın altından sesler geliyordu. Emme sesleri.
işte tam o anda, Randy'nin karmakarışık olmuş, sersemlemiş zihni hemen yüzerek kaçabilirse kurtulma şansı olduğunu haber verdi ona. Ama LaVerne kollarında çok ağırlaşmıştı. Tehlikeli bir biçimde. Randy kızın kasları gevşemiş suratına baktı. Bir göz kapağını kaldırdı. LaVerne'in sadece gözakı görünüyordu. Randy kızın bayılmadığını, şok yüzünden kendisinden geçtiğini anladı.
Randy rafta baktı. Tabii kızı yere yatırabilirdi. Ama tahtalar ancak otuz santim enindeydi. Yazın rafta tramplen takılıyordu. Ama hiç olmazsa onu götürüp bir yere kaldırmışlardı. Geride sadece on dört tahtadan oluşan raft kalmıştı. Tahtaların eni otuz
•
santim, boyları da altı metreydi. LaVerne'i yere yatırırsa, kız 0 yarıklardan birkaçının birden üzerine uzanmış olacaktı.
Yarığa bas kuyunu kaz.
Kes sesini!
Sonra Randy'nin kafası kalleşçe fısıldadı. «Kaçmaya bak. Kut yere bırak ve yüzerek kaç.»
Ama Randy bunu yapmadı. Yapamadı. Bu düşümce bile, müthiş bir suçluluk duygusunun altında ezilmesine neden olmuştu. Hâlâ LaVerne'i tutuyordu. Kolları ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Tabii, LaVerne boylu poslu bir kızdı.
Deke aşağıya kaydı.
Randy kollarının arasında LaVerne'le olanları seyretti. Bakmak istemiyordu. Uzun saniyeler, hatta belki de dakikalar boyunca başını çeviriyordu. Ama sonunda bakışları yine arkadaşına takılıyordu.
Deke ölünce her şey çabuklaşmış gibiydi.
Delikanlının sağ bacağının geri kalan bölümü de kayboldu. Sol bacağı ise yana doğru uzadıkça uzuyordu. Deke artık olanaksız bir hareketi başarıyla yapan, tek bacaklı bir balete benziyordu. Havsala kemiği, lades kemiği gibi çatırdayarak kırıldı. Deke' in karnı korkunç bir biçimde şişmeye başladı. Randy başını çevirdi ve uzun bir süre de o yana bakmadı. O ıslak sesleri duymamaya, dikkatini kollarındaki sancıya vermeye çalışıyordu. «Belki LaVerne'i kendine getirebilirim,» diye düşünüyordu. «Ama şu ara kollarımla sırtımın ağrıyıp zonklaması daha iyi.» Böylece düşünecek bir şey bulmuş oluyordu.
Arkadan bir ses geldi. Sanki dişleri sağlam biri, bir avuç akide şekerini çatur çutur yiyordu. Randy baktı ve Deke'in kaburgalarının yarığa girdiğini gördü. Çocuğun elleri havadaydı, biraz yana doğru. Nixon'un bin dokuz yüz altmış ve yetmişlerde göstericileri çıldırtan o ünlü zafer işaretini yapıyordu sanki.
Deke'in gözleri açıktı. Dili dışarı sarkmıştı. Randy'ye dil çi" karıyor gibiydi.
Randy yeniden başını çevirerek göle bir göz attı. Kendi kendine, «İşıkları görmeye çalış,» dedi. Aslında oralarda ışık olma-
-

dığını biliyordu, ama kendisine böyle söylüyordu işte. «Işıkları görmeye çalış. Belki biri bu haftayı yazlık evinde geçirmeye karar vermiştir. Ağaçların sonbaharda büründükleri renkleri kaçırmayın sakın. Film makinelerinizi getirmeyi de unutmayın. Dostlarınız slaytlara bayılacaklar.»
Deke'e bir daha baktığında, arkadaşının kolları yukarıya doğru dümdüz uzanıyordu. Artık, Nixon'un taklidini yapmıyordu. Oyunculara işaret veren bir futbol hakemiydi şimdi.
Deke'in kafası tahtaların üzerinde oturuyordu sanki.
Gözleri hâlâ açıktı.
Dili sarkıyordu.
Randy, «Ah, Cisco,» diye mırıldanarak gözlerini kaçırdı. Kolları ve omuzlarının ağrısı dayanılacak gibi değildi. Ama kızı hâlâ bırakmıyordu. Randy gölün daha uzaklardaki karşı kıyısına baktı. Orası zifiri karanlıktı. Yıldızlar kara gökyüzünde benek benekti. Samanyolu birinin havaya döktüğü soğuk süte benziyordu.
Dakikalar geçti. Artık o kaybolmuştur. Şimdi bakabilirsin. Evet, peki tamam. Ama yine de bakma! Ne olur, ne olmaz. Kabul mü? Kabul. Kesinlikle. Biz de böyle söylüyoruz! Biz, hepimiz.
Randy dönüp baktı. Ve Deke'in parmaklarının aşağıya çekildiğini gördü. Oynuyordu bu parmaklar. Belki de raftın altındaki suyun hareketleri, Deke'i yakalayan o bilinmeyen yaratığın sarsılmasına neden oluyordu. Belki, belki. Randy sanki Deke kendisine el sallıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Cisco Kid, elini sallayarak, «Adios,» diyordu. Randy ilk defa o zaman kafasının bir- an kaydığını fark etti. Mide bulandıracak bir şeydi bu. Kafası, dördü birden aynı tarafta durduklarında raftın yaptığı gibi, yan yatmıştı sanki. Sonra kafası yerine geldi. Ama Randy birdenbire, çılgınlığın... gerçek deliliğin pek de uzakta olmadığını anladı.
Deke'in futbol yüzüğü sağ elinin dördüncü parmağında ağır ağır kaydı. «Şampiyona-1981.» Yıldızlar altın yüzüğü pırıldattılar, kızılımsı taşın iki yanına kazınmış sayıların arasındaki boşluklarda ışık oyunları yaptılar. Bir tarafta 19 yazılıydı. Öbür tarafta da 81. Yüzük kayarak Deke'in parmağından çıktı. Yüzük aralığa sığamayacak kadar kalındı. Ve tabii bunun sıkıştırılıp büzülmesi de olanaksızdı.
Şimdi yüzük tahtanın üzerinde duruyordu. Artık Deke'den

geriye bir bu kalmıştı. Deke ölmüştü. Artık çekik gözlü, siyah saçlı kızlarla gezemeyecekti. Randy duştan çıktığında, ıslak havluyla onun poposuna vuramayacaktı. Tribündekileri ayağa fırlatacak, amigo kızlara kenarda deli gibi perendeler attıracak o güzel oyunlarını çıkaramayacaktı. Karanlıkta Camaro'yla dolaşırlarken, Thin Lizzy'nin, «Çocuklar Kente Döndüler» şarkısını dinleye-meyecekti. Cisco Kid yoktu artık.
Yine o hafif, hışırtılı ses duyuldu. Dar bir pencereden içeri çekilen bir top branda bezinin sesi.
Randy çıplak ayaklarıyla tahtaların üzerinde duruyordu. Yere baktı ve ayaklarının iki yanındaki yarıklara birdenbire parlak, kara bir şeyin dolduğunu fark etti. Gözleri büyüdü. Deke'in ağ^ zindan fışkıran o kopkoyu kan. Deke'in gözlerinin yuvalarından uğraması. Deke'in kanları beynini püreye çeviren hidrostatik basıncın etkisiyle fışkırmıştı.
Kokumu alıyor. Burada olduğumu biliyor. Rafta çıkabilir mi? Yarıklardan yukarı süzülebilir mi? Acaba? Acaba?
Randy yere bakıyordu. Vücudu gevşemiş olan LaVerne'in ağırlığının farkında bile değildi. Onu bu korkunç soru ilgilendiriyordu şimdi. Kara şey ayaklarının üzerine yayıldığı, onu yakaladığı zaman neler hissedecekti?
Siyah parlak şey yarıkların kenarlarına kadar yükseldi. Randy farkına varmadan ayaklarının ucuna bastı.
Sonra yaratık çekildi. Ama hâlâ brandanın hışırtısına benzeyen ses duyuluyordu. Randy birden yaratığın, suların üzerinde yüzdüğünü gördü. Koskocaman kara bir ben gibiydi. Artık çapı belki de dört buçuk metreydi. Kara şey hafif dalgaların etkisiyle yükselip alçalıyordu. Yükselip alçalıyordu. Randy renklerin yaratığın sırtında döndüklerini görünce, hemen gözlerini kaçırdı.
Delikanlı LaVerne'i yere bıraktı. Kasları gevşer gevşemez kolları deli gibi titremeye başladı. Ama buna aldırmadı. LaVerne'in yanında diz çöktü. Kızın siyah saçları, biçimi düzgün olmayan bir yelpaze gibi tahtaların üzerine yayılmıştı. Randy diz çöktüğü yerden sudaki kara bene bakıyordu. O harekete geçer geçmez, LaVerne'i hemen ayağa kaldıracaktı.
Randy kızı hafif hafif tokatlamaya başadı. önce bir yanağını, sonra öbürünü. Bir sağa bir sola. Bir boksörü ayıltmaya çalı-

çan antrenör gibi. LaVerne kendine gelmek istemiyordu, gerçeklerden kaçıyordu. Yeteri kadar görmüştü. Ama Randy bütün gece kızın başında nöbet bekleyemez, o kara yaratığın her kımıldanışında LaVerne'i bir çuval gibi yerden kaldıramazdı. Ayrıca o yaratığa uzun süre bakmak olanaksızdı. Bir de bu dert vardı. Randy bir yöntem biliyordu. Bunu üniversitede öğrenmemişti. Ağabeyinin bir arkadaşından duymuşu. Bu arkadaş Vietnam'da sağlık eri olarak çalışmıştı. Bilmediği şey yoktu. Saçların arasındaki bitlerin nasıl yakalanacağı ve kibrit kutusunda nasıl yarıştırılacağı. Kokaine bebek kabız ilacının nasıl karıştırılacağı. Derin kesiklerin bildiğimiz iğne iplikle nasıl dikileceği. Bir gün oturmuş, son derecede sarhoş bir insanı nasıl ayıracaklarından söz ediyorlardı? AC/BC grubunun şarkıcısı Bon Scott gibi kendi kusmuğuyla boğulup ölmeyi kimse istemezdi elbet.

İlginç yöntemler konusunda dağarcığı geniş olan bu arkadaş, «Birini çabucak kendine getirmek mi istiyorsun?» demişti. «Şunu yap.» Ve Randy'ye çocuğun şimdi yararlanacağı yöntemi öğretmişti.
Randy eğildi ve LaVerne'in kulağını iyice ısırdı. Ağzına sıcak ve acı kan fışkırdı. LaVerne'in göz kapakları panjur gibi açıldı. Kız homurdanır gibi kısık bir sesle bağırdı. Vb delikanlıya vurdu. Randy başını kaldırdı ve yaratığın sadece son bölümünü görebildi. Kara şey raftın altına girmişti bile. Korkunç, dehşet verici, sessiz bir hızla hareket etmişti.
Randy, LaVerne'i çabucak yerden kaldırdı. Kasları haykıra-rak itiraz ediyor, âdeta düğüm düğüm, oluyordu. LaVerne ise Randy'nin yüzüne vurup duruyordu. Bir ara eli delikanlının sızlayan burnuna geldi ve çocuğun gözlerinin önünde kırmızı yıldızlar uçuştu.
Randy ayaklarını tahtalara sıkıca basarak, «Kes!» diye bağırdı. «Kes, ahmak! Yaratık altımızda. Çırpınmaktan vazgeç, yoksa seni yere atarım. Yemin ediyorum atarım.»
LaVerne ona vurmaktan hemen vazgeçti. Kız boğulmak üzere olan biri gibi Randy'nin boynuna sıkıca sarıldı. Yıldızların titrek ışığında gözleri beyaz görünüyordu.
«Dur, LaVerne.» Ama kız Randy'yi dinlemiyordu. «Kollarını gevşet! Beni neredeyse boğacaksın!»

rafttaki bütün yarıkları dolduruyordu. Randy onun, sabırsızlığın? hissediyordu. Galiba LaVerne de.
«Randy, lütfen...»
«Hişş!»
Hiç kımıldamadan durdular.
Randy kendisini suya atarken kolundaki saati çıkarmayı unutmuştu. Şimdi gözü saatte bekliyordu. Sekizi çeyrek geçe, yaratık raftın altından çıktı. Dört buçuk metre kadar uzaklaşarak, eskisi gibi orada durdu.
Randy, «Ben oturacağım,» dedi.
«Yapma!»
Randy, «Yoruldum,» diye karşılık verdi. «Ben oturacağım ve o şeye sen bakacaksın. Ama zaman zaman başını çevirmeyi unutma. Sonra ben kalkacağım, sen oturacaksın. Sırayla nöbet bekleyeceğiz. Al şunu.» Kıza saatini uzattı. «On beş dakikalık nöbetler.»
LaVerne, «O Deke'i yedi,» diye fısıldadı.
«Evet.»
«Nedir o?»
«Bilmiyorum.»
«Üşüyorum.»
«Ben de.»
«Öyleyse bana sarıl.»
«Sana yeterince sarıldım.»
LaVerne sustu.
Randy oturunca kendisini cennette gibi hissetti. O yaratığı gözetlemek zorunda da değildi. Onun yerine gözlerini LaVerne'e dikti. Kızın zaman zaman bakışlarını o şeyden kaçırdığından emin olmak istiyordu.
«Ne yapacağız, Randy?»
Delikanlı düşündü. «Bekleyeceğiz...»
Randy on beş dakika sonra ayağa kalktı. Kızın önce oturmasına, sonra da yarım saat yatmasına izin verdi. Sonra LaVerne'i kaldırdı. Kız yine on beş dakika nöbet bekledi. Sırayla ayakta durdular. Ona çeyrek kala bir karpuz dilimine benzeyen, soğuk pırıltılı ay ufukta yükseldi ve suda gümüş bir yol çizdi. On buçukta tiz bir çığlık duyuldu. Ses suda yankılandı. LaVerne haykırdı.
Sis
«...yaz kokusu. Dokusu. Artık okul kapalı. Tribünlerden Yan-kee'leri alkışlayabilirim. Kumsalda bikinili kızlar. Kumsal, kum-6al.-- Ah, beni seviyor musun seviyor musun seviyor musun...
(sevgi)
kumsal... Seviyor musun...
(seviyorum ben seviyorum)
Güneş yağı sürülmüş mis kokulu vücutlar. Ve parlak saçlar.
(Saçlar saçları... SAÇLARI SUDA AH TANRIM SAÇLARI)
Randy birden geri çekildi. Kızı kaldırmaya çalıştı. Ama o yaratık sanki yağlıymış gibi hızla hareket etti. LaVerne'in saçlarına koyu kıvamlı, kara bir zamk gibi yapışmıştı. Randy, LaVerne'i çekmeye çalıştığı sırada, kız haykırmaya başlamıştı bile. Yaratık kızın vücudunu ağırlaştırıyordu sanki. Sonra o şey sudan büklüm büklüm, eğri büğrü, iğrenç bir kol gibi uzandı. Üzerinde parlak nükleer renkler kaynıyordu. Al, kırmızı, ışıltılı zümrüt yeşili, kasvetli kahverengi...
Yaratık bir dalga gibi LaVerne'in yüzüne doğru aktı. Kızın suratını yok etti.

LaVerne ayaklarını tahtalara vuruyordu. Kızın yüzünün olduğu yerde, şimdi yaratık kıvrılıp bükülüyordu. LaVerne'in boynundan oluk oluk kan akıyordu. Randy haykırdı, ama bunun farkında bile değildi. Randy, LaVerne'e doğru atıldı. Ayağını kızın kalçasına dayayarak onu itti. LaVerne yandan denize yuvarlandı. Bacakları ay ışığında mermer gibiydi. Sonsuz birkaç dakika, sular raftın yanına çarparak köpürdüler. Sanki biri dünyanın en iri levreğini yakalamıştı v» balık oltadan kurtulmak için çırpınıyordu. Randy haykırdı. Bağırdı. Sonra değişiklik olsun diye, çığlıklar attı.
Yarım saat kadar bir süre geçti. O telaşlı çırpınmalar ve boğuşmalardan çok sonra, gerdanlı dalgıçların sesi tekrar duyuldu.
O gece sonsuza kadar uzadı.
Doğu ufku beşe çeyrek kala aydınlanmaya başladı. Randy de biraz umutlanır gibi oldu. Ama geçici bir duyguydu bu. Şafak

kadar yalancı. Delikanlı raftta ayakta duruyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Gözleri yarı kapalıydı. Bir saat öncesine kadar yerdQ oturmuştu. Sonra birden uyanmıştı. Oysa uykuya daldığının far kında bile değildi. İşte işin en korkunç yanı da buydu. Randy'yi o branda bezinin hışırtısına benzeyen, iğrenç ses uyandırmıştı O kapkara şey Randy'yi yarıklardan heyecanla emmeye başlamadan birkaç saniye önce delikanlı ayağa fırlamayı başarmıştı. Solukları iniltiye benziyordu çocuğun. Randy dudaklarını kanaym-caya kadar ısırdı. Uyumuşsun! Uykuya dalmışsın, ahmak!
O yaratık yarım saat kadar sonra, yine akarcasına raftın altından çıktı. Ama Randy tekrar yere oturmadı. Oturmaktan korkuyordu. Uyuyakalabilir ve kafası bu sefer onu zamanında uyan-dıramazdı.
Daha güçlü bir ışık doğu ufkunu aydınlatı ve sabah kuşları ötmeye başlarken, Randy hâlâ ayakta duruyordu. Bu seferki gerçek şafaktı. Güneş doğdu. Saat altıda hava, Randy'nin kumsalı görmesini kolaylaştıracak kadar aydınlandı. Deke'in parlak sarı Camaro'su, delikanlının onu bıraktığı yerde duruyordu. Deke arabanın burnunu çite doğru çevirmişti. Kıyıda parlak renkli gömlekler, kazaklar ve dört pantolon yatıyordu. Garip biçimler almıştı bunlar. Randy onları gördüğünde, yeniden dehşetle sarsıldı. Oysa artık dehşet duyamayacak kadar uyuşmuş olduğunu sanıyordu. Kendi blucinini görebiliyordu. Bir paçası tersine dönmüştü. Cebi de öyle. Orada, kumların üzerinde yatan blucin öyle güvendeydi ki. Randy'nin gelmesini ve paçayı düzeltmesini, o arada bozuk paraların düşmemesi için cebi sıkıca tutmasını bekliyordu. Randy pantolonun fısıldar gibi bacaklarından yukarı çıktığını ve öndeki pirinç düğmelerin iliklediğini hisseder gibi oldu...
Seviyor musun evet seviyorum.
Randy sola doğru baktı. Yaratık o taraftaydı işte. Bir dama taşı kadar yuvarlaktı. Suyun yüzünde dalgalanıyordu. Yaratığın üzerinde yine renkler dönmeye başladı. Randy hemen başka tarafa baktı.
Kısık bir sesle, «Artık evine dön!» diye bağırdı. «Evine dön! Ya da California'ya git ve korku filmlerinde rol bulmaya çalış.»
Uzaklarda bir yerde bir uçak homurdanarak uçuyordu. Randy

uykulu uykulu hayal kuruyordu. «Bizim kaybolduğumuzu haber alıyorlar. Dördümüzün de, Horlick'ten başlayarak her yeri arıyorlar. Bir çiftçi sarı Camaro'yu hatırlıyor. 'Sanki cehennem zebanileri peşindeymiş gibi hızla ilerliyordu!' Araştırma Çağlayan Gölünün çevresinde yoğunlaşıyor, özel pilotlar kayıpları havadan çabucak aramayı öneriyorlar. Ve Beechcraft'iyle alçalarak gölü inceleyen bir adam, soldaki çıplak çocuğu görüyor. Bir tek kişiyi. Sadece o kurtulmuş...»
Randy yere devrilmek üzereyken kendine geldi. Yumruğunu tekrar burnuna indirdi ve can acısıyla bağırdı. O kara yaratık hemen hızla rafta doğru kaydı ve tahtaların altına girdi. Belki de sesleri duyuyordu. Ya da hissediyordu. Böyle bir şey işte...
Randy bekledi.
Yaratık bu sefer raftın altından kırk beş dakika sonra çıktı.
Randy'nin başı gitgide güçlenen ışıkta dönüyor, dönüyordu.
(Seviyor musun evet seviyorum Yankee'lerl alkışlayacağım ve kedi balığı kedi balığını sever misin evet ben kedi balığını
(66 numaralı karayolu Corvette'i hatırlıyor musun George Maharis Corvette'de Martin Milner Corvette'de Corvett'i seviyor musun
(Evet Corvette'i seviyorum
seviyorum seviyor musun
(Güneş çok sıcak alev almış bir ayna gibi saçlarını aydınlatıyordu en iyi hatırladığın bu saçlarını aydınlatan ışık yaz ışığı
(o yaz ışığı)
öğleden sonra...
Randy ağlıyordu.

Ağlıyordu, çünkü felakete yeni bir şey eklenmişti. Randy yere oturmaya kalkınca, yaratık hemen raftın altına kayıyordu. Demek ki akılsız değildi. Yaratık Randy'yi otururken yakalayabileceğini ya anlamış ya da sezmişti. Randy suda yüzen o koskocaman kara bene bakarak, «Git artık,» diye hıçkırdı. Elli metre kadar ötede Deke'nin sarı Cama-

El Sıkışmak istemeyen Adam

Stevens içkilerimizi verdi. O soğuk kış gecesi saat sekizi biraz geçe, ellerimizde kadehlerimizle kütüphaneye çekildik. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sadece şöminedeki kütüklerin çıtırtısı ve bilardo toplarının hafif şıkırtısı duyuluyordu. Dışarıda rüzgâr uluyordu. Ama Doğu 35. Caddedeki 249-B numaralı evin içi sıcaktı.

O gece David Adley'in sağımda oturduğunu anımsıyorum. Bize vaktiyle, olağandışı koşullarda doğum yapan bir kadınla ilgili korkunç bir hikâye anlatmış olan Emlyn McCarron solumday-dı. Johanssen ise onun yanındaydı, «Wall Street Journal »ini katlayıp kucağına koymuştu.

Stevens elinde küçük beyaz bir paketle içeri girdi. Ve hiç duraklamadan bunu George Gregson'a verdi. Stevens ingilizceyi hafif bir Brooklyn aksanıyla konuştuğu halde (ya da belki bundan ötürü) kusursuz bir garsondu. Ama bence Stevens'ın en büyük özelliği, kimse paketi istemeyecek olursa, onu kime vermesi gerektiğini bilmesiydi.

George paketi hiç itiraz etmeden aldı. Yüksek koltuğunda bir an hiç kımıldamadan oturdu. Gözlerini, iri bir öküz kızartacak kadar büyük olan şömineye dikmişti. Kemere oyulmuş cümleye bir göz attığını gördüm, «önemli olan hikayeci değil, hikâyedir.»

George yaşlılıktan titreyen elleriyle paketi yırtarak açtt. Ve

İçindekileri ateşe attı. Alevler bir an gökkuşağına dönmüştü. Birilerinin hafifçe güldüklerini duydum. Döndüm. Stevens'in hole açılan kapının yanında, gölgelerin arasında durduğunu farkettirnt Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yüzü çok ifadesizdi.

George'un hışırtılı, sert sesini duyduğumuzda hepimiz biraz irkildik sanırım. Ben irkildiğimi hatırlıyorum. George Gregson sessizliği bozmuştu,

«Vaktiyle bu odada bir erkeğin Öldürüldüğünü gördüm. Ama hiçbir jüri katili mahkûm edemezdi. Ne var ki olayın sonunda o kendi kendisini mahkûm etti. Ve kendi cellatlığını yaptı!»

George piposunu yakarken bir sessizlik oldu yine. Mavi dumanlar kırışık yüzünün çevresinde uçuştu. George kibrit çöpünü, eklemleri ona çok acı veren bir insanın ağır hareketleriyle, sallayarak söndürdü. Kibriti şömineye attı. Kibrit paketteki şeylerin küllerinin üzerine düştü. George alevlerin kibriti kömür haline sokmalarını seyretti. Kalın, kırçıl kaşlarının gölgelediği zeki bakışlı gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. Burnu iri ve gagamsıydı. Dudakları ince ve sert ifadeli. Sırtı kamburlaşmıştı. Omuzları neredeyse başının arkasına dokunacaktı.

Peter Andrews, «Bize eziyet etme, George,» diye homurdandı, «Haydi, anlat.»

«Korkma anlatacağım. Biraz sabırlı ol.» Ve hepimiz George* un piposu istediği gibi yanıncaya kadar beklemek zorunda kaldık. Funda kökünden yapılmış, büyük piponun dibinde korlar belirince, George hafifçe titreyen iri ellerini bir dizinin üzerinde kavuşturdu.

«Pekâlâ. Ben şimdi seksen beş yaşındayım. Bu anlatacaklarım ben yirmi yaşlarındayken oldu. Her neyse... 1919 yılında... Büyük Savaştan yeni dönmüştüm. Nişanlım beş ay önce İspanyol gribinden, ölmüştü. O sırada henüz on dokuz yaşındaydı. Galiba çok fazla içtim ve kumar oynadım. Nişanlım beni iki yıl beklemiş, bana hiç sektirmeden, her hafta mektup yazmıştı. Belki kendimi neden kapıp koyuverdiğimi anlarsınız. Dini inançlarım yoktu. Siperdeyken Hıristiyan dininin kuram ve ilkelerini çok gülünç buluyordum. Bana destek olacak ailem yoktu. Ama dostlarımın beni bu sıktntılı günlerde hiç yalnız bırakmadıklarını söyleyebilirim. Tam elli üç arkadaşım vardı, çoğu kişinin bu kadar ar-

kadaşı yoktu. Elli iki iskambil kâğıdı ve bir şişe viski! Şimdi Bre-nan sokağında oturduğum o kata yerleştim. Tabii o sırada kiralar çok düşüktü. Raflarda da öyle sürüyle şişeler, haplar ve kocakarı ilaçları yoktu. Ama zamanımın çoğunu burada, 249 B'de geçiriyordum. Çünkü burada her zaman poker oynanırdı.

David Adley onun sözünü kesti. Gülümsüyordu, ama şaka ettiğini sanmıyorum. «Stevens de o sırada burada mıydı, George?»

George dönerek uşağa baktı. «O sırada bı-rada sen mi vardın, Stevens, yoksa baban mı?»

Stevens hafifçe gülümsedi. «1919 yılından söz ettiniz. Aradan altmış beş yıldan daha uzun bir süre geçmiş. Herhalde o sırada burada büyükbabam çalışıyordu, efendim.»

Adley düşünceli düşünceli mırıldandı. «Sizin bu iş babadan oğula geçiyor anlaşılan.»

Stevens usulca, «Öyle, efendim,» diye karşılık verdi.

George, «Şimdi düşünüyorum da,» dedi. «Sen... şeye çok benziyorsun, Stevens... Büyükbabam mı dedin?»

«Evet, efendim, öyle söyledim.»

«İkinizi yanyana getirselerdi, kimin kim olduğunu anlayamazdım... Ama bunun hikâyemizle de bir ilgisi yok. Öyle değil mi?»
«Öyle, efendim.»
«Henry Brower'i İlk ve son kez gördüğümde oyun odasın-daydım. Oraya şu küçük kapıdan girilirdi. Oturmuş pasyans açıyordum. Dört kişiydik ve hemen oturup poker oynamaya da hazırdık. Ama geceye heyecan katacak bir beşinci arıyorduk. Jason Davidson bana, çoğu geceler bizimle poker oynayan George Ox-ley'in bacağını kırdığını, şimdi bacağı bir makaraya bağlı, alçılar içinde öyle yattığını haber verdiği zaman, 'Galiba bu gece poker oynayamayacağız', diye düşündüm. Kafamdakileri unutmak için pasyans açmaktan ve beynim duruncaya kadar içmekten başka çare olmadığını düşünüyordum. Tam o sırada odanın karşı tarafında oturan bir adam, sakin ve tatlı bir sesle, 'Pokerden mi söz ediyordunuz?' dedi. 'Eğer öyleyse ben de biraz oynamak isterim. Tabii sizce bir sakıncası yoksa.'
«O ana kadar New York World gazetesinin arkasına saklanmıştı. Bu yüzden onu ilk kez görüyordum, ihtiyar yüzlü genç bir
adamdı. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Nişanlım Rosalie'nin ölümünden beri benim yüzümde de böyle bir ifade belirmeye başlamıştı. Ama hafifçe. Bu genç adam ancak yirmi sekizindeydl. Bunu saçlarından ve ellerinden anlıyordum. Ama yüzünde deneyimli bir insanın ifadesi vardı. Simsiyah gözlerinde kederden başka şeyler de saklıydı. Sanki peşini bırakmayan bir şeyin etkisindeydi bu genç adam. Oldukça yakışıklıydı. Kısa, kırpık bir bıyığı, koyu sarı saçları vardı. Arkasına güzel bir kahverengi takım giymiş, gömleğinin yaka düğmesini açmıştı. «Adım Henry Brower,» dedi.
«Davidson onun elini sıkmak için âdeta koştu... Onu gören, Brower'm kucağına bıraktığı ellerinden birini kapıp kaçacak sanırdı. Ama aynı anda çok garip bir şey oldu. Brower gazetesini düşürdü ve ellerini havaya kaldırarak Davidson'dan kaçırdı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti.
«Davidson şaşkın şaşkın durakladı, öfkelenmekten çok şaşırmıştı. O sırada o da henüz yirmi iki yaşındaydı... Tanrım o günlerde hepimiz ne kadar gençtik. Davidson epey de züppeydi.
«Brower ciddi ciddi, 'özür dilerim', dedi. 'Ama ben hiçbir zaman el sıkışmam.'
«Davidson gözlerini kırpıştırdı. 'Hiçbir zaman mı? Ne garip. Ama neden?' Eh, size onun züppenin biri olduğunu söyledim. Ama Brower bu sözlere hir gülümsemeyle karşılık verdi. Dostça, ama endişeli bir gülümsemeyle.
«'Bombay'dan yeni geldim,' diye açıkladı. 'Orası salgın hastalıklarla dolu, garip, kalabalık, pis bir yer. Kentin duvarlarında binlerce akbaba kurula kurula dolaşıyor, gagalarıyla tüylerini düzeltiyorlardı. Bir ticaret işi nedeniyle Bombay'da iki yıl kaldım. Ve o arada bizim Batılılara özgü el sıkışma âdetinden de korkmaya başladım. Biliyorum budalaca ve terbiyesizce bir şey. Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, kimsenin elini sıkamıyorum. Eğer bana kızmaz ve bunun üzerinde durmazsanız...»
«Davidson gülümsedi. 'Bir koşulla.'
«'Nedir o koşul?'
«'Sandalyenizi masaya yaklaştırın ve George'un viskisinden bir bardak için. Ben de gidip, Baker, French ve Jack Wilden'i çağırırım.'

«Brower ona gülümseyerek başını salladı. Gazetesini bir yana bıraktı. Davidson eliyle küstahça bir işaret yaparak, ötekileri çağırmak için odadan fırladı. Brower'la ben de sandalyelerimizi yeşil çuha örtülü masaya çektik. Ona içki ısmarlamak istediğimde razı olmadı. 'Teşekkür ederim,' diyerek kendisi için bir şişe istedi. Bunun da Brower'm o garip korkusuyla bir ilgisi olduğunu düşündüm ve bir şey söylemedim. Bazı insanların hastalık ve mikrop korkusu yüzünden neler yaptıklarını görmüştüm... Siz de bilirsiniz.»
Hepimiz, «Evet,» der gibi başımızı salladık.
«Brower bana düşünceli bir ifadeyle, 'Burada olmak çok güzel,' dedi. 'Bombay'dan döneliberi kimseyle dostluk etmedim. Bir İnsanın yapayalnız kalması hiç doğru değil. Bence kendi kendisine yeten bir kişi bile, insanlardan uzak kaldığında, bunun işkencelerin en korkuncu olduğunu düşünür!' Bunu garip bir sesle, sözcüklere basa basa söylemişti. Başımı salladım. Siperlerdeyken ben de böyle yalnızlık çekmiştim. Özellikle geceleri. Rosalie'nin öldüğünü öğrendikten sonra, bu yalnızlık duygusu daha da artmıştı. Bu yüzden Brower'm eksantrikliğine karşın, ona ısınmaya başladığımı hissettim.
«'Bombay ilginç bir yer olmalı,' dedim.
«'İlginç ve... korkunç. Orada Batılı kafasının almayacağı şeyler var. Bombay'lılar otomobillere garip bir tepki gösteriyorlar. Çocuklar arabaların yanlarından geçerken korkuyla büzülüyor, sonra da arabaların peşine takılıyorlar. Uçaklardan ödleri patlıyor, onları anlayamıyorlar. Oysa biz Amerikalılar bu araçlara kayıtsızca, hatta hoşnutlukla bakarız. Bir sokağın köşesinde duran bir dilencinin, bir paket çelik dikiş iğnesini yuttuğunu ve onları parmaklarının ucundaki cılk yaralardan teker teker çekip çıkarttığını gördüğümde, ben de Hintlilerin arabalara gösterdiği tepkiyi gösterdim. Ama o bölgenin yerlileri böyle gösterileri hiç önemsemiyorlardı.'

«Brower bir an durdu, sonra da ciddi ciddi ekledi. 'Belki de bu iki kültürün hiçbir zaman birbirlerine karışmamaları gerekirdi. Her ikisi de harikalarını kendilerine saklamalıydılar. Siz ya da benim gibi bir Amerikalı, bir paket iğneyi yutsaydı, korkunç bir

biçimde, ağır ağır can verirdi. Otomobillere gelince...' Sesi hafifledi. Yüzünde acı ve dalgın bir ifade belirdi.
«Tam konuşacağım sırada, Stevens'in büyükbabası elinde bir şişe viskiyle geldi. Onu Davidson ve ötekiler izlediler.
«Davidson, Brower'i arkadaşlarla tanıştırmadan önce, 'Onlara o küçük özelliğinizi anlattım Henry,' diye açıkladı. 'Onun için hiç endişelenmeyin. Bu Darrel Baker... Şu sakallı, korkunç görünüşlü genç ise Andrew French. Ve Jack Wilden. George Greg-son'la tanıştınız zaten.'
«Brower gülümsedi ve el sıkmayarak herkesi başıyla selamladı. Poker fişleri ve üç yeni iskambil destesi getirildi. Parayla fişler alındı. Ve oyun başladı.
«Oyunumuz altı saatten fazla sürdü. Ben galiba iki yüz dolar kazandım. İyi bir oyuncu olmayan Darrel Baker, sekiz yüz dolar verdi. Tabii bu kayıp onu sarsacak değildi. New England'daki en büyük üç ayakkabı fabrikası babasınındı. Geri kalanlar Baker' in kayıplarını benimle eşit olarak paylaşmışlardı. Davidson birkaç dolar almıştı. Brower de birkaç dolar vermişti. Brower'in büyük bir kaybı olmaması, aslında şaşılacak bir şeydi. Çünkü oyun boyunca eline hemen hemen hep çok kötü kâğıtlar gelmişti. Ama hem geleneksel beş kartlı, hem de yedi kartlı yeni pokerde ustaydı. O akşam birkaç kez, Brower'in sakin sakin blöf yaparak kazandığını düşündüm. Doğrusu ben böyle bir şeye kolay kolay kalkışamazdım.
«Bir şey daha dikkatimi çekti. Brower bir şişe viski içti. Gelgeldim ne dili dolaştı, ne oyunu bozuldu, ne de el sıkışmakla ilgili o küçük saplantısından vazgeçti. French son eli vermeye hazırlanırken, Brower de şişedeki viskiyi bitirdi. Brower bir eli kazandığı zaman, biri para bozdurmak istiyorsa ya da birkaç fiş sü-recekse pota dokunmuyor, onların işlerinin bitmesini bekliyor du. Bir ara Davidson bardağını onun dirseğinin çok yakınına koyunca, Brower fena halde irkildi. O arada kendi viskisini de döktü. Baker şaşırdı, ama Davidson bir şey söylemedi.
«Jack Wilden birkaç dakika önce ertesi sabah Albany'ye gitmek zorunda olduğunu, bir el daha oynadıktan sonra kalkacağını söylemişti. Böylece kâğıt verme sırası da French'e geldi. French yedi kartla oynamamızı önerirdi.

«O son eli çok iyi anımsıyorum. Kendi adımı anımsadığım kadar. Oysa dün ne yemek yediğimi sorsanız pek bilemem. Ya ,ja kimle yediğimi... Yaşlılık... Ama siz de orada olsaydınız, oyunu benim gibi anımsardınız.
«Bana üç kupa geldi. İkisi kapalı, biri açık. Wilden'la French' in ellerini unutmuşum. Ama genç Davidson'da kupa ası vardı. Brower'da da maça onlusu. Davidson iki dolar sürdü. Sınırımız beş dolardı. Yine kâğıt dağıthidı. Bana yine bir kupa geldi. Ve böylece dört etti. Brower'a da maça valesi geldi. Davidson'a gelen üçlü, elini düzeltememişti sanırım. Ama o yine üç dolar sürdü. Neşeyle, 'Ah, son el bu,' dedi. 'Paraları sökülün, çocuklar. Yarın gece benimle gezmek isteyen bir küçük hanımla çıkacağım.'
¦ Eğer bir falcı bana bu sözleri, en olmayacak anlarda sık sık anımsayacağımı söyleseydi, ona inanmazdım.
«French üçüncü kâğıtlarımızı da dağıttı. Bana floş çıkarmamı sağlayacak kâğıt gelmedi. Ama en fazla zararda olan Baker* da dö per vardı sanırım. Galiba iki papaz. Brower'a gelen karo ikilisi de işe yaramadı. Baker dö pere dayanarak beş dolar sürdü. Davidson onu hemen gördü. Kimse oyundan çıkmamıştı. Ve son kâğıtlar da dağıtıldı. Bana gelen karo papazıyla floşum tamamlanmış oldu. Baker'a dö perine uyacak, bir kâğıt gelmişti. Davidson' un gözleri ışıl ısıldı. Çünkü ona da bir as daha verilmişti. Brower'a ise karo damı. Doğrusu onun oyundan neden çıkmadığını anlamıyordum. Kâğıtları o gece daha önce verilenler kadar kötüydü.
«Fazla para sürülmeye başlandı. Baker, 'Beş dolar,' dedi. Davidson bunu beş dolar daha artırdı. Brower da onlara katıldı. Jack Wilden, 'Benim dö perin işe yarayacağını sanmıyorum," diye mırıldanarak kâğıtlarını masaya attı. Ben beş dolar daha arttır dim. Baker da öyle.
«Paranın ne kadar artırıldığını bir bir sayarak, sizi sıkmak İstemiyorum. Sadece şunu söyleyeceğim. Her oyuncunun parayı sadece üç kez artırmaya hakkı vardı. Baker, Davidson ve ben üçer kez beş dolar artırdık. Brower ise her seferinde bunları gör dü. Ama parasını sürmeden önce herkesin ellerini çekmesini de bekledi. Şimdi ortada epey para vardı.  İki yüzden biraz fazla.

French son kartlarımızı da dağıttı. Ama bu sefer kapalı olarak
«Hepimiz kartlarımıza bakarken bir sessizlik oldu. Ama tju son kartın benim için önemi yoktu. Bana gelecek gelmişti. ve gördüğüm kadarıyla da, masadaki en büyük el benimkiydi. Baker beş dolar sürdü. Davidson onu gördü. Brower'in ne yapacağım görmek için bekledik. Yüzü alkolden biraz kızarmıştı. Kravatım çıkarmış, gömleğinin ikinci düğmesini de açmıştı. Ama yine çok sakindi. «Kabul ediyorum ve beş dolar daha artırıyorum,' dedi.

«Gözlerimi kırpıştırdım. Onun kaçacağını sanmıştım. Ama elimdeki kâğıtlar bana kazanmak için oynamam gerektiğini söylüyordu. Ben de beş dolar yükselttim. Son elde oyuncuların para sürmesi kısıtlanmıyordu. Böylece ortadaki para iyice arttı. Potu yükseltmekten, önce ben vazgeçtim. Artık sadece ötekilere uyuyordum. Çünkü bana masadaki oyuncuların birinde ful varmış gibi geliyordu. Benden sonra Baker da parayı artırmaktan kaçındı. Davidson'un dö per asına ihtiyatla bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. Brower'in karmakarışık elinin onu şaşırttığı da belliydi, Baker çok iyi bir poker oyuncusu değildi, ama bir şeyler olduğu^ nu seziyordu.
«Davidson ve Brower aralarında parayı en aşağı on kez yükselttiler. Belki de daha fazla Baker'la ben de onlara uymak zorunda kaldık. Fazla para yatırdığımız için, kaçmak istemiyorduk. Dördümüzün fişi de bitmişti. Şimdi çeklerin üzerinde yığınla yeşil dolar vardı.
«Davidson, Brower tekrar para sürdüğü zaman, 'Pekâlâ,' dedi. 'Bunu kabul edeceğim, ama artırmayacağım. Blöf yaptıysan, bu gerçekten harika bir şeydi, Henry. Ama ben seni yendim. Jack in ise yarın sabah uzun bir yolculuğa çıkması gerekiyor.' Ortadaki yığının üstüne bir beş dolar daha attı. 'Görüyorum.'
«Ötekileri bilmiyorum, ben ama birden rahatladım. Bunun sürdüğüm paralarla ilgisi yoktu. Oyun amansızlaşmıştı. Aslında Baker'la benim için, kaybedeceğimiz para önemli değildi. Ne var ki Jase Davidson'un durumu farklıydı. Halasının kendisine bıraktığı paranın geliriyle geçiniyordu. Bu öyle fazla bir şey de değildi. Sonra Brower da o zarara dayanabilir miydi? Unutmayın beyler, artık masada bin dolardan fazla para vardı.» George durakladı. Piposu sönmüştü.

Adley öne doğru eğildi. «E, sonra ne oldu? Bize eziyet edip durma, George. Artık hepimiz diken üstünde oturuyoruz. Sandalyelerimizin kenarında. Ya bizi yere düşür ya da arkamıza yaslanmamızı sağla.»
George istifini bozmadı. «Sabırlı ol.» Bir kibrit çıkararak bu-nu ayakkabısının tabanına sürttü. Piposunu yaktı. Biz konuşmuyor, merakla bekliyorduk. Dışarıda rüzgâr saçakların altında çığlıklar atarak, uluyarak dolaşıyordu
George piposu istediği gibi yandıktan sonra hikâyesine devam etti. «Poker kurallarını bilirsiniz. Parayı süren kişinin kâğıtlarını açması gerekir. Ama Baker o gergin havayı sona erdirmeyi çok istiyordu. Önündeki kapalı kâğıtlardan birini aldı. Elindekilerl de açarak bize gösterdi. Kare papaz vardı elinde.
«'Senin elin benimkinden iyi,' dedim. 'Bende sadece floş var.'»
«Davidson, Baker'a heyecanla gülümsedi. 'Ben senden iyiyim.' Üzeri kapalı iki kâğıdı açtı. iki as. Böylece kare as çıkardı. 'Güzel bir oyun oldu bu.' Para yığınına uzandı.
«Brower, 'Bir dakika,' dedi. Çoğumuz herhalde uzanır ve Davidson'un elini tutardık. Brower bunu yapmadı, ama sesi çok etkileyiciydi. Davidson durakladı. Ve ağzı bir karış açık kaldı. Gerçekten. Sanki bütün kasları eriyivermişti. Brower önündeki üç kâğıdı da açmıştı. Elinde ful vardı. Sekizden dama kadar, Brower nazik nazik ekledi. 'Bu senin elinden üstün sanırım.'
«Davidson'un yüzü önce kızardı sonra da bembeyaz kesildi. Sanki durumu yeni kavrıyormuş gibi ağır ağır 'Evet,' diye mırıldandı. 'Evet, gerçekten öyle.'
«Davidson'un ondan sonraki hareketi neden yaptığını anlayabilmek için çok şeyimi veririm. Brower'in kendisine dokunulmasından ne kadar tiksindiğini biliyordu. Adam bunu o gece belki yüz değişik biçimde belirtmişti. Belki Davidson, Brower'a... ve tabii hepimize... zararını sportmence karşılayabileceğini, son anda şansının dönmesine katlanabileceğim göstermeye çalışırken bunu unutmuştu. Size onun züppenin biri olduğunu söylemiştim. Davidson küçük bir fino yavrusu gibiydi. Belki de bu davranışı kişiliğine çok uygun bir şeydi. Ama finolar da öfkelendikleri zaman insanı ısırırlar. Öldürmezler, çünkü bir fino karşısındakinin

gırtlağına doğru saldırmaz. Ama pek çok kişi küçük bir köpeğ9 kemik biçimi lastik bir oyuncak ya da terlikle eziyet ettiği içjn parmaklarındaki yaraları diktirtmek zorunda kalmıştır. Anımsadığım kadarıyla, ısırmak Davidson'un da kişiliğine uygun bir şeydi
«Dediğim gibi,  nedenini öğrenmek için çok şey veririm.. Ama herhalde önemli olan sonuç.
«Davidson elini pottan çekti. Brower paralara doğru uzandı. Aynı anda Davidson'un yüzünde neşeli ve dostça bir ifade belirdi. Ve Brovver'ın elini yakalayarak ısrarla sıktı. Harika bir oyun çıkardın Henry, harika. Doğrusu şimdiye kadar...'»
«Brower kadınsı tiz bir çığlık atarak onun sözünü kesti. Bu boş ve sessiz odada korkunç bir biçimde yankılandı. Brower elini hızla çekti. Masa sarsıldı, neredeyse devrilecekti. Fişler ve paralar yere saçıldı.
«Bu ani olay yüzünden hepimiz donmuş kalmıştık. Brower sendeleyerek masadan uzaklaştı. Elini öne doğru uzatmıştı. Lady Macbeth'in erkek kopyası gibi. Bir ölü kadar beyazdı. Yüzündeki o dehşet ifadesini anlatmayı başarabileceğimi sanmıyorum. Müthiş bir korkuyla sarsıldım. O geceye kadar da, ondan sonra da hiç böylesine korkuya kapılmadım. Rosaline'in öldüğünü bildiren telgraf bile beni böylesine sarsmamıştı.

«Sonra Brower inlemeye başladı. Boğuk ve feci bir sesti bu. Sanki mezarlıktan geliyordu. O anda, 'Ah, bu adam deli,' diye düşündüğümü anımsıyorum. Sonra Brower çok garip bir şey söyledi. 'Anahtar... Kontakta bıraktım... Ah, Tanrım, çok üzgünüm!' Merdivenlerden büyük hole doğru koşarcasına ilerledi.
«Kendini ilk toplayan ben oldum. Yalpalayarak ayağa kalktım ve Brower'm peşinden koştum. Baker, Wilden ve Davidson, Brower'm kazandığı o para yığınının çevresinde hareketsiz oturuyorlardı. Kabilenin hazinesini koruyan, taştan oyulmuş İnka heykeline benziyorlardı.
«Sokak kapısı hâlâ öne arkaya açılıyordu. Sokağa fırlar fırlamaz Brower'i gördüm. Kaldırımın kenarında durmuş, boş yere taksi bulmaya çalışıyordu. Beni görünce üzüntü içinde irkİldi. O zaman hem şaşırdım, hem de adama acıdım.
«'Bir dakika,' dedim. 'Dur! Davidson öyle davrandığı için ör günüm. Onun bunu bilerek yapmadığından eminim. Bu yüzden git-

mek istiyorsan, tabii sana engel olamayız. Ama geride epey para bıraktın. Onu almalısın.'
«Brower, 'Buraya hiç gelmemeliydim,' diye inledi. 'Ama insanların arasına karışmayı, dostluk etmeyi öyle istiyordum ki... Ben... ben...' Düşünmeden, omzuna vurmak için elimi uzattım. Üzüntülü birini avutmak amacını taşıyan, normal bir davranıştı bu. Ama Brower benden uzaklaşarak, 'Bana dokunma!' diye bağırdı. 'Bir kişi yetmedi mi? Tanrım, neden ölmüyorum?'
«Sonra gözleri birdenbire parladı. Sanki ateşi çıkmış gibi. Sabahın bu erken saatinde bomboş olan sokağın karşı kaldırımında, tüyleri dökülmüş, uyuz ve sıska bir köpek ağır ağır ilerliyordu. Dili sarkmıştı, üç ayağını kullanarak topallaya topallaya ihtiyatla yürüyordu. Herhalde devirerek içinde yemek bulacağı bir çöp tenekesi arıyordu.
«Brower kendi kendine konuşuyormuş gibi, düşünceli düşünceli, 'Ben o köpek olabilirim...' diye mırıldandı. 'Herkesin kendisinden kaçtığı, yalnız başına dolaşmak zorunda kalan ve ancak her canlı sağ salim evine döndükten sonra ortaya çıkabilen bir yaratık. Parya köpek!'
«Biraz da sertçe, 'Haydi, haydi,' dedim. Çünkü bu sözleri bana fazlaca melodram kokuyor gibi gelmişti. 'Kötü bir şok geçir din. Bir olayın sinirlerini çok bozduğu da belli. Ama ben de savaşta binlerce şey gördüm...'
«Brower, 'Bana inanmıyorsun, değil mi?' diye sordu. 'Bir tür sinir krizi geçirdiğimi sanıyorsun...'
'Dostum,' dedim. 'Bilmiyorum, bir derdin m! var? Ya da bu nasıl bir dert? Ama bildiğim bir tek şey var: Bu rutubetli gecede burada böyle durursak, ikimiz de gribe yakalanırız. Benimle içeri gel. Sadece hole kadar istersen. Ben de Stevens'e...'
«Gözlerindeki ifade beni endişelendirecek kadar çılgıncay-dı. Bakışlarının normallikle hiçbir ilişkisi kalmamıştı. Bana arabalarla ön siperlerden taşınan, savaş yüzünden dengelerini kaybetmiş delileri anımsatıyordu. Mırıldanan, saçmalayan, boş boş bakan gözleri cehenneme açılan pencereleri anımsatan birtakım zavallıları.
«Brower sözlerime hiç aldırmayarak, 'Toplumdan sürülmüş bir yaratığın, kendisi gibi biriyle nasıl dostluk ettiğini görmek

ister misin?' dedi. 'öyleyse seyret. Yabancı ve garip yerlerds neler öğrendiğimi gör.'
«Birdenbire sesini yükselterek emreder gibi, 'Köpek!' diye bağırdı.
«Köpek başını kaldırdı ve ona ihtiyatla baktı. Bir gözü kuduzmuş gibi parlıyordu, ötekine ise perde inmişti. Köpek birden yön değiştirerek topallaya topallaya, istemeye istemeye yolu aştı ve Brower'a doğru geldi.
«Köpek gelmeyi hiç istemiyordu. Çok belliydi bu. inliyor ve homurdanıyordu. İpe dönmüş kuyruğunu iki bacağının arasına kıstırmıştı. Ama Brower yine de onu çekiyordu. Hayvan onun ayağının dibine kadar geldi. Karınüstü yattı. Büzüldü. İnliyor ve titriyordu. Sıska gövdesi körük gibi kabarıp iniyor, hayvan tek sağlam gözünü korkunç bir biçimde sağa sola oynatıyordu.
«Brower çaresizce, korkunç bir kahkaha attı. Bu sesi karabasanlarımda hâlâ duyuyorum. Sonra hayvanın yanına çömeldi. 'İşte,' dedi. 'Görüyorsun ya? Benim de kendisi gibi bir yaratık olduğumu biliyor... Ona ne vereceğimi de.' Elini sokak köpeğine uzattı. Hayvan acı acı uludu. Bütün dişleri ortaya çıkmıştı.
«Ben telaşla, 'Ona dokunma!' diye bağırdım. 'Seni ısıracak!'
«Brower bu sözlerime aldırmadı bile. Sokak lambasının ışığında, soluk suratında korkunç bir ifade olduğunu gördüm. Şarkı söyler gibi 'Saçma...' diye mırıldandı. 'Sadece onun elini sıkmak istiyorum... Arkadaşın benim elimi sıktığı gibi!' Köpeğin pençesini yakalayarak aşağı yukarı salladı. Hayvan tüyler ürperten bir sesle uludu, ama Brower'i ısırmaya da kalkmadı.
«Brower birden doğruldu. Bakışları biraz sakinleşmiş gibiydi. Renginin uçuk olmasına karşın, daha önce nazik nazik bizimle poker oynayabileceğini söyleyen genç adama benzemişti yine. Usulca, 'Ben artık gidiyorum,' dedi. 'Lütfen benim adıma arkadaşlarından özür dile. Bir budala gibi davrandığım için çok üzüldüğümü söyle onlara. Belki... belki...başka bir gün kendimi bağışlatırım.'
«Ben, 'Asıl senden özür dilememiz gerekir,' diye karşılık verdim. 'Sonra... parayı unuttun mu? Masada bin dolardan fazla para var.'

«'Ah, evet! Para!' Dudakları gördüğüm gülümsemelerin en acısıyla büküldü.
«'İstersen hole kadar da gelme,' dedim. 'Burada bekleyeceğine söz verirsen parayı sana getiririm.'
«'Evet, istiyorsan beklerim.' Brower ayağının dibinde inleyen köpeğe baktı. 'Belki o benimle birlikte evime gelmek ister. Talihsiz yaşamında ilk kez doğru dürüst karnını doyurur.' Yine acı acı gülümsüyordu.
«Düşünüp vazgeçmesine fırsat vermemek için hemen yanından ayrıldım ve aşağı indim. Biri fişleri ve çekleri paraya çevirmeyi akıl etmişti. Belki de Jack Wilden'di bu. Kafası iyi çalışırdı. Parayı yeşil çuhamn ortasına düzgün desteler halinde koymuştu. Ben banknotları alırken, hiçbiri bana bir şey söylemedi. Baker'la Jack Wilden sessizce sigara içiyorlardı. Jason Davidson ise başını eğmiş, ayaklarına bakıyordu. Yüzünde hem acı, hem de utanç vardı. Merdivenlere giderken usulca omzuna dokundum. Bana minnetle baktı.
«Dışarı çıktığımda sokak bomboştu. Brower gitmişti, iki elimde deste deste parayla boş yere sağa sola bakındım. Ama görünürde kimseler yoktu. Yakında bir yerde, gölgelerin arasında beklediğini düşünerek adını seslendim. Ama karşılık veren olmadı. Sonra gözlerim yere ilişti. Sokak köpeği hâlâ oradaydı. Ama çöp tenekelerinden yiyecek aradığı günler sona ermişti artık. Hayvan ölmüştü. Pireler ve keneler sıralar halinde leşi terk ediyordu. Tiksintiyle geriledim. Ama bir yandan da garip anlamsız bir dehşet duyuyordum. Henry Brower'la işimizin bitmediğini seziyordum. Gerçekten de öyle oldu. Ama Brower'i o geceden sonra bir daha görmedim.»
Şöminedeki ateş, sönmek üzere olan titrek alevlere dönmüştü. Soğuk, gölgelerin arasından usul usul yaklaşıyordu. Ama George piposunu yakarken ne kımıldadık, ne de konuştuk. George içini çekerek ayak ayak üstüne attı. Yaşlı eklemleri çatır-dadı. Sonra da sözlerini sürdürdü.
«Pokere katılanların hepsi aynı fikirdeydi. Brower'i bulup, ona parasını vermeliydik. Aslında bunu söylememe bile gerek yok sanırım. Belki bazıları böyle düşündüğümüz için deli olduğumuza hükmedebilirler... Ama o zamanlar insanlar daha dürüst-

tü. Davidson kulüpten ayrılacağı sırada allak bullaktı. Bir yana çekip, biraz öğüt vermek istedim, ama başını salladı ve ayaklarını sürüyerek gitti. Onu engellemeye kalkmadım. Güzelce uyuduktan sonra, ertesi sabah her şey ona farklı gözükecekti. Onunla gidip Brovver'ı arardık. Wilden kentten ayrılıyordu. Baker'ın ise ziyaret etmesi gereken kişiler vardı. 'Davidson böylece kendisine olan saygısını biraz kazanır,' diye düşünüyordum.
«Ama ertesi sabah Davidson'un evine gittiğimde, onun henüz kalkmamış olduğunu öğrendim. Onu uyandırabilirdim. Ama çok gençti. Ben biraz araştırma yapıp, gerekli birkaç şeyi öğreninceye kadar uyuyabilirdi.
«Önce buraya uğradım ve Stevens'ın...» George, Stevens'a doğru dönerek tek kaşını kaldırdı.
Stevens, •Büyükbabam, efendim,» dedi.
«Teşekkür ederim.»
«Rica ederim, efendim.»
«Stevens'ın büyükbabasıyla konuştum. Hem de Stevens'ın şimdi durduğu yerde. Brower'in kulübe Raymond Greer'in tavsiyesiyle alındığını söyledi. Greer'i biraz tanıyordum. Ticaret odasında çalışıyordu. Doğruca Flatiron binasındaki bürosuna gittim. Greer yerindeydi, beni hemen yanına aldılar.
«Bir gece önce olanları anlattığım zaman Greer'in yüzünde acıma, sıkıntı ve korku birbirlerine karıştı,
«'Zavallı Henry!' diye bağırdı. 'Böyle olacağını seziyordum. Ama bu kadar çabuk olacağı aklıma gelmemişti.'
«'Ne?' diye sordum.
«Greer, 'Sinir krizi,' diye açıkladı. 'Bunun nedeni Bombay'da geçirdiği o yıllar. Herhalde hikâyenin tümünü Henry'den başka hiç kimse bilmiyor. Ama size bildiğim kadarını anlatacağım.'
«Greer'in o gün bana anlattığı hikâye, hem Henry Brower'i anlamama, hem de onu acımama neden oldu. Gerçekten büyük bir felakete uğramıştı. Sahnede seyrettiğimiz bütün klasik trajedilerde olduğu gibi, bu felaketin nedeni de insani bir kusurdu. Brower'in unutkanlığı:
«'Henry, Bombay'daki ticaret komisyonunun bir üyesi olduğu için ona bir araba verilmişti. Otomobil Bombay'da pek azdı. Brower arabasıyla kentin dar sokaklarında ve geçitlerinde dolaş-

maktan çocuksu bir zevk alırdı. Tavuk sürülerini ürkütür, kadınlarla erkeklerin dizüstü çökerek putlarına yalvarmalarına neden olurdu. Arabayla her yere gider ve büyük bir ilgi uyandırırdı. Yırtık pırtık elbiseli çocuk sürüleri peşine takılırdı. Ama onları arabayla dolaştırmayı önerdiğinde, hemen kaçarlardı. Araba bir Mo-del-A Ford'du. Karoseri bir yük arabasınınki gibiydi. Kolla değil de, düğmeye basılarak çalıştırılan ilk otomobillerdendi bu. Bunu unutmayın.
«'Brower bir gün önemli biriyle konuşmak için arabasıyla kentin öbür tarafına gitti. Jüt ticaretiyle ilgili bir iş için. Ford homurdanarak, ekzosunda patlamaya benzeyen sesler çıkararak sokaklardan geçerken, her zamanki gibi ilgi uyandırdı. Uzaktan duyan, topçu ateşi başladığını sanırdı. Tabii çocuklar yine peşindeydi.

«'Brower akşam yemeğini jüt tüccarıyla yiyecekti. Çok resmi, tören gibi bir yemekti bu. Sofra kalabalık sokağa bakan balkona kurulmuştu. İkinci yemeğe başladıkları sırada, sokaktan arabanın o tanıdık, öksürüğe benzer gürültüsü geldi. Şimdi buna çığlıklar ve bağrışmalar da karışıyordu.
«'Arkadaşlarından daha cesur bir çocuk, otomobile binmişti. Kimsenin fazla tanımadığı, kutsal sayılan bir adamın oğluymuş. Herhalde çocuk demir kaportanın altında uyuyan ejderhanın, beyaz adam direksiyona geçmedikçe uyandığını sanıyordu. Hintliyle yapacağı pazarlığı düşünmekte olan Brower. anahtarı kontakta unutmuştu.
«'Çocuğun, arkadaşları kendisini seyrederken daha da cesaretlendiğini anlamak zor değil. Aynaya dokunuyor, direksiyonu sağa sola çeviriyor, korna sesi çıkarıyordu. Çocuk kaportanın altındaki ejderhaya her nanik yapışında, arkadaşlarının yüzündeki hayranlık ve saygı da artıyordu.
«'Çocuk debriyaja basmış olacak. Belki de sadece ayağını dayayacağı bir yer arıyordu. Ama tam o sırada düğmeyle oynamaya kalkıştı. Motor hâlâ sıcaktı ve hemen çalışmaya başladı. Dehşete kapılan çocuk ayağını debriyajdan çekti. Dışarı atlamaya hazırlanıyordu. Araba eski bir model olsaydı belki dururdu. Ya da bakımsız olsaydı. Ama Brower arabaya çok özen gösteriyordu. Araba gürültüyle, at gibi silkinerek, sarsılarak ilerlemeye

başladı. Brower jüt tüccarının evinden fırladığı sırada, araba gidiyordu.
«'Çocuğun ölümüne yol açan hatanın, rastlantı olduğunu sanmıyorum. Belki çocuk arabadan atlamak için ellerini kollarım sallarken dirseği kelebeğe çarptı. Belki de paniğe kapıldığı içjn bunu çekiştirdi. Belki de beyaz adamın ejderhayı böyle uyuttuğunu sanıyordu. Ama olan oldu ...Artık neden pek önemli değil. Otomobil gitgide hız kazanarak insan kaynayan kalabalık sokakta ilerledi. Balyaları, çıkınları devirdi. Hayvan satıcılarının kafeslerini kırdı. Çiçek dolu bir arabayı parça parça etti. Sonra da yokuştan gürültüyle dönemece doğru indi. Kaldırımı aşarak taş duvara çarptı. Ve alevler içinde patladı.'»
George funda kökünden yapılmış piposunu, ağzının bir yanından öbürüne geçirdi.
«Greer'in söyleyebilecekleri bu kadardı. Çünkü Brovver'ın anlattıkları arasında, en mantıklı bölüm buydu. Daha sonra, birbirinden çok farklı iki kültürün karışması konusunda abuk subuk, uzun bir nutuk çekmişti zavallı adam. Brower, Amerika'ya dönmeden önce çocuğun babası onun karşısına dikilmiş, ayağının dibine kafası kesilmiş bir tavuk fırlatmıştı. Ve onu lanetlemişti. Greer bunu söylerken bana bakarak gülümsedi, ikimiz de görmüş geçirmiş insanlarız,' der gibiydi. Bir sigara yakarak ekledi. 'Böyle olaylarda mutlaka bir lanet sözkonusu olur. O yerliler her şeye karşın gururlarını korumaya çalışırlar. Bu onlar için önemlidir.'
«Meraklandım. 'Nasıl bir lanetmiş bu?' diye sordum.
«Greer, 'Bunu tahmin edeceğinizi sanıyordum', dedi. 'Adam Brower'a küçük bir çocuğa büyü yapan bir insanın toplumdan atılması ve bir parya sayılması gerektiğini söylemiş. Sonra da elleriyle dokunduğu her şeyin öleceğini haykırmış.' Greer bir kahkaha attı.
«'Brower inandığını sanıyordu.' Tabii Brower'in müthiş bir şok geçirdiğini unutmamalısınız. Şimdi anlattıklarınızdan, saplantısının geçeceği yerde gitgide güçlendiğini anlıyorum.
«'Bana adresini verebilir misiniz?'»
¦ Greer dosyalarını aradı ve sonunda bir liste çıkardı. 'Brower'i bu adreste bulacağınızı garanti edemem,' dedi. 'Tabii

kimse onu işe almayı pek istemiyor. Bildiğim kadarıyla fazla parası da yok.'
«Bu sözler kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, ama bir şey söylemedim. Greer bana fazla ukala ve kendini beğenmiş bir insan gibi gözükmüştü. Henry Brower konusunda bildiğim birkaç şeyi öğrenmeye de lâyık değildi. Ama ayağa kalkarken nedense birdenbire, 'Dün gece Brower'in sıska bir sokak köpeğiyle el sıkıştığını gördüm,' diye açıkladım. 'Köpek on beş dakika sonra öldü.'
«'Sahi mi? Çok ilginç.' Greer sanki bu lafların söz ettiğimiz konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi kaşlarını kaldırdı.
«Ayağa kalktım. Greer'ie el sıkışmak üzereydm. O anda sekreter odanın kapısını açtı. Bana, «Bağışlayın efendim,' dedi. 'Siz Bay Gregson musunuz?'
«'Evet,' diye yanıt verdim.
«'Baker adında biri sizi aradı. Hemen On Dokuzuncu sokağa, yirmi üç numaraya gitmenizi istedi.'
«Bu haber beni fena halde sarstı. Çünkü o gün oraya uğramıştım. Jason Davidson'un adresiydi bu. Greer'in odasından çıkarken, o piposunu yakmış, Wall Street Journal okumaya hazırlanıyordu. Onu bir daha görmedim. Bunu bir kayıp da saymıyorum. Müthiş bir korku duyuyordum. Bu belli bir konuyla ilgili, açık seçik bir duygu değildi. Çünkü düşünülemeyecek kadar korkunçtu. İnanılmayacak bir şeydi.»
Bu noktada George'un sözünü kestim. «Tanrım, George! Bize Davidson'un öldüğünü söylemeyeceksin ya?»
George başını salladı. «Ölmüştü gerçekten. Polis doktoruyla hemen hemen aynı anda eve girdik. Davidson'un kalbinde kan pıhtılaşması sonucu öldüğüne karar verildi. Davidson on altı gün sonra yirmi üçüne basacaktı.

«Ondan sonraki günlerde kendime bunun sadece kötü bir rastlantı olduğunu, olayı unutmam gerektiğini söyledim durdum. Artık doğru dürüst uyuyamıyordum. Dostum viskinin yardımıyla bile başaramıyordum bunu. Kendi kendime, 'En iyisi üçümüz o parayı bölüşelim,' diyordum. 'Henry Brower'in yaşamımıza karıştığını da unutalım.' Ama bunu yapmak olanaksızdı. Parayı banka-

ya yatırıp, karşılığında çek alırdım ve Greer'in verdiği adrese gittim. Harlem'de bir yerdeydi bu.
«Brower'i o adreste bulamadım. Ama oradan ayrılırken nereye gideceğini söylemişti. Doğu Yakasında, kahverengi taşlardan yapılmış evlerin olduğu bir sokağa taşınmıştı. Burası pek de hali vakti yerinde olanların oturduğu bir yere benzemiyordu. Ama yine de temiz bir semtti. Oraya gittiğim zaman, Brower'm evden poker partisinden bir ay kadar önce ayrılmış olduğunu öğrendim. Yeni adresi East Village'daydı. Apartman haline sokulmuş, eski ve harap binalarla dolu bir yer.
«Sıska bir adam olan kapıcı, dizinin dibindeki kara, dev gibi çoban köpeğini okşayarak, Brower'm odadan nisanın üçünde ayrıldığını söyledi.
«Ona yeni adresini sordum. O zaman başını arkaya atarak hindi gibi tiz sesler çıkardı. Galiba gülüyordu.
«'Buradan ayrılanlar ancak cehenneme giderler, patron. Ama bazen önce Bowery'ye uğradıkları da olur.'
«Bowery o günlerde berbat bir yerdi. Evsiz barksızların yuvası. Uzun düşler görülmesini sağlayan beyaz toz ya da bir şişe ucuz şarap isteyen isimsiz insanların son durağı. Oraya da gittim. Bowery'de bir sürü döküntü otel ve hayır kurumlarınca açılmış, geceleri sarhoşların yattığı yurtlar vardı, insanın eski, bitli yatağını serebileceği, yüzlerce geçitte gölge gibi bir sürü insan gördüm. İçki ya da uyuşturucuların mahvettiği zavallılar. Kimsenin adı bilinmiyor ve kullanılmıyordu. Çukurun dibine düşen bir adamın ada ihtiyacı yoktur. Mor ispirto yüzünden karaciğeri çürümüş, kokain çekmekten burnu düşüp irinli bir yara halini almış, donlar yüzünden parmakları sakatlanmış, dişleri birkaç kara kökten ibaret olan bir adamın.
«Ama gördüğüm herkese Brower'i tarif ettim. Bana yanıt vermediler. Barmenler başlarını sallayarak omuz silktiler. Ötekiler de gözlerini yere dikerek uzaklaştılar.
«Brower'i o gün bulamadım. Ertesi gün de. Daha sonraki gün de. İki hafta geçti. Sonra biriyle konuştum. O bana, 'Tarif ettiğin adama benzer birini, üç gece önce Devarney'in Pansiyonunda gördüm,' dedi.
«Yürüyerek oraya gittim. Pansiyon Brower'i aradığım yerden

sadece iki blok ötedeydi. Danışmada cildi pul pul olmuş, çıplak kafasının derileri soyulan çok yaşlı bir adam oturuyordu. Parlak gözleri durmadan akıyordu. Ona da Brower'i tarif ettim. Ben konuşurken, ihtiyar başını sallayıp durdu.
«Sözlerim sona erince de, 'Ben onu tanıyorum, genç efendi,' dedi. 'Ama iyi anımsayamıyorum... önümde bir dolar olursa daha iyi düşünürüm.'
«Bir dolar verdim. Adam artrözlü olmasına karşın parayı çabucak ortadan kaldırdı.
«'0 adam buradaydı, genç efendi. Ama gitti.'
«'Nereye gittiğini biliyor musun?'
«Yaşlı katip, 'Pek iyi anımsayamıyorum,' diye yanıt verdi. 'Ama bir dolar belleğimi canlandırabilir.'
«Bir banknot daha uzattım. Bunu da ilki gibi ustalıkla ortadan kaldırdı. Ve aynı anda sanki bir şeyi çok komik buluyormuş gibi hışırtılı hışırtılı güldü. Bir veremlinin öksürüğüne benziyordu bu.
«'Yeteri kadar eğlendin,' dedim. 'Üstelik bunun içinde bol para aldın. Şimdi bana söyle, o adamın nerede olduğunu biliyor musun?'
«ihtiyar yine neşeyle güldü. 'Evet, onun yeni yeri yoksullar mezarlığı. Orayı sonsuza kadar kiraladı. Oda arkadaşı ise iblis. E, bunu nasıl buldun, genç efendim? Dün sabah ölmüş olmalı. Çünkü onu öğleyin bulduğumda, cesedi kızarmış ekmek kadar sıcaktı. Pencerenin önünde dimdik oturuyordu. Ondan on sent almaya gitmiştim. Ya da onu buradan atacaktım. Ama belediye onun icabına baktı. Bir seksen uzattı onu.' Bunak yine o iğrenç neşesiyle güldü.
«'Ölümünde bir gariplik var mıydı?' diye sordum. Bu soruyu neden sorduğumu düşünmekten çekiniyordum. 'Olağan sayılmayacak bir şey.'
«'Evet, aklıma öyle bir şey geliyor... Dur bakayım...'
«Belleğine yardımcı olmak için yine bir dolar çıkardım. Parayı aynı hızla kaldırdı, ama bu sefer gülmedi.
«Yaşlı adam, 'Evet, ölümünün garip bir yanı vardı.' dedi. 'Onun gibi çok ölüyle karşılaştım ben. Kaç kez belediyeye telefon ettim. Bu konuda çok tecrübeliyim. Hem de ne tecrübeli! Ba-

zılarını kapıdaki çengele asılı buldum. Bazılarını yatakta. Bazılarını ocak ayında yangın merdiveninde. Atlantik kadar mavileş-miş dizlerinin arasında bir şişe vardı. Hatta biri de lavaboda boğulmuştu, otuz yıl önce. Ama sözünü ettiğin o genç adam... kahverengi elbisesiyle dimdik oturuyordu. Sanki kentin öbür yakasından gelmiş, kibar bir bey gibi. Saçlarını özenle taramıştı. Ve sağ eliyle sol bileğini tutmuştu. Türlü ölü gördüm ben. Ama böylesine rastlamadım. Adam ölürken kendi elini sıkmıştı.'

«Oradan ayrılıp doklara kadar yürüdüm. Yaşlı adamın son sözleri bozuk plak gibi kafamda yineleniyordu. 'Adam ölürken kendi elini sıkmıştı.'
«İskelelerden birinin ucuna kadar gittim. Kirli kurşuni suyun kazıklara vurduğu yere. Sonra o çeki bin parçaya bölerek suya attım.»
George Gregson yerinde kımıldayarak öksürdü. Ateş isteksiz birkaç kora dönüşmüştü. Soğuk boş oyun odasına sürünür-cesine yayılıyordu. Masalar ve koltuklar gerçek değil, birer hayal gibi görünüyordu. Geçmişle şimdinin karıştığı bir düşte görülen eşyalar gibi. Hafif alevler şöminenin kemerine yazılmış olan cümleyi donuk turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. «Önemli olan hikayeci değil, hikâyedir.»
«Ben Brovver'ı bir kez gördüm. Ama bu yeterli oldu. Onu hiçbir zaman unutmadım. Brovver'ın sayesinde, nişanlıma yas tutmaktan vazgeçtim. Çünkü insanların arasına karışabilen bir kişi, hiçbir zaman yalnız sayılmaz.
«Paltomu getirir misin, Stevens? Artık eve gideyim. Burada otururken uyku saatim geçti bile.»
Stevens paltosunu getirdiğinde, George gülerek adamın ağzının solundaki küçük bir beni işaret etti. «Biliyor musun, büyükbabana gerçekten çok benziyorsun. Büyükbabanın da aynı yerde bir beni vardı.»
Stevens gülümsedi, ama yanıt vermedi. George odadan çıktı. Biz de bir süre sonra kulüpten ayrıldık.
o

Yasama Hırsı
Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır: Hasta şoka ne kadar dayanabilir? Her profesör bu soruyu başka bir biçimde yanıtlar. Ama bu açıklamalar özetlendiğinde, yanıtın yeni bir soru olduğu ortaya çıkar: Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?
26 Ocak
Fırtına beni buraya atalı iki gün oldu. Bu sabah adayı adımladım. Ne ada, ne ada! En geniş yeri 190 adım. Bir ucundan öbürüne uzaklığı da 267 adım.
Görebildiğim kadarıyla burada yenebilecek hiçbir şey de yok.
Adım Richard Pine. Bu da benim günlük defterim. Beni bulurlarsa, defteri kolayca ortadan kaldırabilirim. Kibritten bol bir şey yok. Kibritten ve eroinden, ikisinden de bol bol var. Ama burada ikisi de bir işe yaramayacak . Ha-ha. Bu durumda günlük tutacağım. Böylece oyalanmış olurum.
Doğruyu söyleyecek, bütün gerçeği açıklayacaksam... bunu neden yapmayayım? Zamanım çok. Onun için söze gerçekle başlayacağım ve asıl adımın Richard Pinzetti olduğunu açıklayacağım. New York'un Little İtaly semtinde doğdum. Babam Eski Dünyadan gelmiş bir göçmendi. Bense operatör olmak istiyordum. Babam bu yüzden bana gülüyor, deli olduğumu söylüyordu. Sonra da, «Bana bir bardak şarap daha getir,» diyordu. Babam kırk altı yaşında kanserden öldü. Buna sevindim.

Lisede futbol oynadım. Bizim okulun yetiştirdiği en iyi futbolcuydum ben. Maçların yükü benim sırtımdaydı. Son iki yı| kent takımında da oynadım. Aslında futboldan nefret ediyordum. Ama yoksul bir göçmenin oğluysan ve üniversiteye de gitmek istiyorsan, elindeki tek silah spordur. Onun için futbol oynadım. Ve bu sayede sporculara verilen bursu kazandım. Üniversitede bir süre futbol oynamayı sürdürdüm. Notlarım bütün öğrenim yıllarımı kapsayacak bir burs almama yeterli düzeye yükselince, futbolu bıraktım. Tıp fakültesi hazırlık sınıfına devam ediyordum. Babam ben mezun olmadan altı hafta önce öldü. Kim aldırır? Diplomamı almak için sahneye çıktığımda, salonda o şişko yağ tulumunun oturduğunu görmek ister miydim sanıyorsunuz? O arada bir öğrenci derneğine de üye oldum. Tabii en iyilerinden birine değil. Seçkinlere özgü o derneklere, Pinzetti gibi bir soyadıyla giremezdiniz. Ama bu dernek de fena sayılmazdı.
Bütün bunları neden yazıyorum? Biraz gülünç. Hayır, bu sözümü geri alıyorum. Çok gülünç. Ünlü Dr. Pine pijamasının pantolonu ve tişörtüyle bir kayanın üzerinde oturmuş, yaşam öyküsünü yazıyor. Bir ucundan bir ucuna tükürebileceğiniz kadar küçük bir adada hem de. Öyle açım ki! Ama neyse... Canım isterse, lanet olasıca yaşam öykümü de yazarım. Hiç olmazsa böylece midemi düşünmekten kurtulurum. Bir dereceye kadar...
Tıp fakültesine girmeden önce soyadımı değiştirdim. Ve Pine adını aldım. Annem kalbinin bu yüzden parça parça olduğunu söyledi. Hangi kalbi? Babamın ölümünden bir gün sonra, gitmiş köşedeki bakkal dükkânının sahibi olan yahudiyle fingirdiyordu. Soyadına pek bağlıydı sözde. Ama bunu Steinbrunner'e çevirmek İçin de sabırsızlanıyordu.
Bütün istediğim operatör olabilmekti. Liseden beri. O günlerde bile her maçtan önce ellerimi sarıyor, maçtan sonra da suya sokuyordum. Operatör olmak istiyorsanız, ellerinize özen gösterirsiniz. Bazı çocuklar bu yüzden benimle alay eder, bana «Muhallebi çocuğu,» diye bağırırlardı. Onlarla dövüşmeye kalkmazdım. Futbol oynamam bile yeterince tehlikeliydi. Ama savaşmanın başka yolları da vardı. Beni en çok sinirlendiren, Howie Plotsky adlı o iriyarı, sivilceli ahmaktı. Sabahları gazete satıyordum. Tabii o arada, birtakım müşterek bahisçilerin de emrinde

çalışıyordum. Bir çok bakımdan güçlü sayılırdım, insanları tanımanız, onları dinlemeniz ve sizi destekleyecek dostlar bulmanız şarttı. Sokakta ekmeğinizi kazanırken, bunları yapmak zorunday-dınız. Ölmeyi herkes bilir. Önemli olan, ayakta kalabilmeyi öğrenmektir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ben de okuldaki en iriyarı öğrenci olan Ricky Brazzi'ye, Howie Plotsky'nin ağzını dağıtması için on dolar verdim. Ona, «Ağzı görünmez olsun,» dedim. «Getireceğin her dişe bir dolar vereceğim.» Rico da bana kâğıt havlu içinde üç diş getirdi. Bu işi yaparken iki parmağı çıkmıştı. Anlayacağınız, başım belaya girebilirdi.
Tıp fakültesinde öbür budalalar garsonluk eder, kravat satar ya da yer silerlerdi. Canları çıkıyordu yani. Benim işlerim tıkırındaydı. Futbol bahisleri, basketbol bahisleri. Biraz açıkgözlük. Bizim eski mahalleyle dostluk bağlarımı koparmadım. Fakülteden mezun olmayı da başardım.
Uyuşturucu satmaya ancak ihtisas yaparken başladım. New York kentinin en büyük hastanelerinden birinde çalışıyordum. Önce sadece boş reçeteler sattım. O semtten birine yüz kadar boş reçete veriyordum. O da kırk elli doktorun imzasını takjit ediyordu. Tabii bu konuda da, ona sattığım el yazısı örneklerinden yararlanıyordu. Sonra reçetelerin tanesini sokakta on beş yirmi dolara satıyordu. Hapçılar ve uyuşturucu kullananlar bu reçetelere bayılıyorlardı.
Kısa bir süre sonra hastanedeki ecza bölümünün çok düzensiz olduğunu fark ettim. Ne geldiğini, ne gittiğini kimse bilmiyordu. Bazıları avuç avuç ilaç çalıyordu. Ama ben değil. Ben her zaman ihtiyatlı davrandım. Dikkatsizleşinceye ve şans bana kü-sünceye kadar da başım belaya girmedi. Yine de dört ayağımın üzerine düştüm. Her zaman öyle oldu zaten. Bundan sonra da olacak.
Artık daha fazla yazamayacağım. Bileğim ağrıyor, kurşunka~
derinliğindeki yerde battı. Kimin umurunda? Zaten kayalara çarptıktan sonra altı peynir gibi delik deşik olmuştu. Ben de İşe yarayacak her şeyi almıştım. Dört galon su. Bir dikiş kutusu. Bir ilk yardım çantası. Sayfalarını yazıyla doldurduğum bu defter. Aslında filikaların kontrol defteriydi. Çok komik, içinde YİYECEK bulunmayan filika olur mu? Deftere en son 8 Ağustos 1970'de bir şeyler yazmışlar. Ah, evet, biri kör biri keskin iki bıçakla kaşık çatal karışımı bir şey de var. Bu gece yemek yerken onu kullanacağım. Herhalde kayaları kızartacağım. Hah ha. Neyse, kalemimi yonttum.
Bu kuş pisliği içindeki kayalıktan kurtulur kurtulmaz. Paradise Denizyolu Şirketini dava edeceğim. Bu bile yaşamaya değer. Ve ben yaşayacağım. Buradan kurtulacağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Buradan kurtulacağım.
(daha sonra)
Mallarımın listesini yaparken bir şeyi unuttum: iki kilo saf eroini. New York sokaklarında 350.000 dolar eder bu. Ama burada beş paralık bile değeri yok. Ne komik değil mi? Hah hah!
28 Ocak
Eh, yemek yedim. Eğer buna yemek denirse. Adamın ortasındaki kayalardan birine bir martı konmuştu. Yuvarlanmış kayalar orada küçük bir dağ oluşturuyor. Üstleri de kuş pisliğiyle kaplı. Avucuma sığacak bir taş buldum ve kuşa elimden geldiğince yaklaşmaya çalıştım. Kuş kayanın üzerinde duruyor ve parlak siyah gözleriyle bana bakıyordu. Midemin gurultuları yüzünden korkup kaçmamasına hâlâ şaşıyorum.
Taşı olanca gücümle fırlattım. Martının yanına çarptı. Kuş tiz bir ses çıkararak havalanmaya yeltendi. Ama sağ kanadını kırmıştım. Peşinden gittim. Kuş hoplaya hoplaya uzaklaştı. Kanın beyaz tüylerinin üzerine aktığını görüyordum. O aşağılık yaratık beni uzun süre peşinden koşturdu. Ortadaki kaya yığınını aştıktan sonra, ayağım bir yarığa girdi. Az kalsın bileğim kırılacaktı.
Sonunda martı yorulmaya başladı. Onu adanın doğu tarafın-
da yakaladım. Suya girmeye ve yüzerek uzlaklaşmaya çalışıyor du. Kuyruk tüylerinden kavrayınca, dönüp elimi gagaladı. Sonra ayaklarını tuttum, öbür elimle de sıska boynunu koparıverdim. Çıkan ses pek hoşuma gitti. Öğle yemeği hazırdı artık. Hah hah!
Martıyı «kamp»ıma taşıdım. Kuşu temizlemeden, tüylerini yolmadan önce, gagasıyla deldiği yere tentürdiyot sürdüm. Kuşlar türlü mikrop taşırlar. Şu ara yaranın mikrop kapması hiç hoş olmazdı.
Martıya yaptığım ameliyat çok başarılı oldu. Ama ne yazık ki kuşu pişiremedim. Adada ne bir bitki, ne de kıyıya vurmuş tahta parçaları var. Tekne de battı tabii. O yüzden martıyı çiğ çiğ yedim. Midem kuşu hemen atmak istedi. Ona hak veriyordum, ama buna razı olamazdım. Midemin bulantısı geçinceye kadar sayıları tersinden saydım. Bunun hemen hemen her zaman yararı olur.
Düşünebiliyor musunuz? Kuş yüzünden neredeyse bileğim kırılıyordu. Üstelik beni gagalamıştı da. Yarın başka bir martı yakalayabilirsem, ona işkence edeceğim. Bu seferki kolay kurtuldu. Bu satırları yazarken, martının kumda yatan kopmuş kafasına bakıyorum. Ölümün camlaştırdığı siyah gözleri sanki benimle alay ediyor.
Martıların beyinleri büyük müdür?
Ve bu beyinler yenir mi?
29 Ocak

Bugün yiyecek bulamadım. Bir martı kaya yığınının tepesine kondu. Ama ben ona taş atacak kadar yaklaşamadan uçtu. Hah hah! Sakalımı uzatmaya başladım, öyle kaşınıyor ki. Martı döner de onu yakalarsam, öldürmeden önce gözlerini oyacağım.
Galiba çok usta bir operatör olduğumu daha önce söyledim. Beni doktorluktan attılar tabii. Aslında bu çok gülünç. Hepsi aynı şeyi yapıyor. Ama içlerinden biri yakalanınca da, birer namus kumkuması kesiliyorlar. «Benim işlerim yolunda, senin de canın cehenneme.» İkinci Hipokrat Yemini de bu işte.
İhtisasım ve asistanlığım sırasında, yeterince para kazanmıştım. (Hipokrat Yeminine göre, böyle bir insanın bir hekim ve bir
centilmen olması gerekir. Ama kulak asmayın.) Bu parayla lüks Park Caddesinde bir muayenehane açtım. Bu benim için büyük bir başarı sayılırdı. Meslektaşlarımın çoğu gibi, zengin bir babam ya da saygın bir koruyucum yoktu. Ben kapıya adım yazılı levhayı asarken, babamı yoksullar mezarlığına gömeli dokuz yıl olmuştu. Annem ise doktorluk lisansımı elimden almalarından bir yıl önce göçtü.
Bu olay parayla ilgiliydi. Doğu Yakasındaki altı eczaneyle, iki depoyla ve en aşağı yirmi doktorla anlaşmıştım. Onlar bana hasta yolluyordu, ben de onlara. Hastaları ameliyat ediyor ve alacakları ilaçları yazıyordum. Bu ameliyatlardan bazıları gereksizdi tabii. Ama ameliyat olmak istemeyen bir hastaya da, bugüne kadar hiç dokunmadım. Hiçbir hastamda verdiğim reçeteye bakarak, «Ben bu ilacı içmem,» demedi. Dinleyin: Doktor izin verirse, 1965'de rahmini ya da 1970'de tiroit bezinin bir bölümünü aldıran bir hasta, ameliyattan on yıl sonra bile ağrı kesici ilaç almayı sürdürür. Bazen buna göz yumuyordum. Bunu yapan tek doktor da ben değildim. O hastalar ilaç paralarını verecek durumdaydı. Bazen bir hasta önemsiz bir ameliyattan sonra uyumakta zorluk çekiyordu. Zayıflama hapı ya da yatıştırıcı bulamayanlar da vardı. Hastalarımın böyle sorunlarını kolayca çözüyordum. Ha! Evet! İlaçları ben yazmasam, başka bir doktor yazacaktı nasıl olsa.
Sonra vergi memurları Lowenthal'i kıstırdılar. Ahmak, ne olacak! Ona beş yıl hapis yatacağını söylediler. Lowenthal de altı kişinin adını verdi. Beni bir süre göz hapsine aldılar. Her şeyi öğrendiklerinde, artık beş yıllık hapisle bile paçamı kurtaramayacak durumdaydım. Başka birkaç anlaşmam daha vardı. Reçete satmak işinden de vazgeçmiş değildim. Ne garip, değil mi? Artık bunlara ihtiyacım yoktu, ama bu bende alışkanlık halini almıştı. Bol paraya sırt çevirmek kolay mı?
Benim de bazı tanıdıklarım vardı elbet. Bir iki kişiyle konuştum. Birkaç adamı da kurtların önüne atıverdim. Ama hoşlandığım kişileri değil. Federal polise adlarını verdiklerimin hepsi de aşağılık yaratıklardı.
Tanrım, çok acıktım.

30 Ocak
Bugün hiç martı gelmedi. Bu bana doğduğum mahallede, el arabalarında gördüğüm yazıları anımsatıyor. «Bu gün domatesimiz yok.» Elimde keskin bir bıçakla, yarı belime kadar suya girdim. Tam dört saat aynı yerde hiç kımıldamadan bekledim. Güneş insanı kavuruyordu, iki kez bayılacağımı sandım. Kendime gelene kadar geriye saydım. Bir te-k balık bile göremedim. Bir tek bile!
31 Ocak
Bugün bir martı daha öldürdüm. İlk kuşu öldürdüğüm gibi. Çok acıkmıştım. Onun için de martıya, kendi kendime söz verdiğim gibi işkence yapamadım. İçini temizleyerek hemen yedim. İşkembesini iyice sıktım ve onu da mideye indirdim, insanın can-lanıverdiğini hissetmesi çok garip. Bir ara bayağı korkmaya başlamıştım.
Ortadaki kaya yığınının gölgesinde yatarken kulağıma birtakım sesler geliyordu. Babamın. Annemin. Eski karımın. Ve en kötüsü, bana Saigon'da eroin satan o iriyarı Çinlinin. Adam pepemeydi. Herhalde damağı yarıktı.
Çinlinin sesini duydum birden. «Haydi, haydi. Biraz çekiver. Açlığını unutursun. Düşlere dalarsın...» Ama ben hiçbir zaman uyuşturucu kullanmamıştım. Uyku ilacı bile almazdım.
Lowenthal canına kıydı. Size bunu söylemiş miydim? O ahmak! Döküntü muayenehanesinde kendini astı. Baha sorarsanız, böylece dünyaya büyük bir iyilik de etmiş oldu.
Yine doktorluk yapmak istiyordum. Konuştuğum bazı kişiler, bunun ayarlanabileceğim söylediler. Ama tabii oldukça pahalıya patlayacaktı. Düşündüğümden çok daha pahalıya. Bankadaki kasamda 40.000 dolarım vardı. Tehlikeyi göze almaya ve o parayı çoğaltmaya karar verdim. Bunu iki ya da üç katına çıkaracaktım.
Bu yüzden gidip Ronnie Hanelli'yi gördüm. Üniversitedeyken onunla aynı takımda futbol oynamıştık. Küçük kardeşi iç hastalıkları uzmanı olmak istediği zaman da, ihtisas yapması için İyi bir hastane bulmuştum. Ronnie ise hukuk fakültesindeydi o sırada. Buna ne dersiniz? Bizim mahallede ondan «Yasa Uygulayıcı Ronnie» diye söz ederdik. Çünkü bütün beyzboi ve hokey maçlarında o hakemlik yapardı. Verdiği karar hoşunuza gitmez-
F. 20
se, iki şey yapabilirdiniz. Ya dilinizi tutardınız ya da yumruğu ağzınıza yerdiniz. Porto Riko'lular ona, «Ronnie wop» derlerdi. Bizimki de bayılırdı buna. Ronnie hukuk fakültesini bitirdi, baro sınavlarını ilk girişte başarıyla verdi, sonra da bizim mahallede bir büro açtı. Tam «Balık Kavanozu Barı»nın üstünde. Gözlerimi

kapadığımda, Ronnie'nin büyük beyaz arabasıyla sokaktan indiğini görür gibi oluyorum. Kentin en büyük tefecisiydi o.
Ronnie'nin benim için bir şeyler yapacağını biliyordum. Bana, «Tehlikeli bir iş bu,» dedi. «Ama sen her zaman kendini kollamasını bilirsin. İşi ayarlayabilirsen, seni birkaç kişiyle tanıştırırım. Bunlardan biri eyalet temsilcisi.»
Bana iki ad verdi. Biri Henry Li-Tsu adında, iriyarı bir Çinliydi. Öbürü ise Solom Ngo adlı, Vietnam'lı bir kimyager. Para karşılığı Çinlinin «mallarını» tahlil ediyordu. Çinlinin zaman zaman «şaka» yaptığını bilmeyen yoktu. Plastik kaselere talk pudrası, musluk açıcı toz ya da mısır unu koyardı. Ronnie, «Günün birinde Li-Tsu'yu bu küçük şakaları yüzünden öldürecekler,» derdi.
1 Şubat
Bir uçak gördüm. Adanın üzerinden uçuyordu. Kaya yığınının tepesine tırmanarak el sallamak istedim. Ama ayağım bir yarığa girdi. İlk kuşu öldürdüğüm günkü o yarığa sanırım. Ve bileğim kırıldı. Hem de birkaç yerinden. Tabanca patlamasını andıran bir ses çıktı. Can acısı korkunçtu. Haykırdım ve dengemi kaybettim. Kollarımı deli gibi sallayıp duruyordum, ama dengemi bulamayıp düştüm, kafamı da bir kayaya çarptım. Her yer kararıverdi. Ancak hava kararırken kendime geldim. Başımı vurduğum yerden epey kan akmıştı. Ayak bileğim balon gibiydi. Güneş yüzünden de korkunç yanmıştım. Güneşte bir saat daha kalsaydım, bütün vücudum su toplayacaktı herhalde.
Sürüne sürüne buraya kadar geldim. Bütün geceyi titreyerek ve öfkemden ağlayarak geçirdim. Basımdaki yaraya mikrop öldürücü ilacı sürdüm. Şakağımın biraz üstündeydi. Pek derin değildi, önemli bir iç kanama yaptığını sanmıyorum. Ama bileğim çok kötü, iki üç yerinden kırılmış.
Artık kuşları nasıl yakalayacağım?
Herhalde o uçak Callas gemisinden sağ kurtulanları arıyor

du. O fırtınada ve karanlıkta filika geminin battığı yerden iyice uzaklara sürüklenmiş olmalı. Belki uçak bir daha bu yana gelmez. Tanrım, bileğim öyle sancıyor ki.
2 Şubat
Adanın güneyindeki kıyıya, filikanın karaya oturduğu yere bir işaret yaptım. Kıyıdaki küçük beyaz çakılların üzerine. Bütün günümü aldı bu iş. Zaman zaman durup gölgede dinlendiğim halde, iki kez bayılmışım. Yanılmıyorsam on iki kilo da verdim. Bunun en önemli nedeni, vücudumun su kaybetmesi. Ama şimdi oturduğum yerden, bütün gün yazmak için uğraştığım beş harfli sözcüğü görebiliyorum. Beyaz çakılların üzerine koyu renk taşlarla yazdığım sözcüğü. Yüz yirmi santim boyundaki harflerle kıyıda, «İMDAT» yazılı. Uçaktan mutlaka görünür.
Tabii bir uçak daha geçerse.
Ayağım durmadan zonkluyor. Bileğim hâlâ şiş. Kırıkların çevresinde derimin rengi tehlikeli bir biçimde değişti. Bu garip renk gitgide yayılıyor sanırım. Bileğimi gömleğimle sıkıca bağlgdığım zaman, can acısı biraz hafifliyor. Ama durum yine de kötü. Uyumuyor, sanki bayılıyorum.
Ayağırm kesmem gerekeceğini düşünmeye başladım.
3 Şubat
Şiş çok kötü! Morluk da. Yarına kadar bekleyeceğim. Ameliyat gerekirse, bunu başarabileceğimi sanıyorum. Keskin bıçağı yakıp mikropları öldürmek için kibritim var. Dikiş kutusunda da iğne ve iplik. Sargı bezi yerine gömleğimi kullanırım.
Hatta burada iki kilo «ağrı giderici» de var. Tabii hastalarıma verdiğim ilaçlara hiç benzemiyor. Ama bu tozu ele geçirse-ler, hemen kullanırlardı. Tabii ya! O ak saçları mavimsi boyalı yaşlı hanımlar, kafayı bulacaklarını bilseler, havayı temizlemek için kullanılan spreyleri bile ağızlarına sıkarlar. İnanın!
4 Şubat
Ayağımı kesmeye karar verdim. Dört gündür açım. Daha fazla beklersem, tam ameliyatın ortasında şok ve açlıktan bayılırım. Sonra da kan, kaybından ölürüm. Berbat haldeyim, ama yine de

yaşamak istiyorum. Mackridge'in «Temel Anatomi» dersinde söyledikleri aklımda. Ona «İhtiyar Mackie» adını takmıştık. Mackie, «Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır,» derdi. «Hasta şoka ne kadar dayanabilir?» Sonra elindeki kısa sopayla, duvara asılı insan vücudu diyagramına vururdu. Karaciğere, böbreklere, kalbe, dalağa, barsaklara. Sonra da eklerdi. «Açıklamalar özetlenirse, yanıtın yine bir soru olduğu ortaya çıkar, beyler. Hasta yaşamayı ne kadar istiyor, sorusu.»
Ameliyatı yapabileceğimi sanıyorum.
Gerçekten.
Galiba bu satırları o kaçınılamayacak şeyi geciktirmek için yazıyorum. Ama buraya nasıl düştüğümü doğru dürüst anlatmadığım aklıma geldi, öykümü tamamlasam iyi olacak. Ameliyat başarısız geçer bakarsınız. Pek

sanmıyorum ya... Topu topu birkaç dakika sürecek. Yeterince ışık da var. Çünkü saatime göre, şimdi sabahın dokuzu. Hah ha!
Saigon'a turist olarak gittim. Bu sizce garip mi? Aslında hiç de öyle değil, Nixon'un savaşına karşın, hâlâ oraya her yıl binlerce turist gidiyor. Unutmayın, horoz dövüşü seyreden, kaza yerlerine koşan insanlar da vardır.
Çinli dostumdan aldığım malı Ngo'ya götürdüm. Adam malın çok iyi kalite olduğunu söyledi. Bana, «Li-Tsu dört ay önce yine bir şaka yaptı,» dedi. «Karısı Opel'ine binip kontak anahtarını çevirince havaya uçtu. Li-Tsu o günden beri kimseye şaka yapmıyor.»
Saigon'da üç hafta kaldım. San Francisco'ya gidecek olan yolcu gemisi Callas'da yer ayırtmıştım. Birinci mevkide. Malla gemiye girerken hiç zorluk çekmedim. Ngo iki gümrükçüye para vermişti. Adamlar bavullarıma şöyle bir baktıktan sonra, geçebileceğimi işaret ettiler. Mal uçak çantasındaydı. Ona bakmadılar bile.
Ngo bana, «Amerikan gümrüğünden geçmek daha zor olacak,» demişti. «Ama tabii bu senin sorunun.»
Malı Amerikan gümrüğünden geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ronnie Hanelli bir balıkadam bulmuş, o da biraz zorca bir işi üç bin dolara yapmaya razı olmuştu. Adamla San Francisco'da St. Regis Oteli denilen o berbat yerde buluşacaktım. (Şimdi aklıma

geldi: Onunla iki gün önce buluşmam gerekiyordu.) Plana göre malı su geçirmeyen bir tekneye koyacaktım. Bunun üzerine bir saat ve kırmızı boya bulunan bir paket iliştirilecekti. Gemi rıhtıma yanaşmadan önce kutu denize atılacaktı. Tabii benim tarafımdan değil.
Biraz para kazanmak isteyen ve dilini tutacak kadar zeki... ya da aptal... bir aşçı ya da kamarot aradığım sırada Callas battı.
Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Fırtına vardı. Ama gemi bundan pek etkilenmemişti. 23 Ocak akşamı saat sekizde, güvertelerin altında bir yerde bir patlama oldu. Ben o sırada salondaydım. Callas bir anda sola yattı. Bu «iskele» mi oluyor, yoksa «sancak»mı?
Yolcular haykırıyor, sağa sola koşuyorlardı. Arka barda raf-lardaki şişeler yere düşerek kırılıyordu. Bir adam sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Gömleği yanmış, derisi kavrulmuştu. Hoparlörlerden yükselen bir ses, yolculara seyahatin başında yapılan kaza talimi sırasında bildirilen filikalara gitmelerini söylüyordu. Ama yolcular hâlâ oraya buraya koşuşmaktaydı. Zaten kaza talimine de pek azı katılmıştı. Ben talimin yapıldığı yere erkenden gitmiştim, ön sırada olmak ve her şeyi görmek istiyor dum. Kendi canımla ilgili konularda dikkat kesilirim.
Kamarama indim. Eroin paketlerini alıp ceplerime koydum. Sonra da 8 numaralı filikaya gittim. Ben merdivenden ana güverteye çıkarken iki patlama daha oldu. Gemi büsbütün yan yattı.
Yukarısı ana baba günüydü. Bir kadın kucağında bebeğiyle hayktrarak önümden geçti. Eğilmiş, kaygan güvertede koşarken gitgide hızlandı. Sonra kalçası küpeşteye çarptı ve kadın dışarı fırladı. Onun havada iki takla attığını gördüm. Üçüncüsüne başlarken gözden kayboldu. Orta yaşlı bir adam kumar salonunun ortasına çökmüş, saçlarını yoluyordu. Sırtında aşçı kılığı olan bir başka adamın yüzü ve elleri korkunç biçimde yanmıştı. Sendeleyerek oradan oraya gidiyor, «Bana yardım edin!» diye haykırıyordu. «Göremiyorum. Bana yardım edin. Göremiyorum!»
Herkes paniğe kapılmış, panik salgın bir hastalık gibi yolculardan mürettebata geçmişti. Şunu unutmayın: Callas İlk patlamadan yirmi dakika kadar sonra battı. Bazı filikaların önüne, avaz avaz bağrışan yolcular üşüşmüştü. Bazılarının önü ise boştu. Bana

bildirilen filika, geminin yattığı taraftaydı, Güverte bomboştu. Orada benden ve soluk yüzlü, sivilceli bir tayfadan başka kimse yoktu.
Tayfa gözlerini çılgınca devirerek, «Bu kova kıçlı yaşlı orospuyu denize indirelim,» dedi. «Bu lanet olasıca çamaşır teknesi hemen batacak.»
Aslında filikaları indirme mekanizması basittir. Ama adam korku ve telaştan kendi tarafındaki makaraya bağlı halatı karmakarışık etti. Filika iki metre kadar indi, sonra asılı kaldı. Burnu kıçından altmış santim aşağıdaydı. Tam yardıma giderken, tayfa haykırmaya başladı. Halatı açmayı başarmış, ama bu kez de canı yanmıştı. Bir anda boşalan halat avucundan hızla kayarken derilerini soydu, ip gerildi ve tayfa yandan uçtu.
Küpeşteden ip merdiveni sarkıttım. Bundan çabucak indim ve filikaya bağlı halatları çözdüm. Sonra da küreklere asıldım. Dostlarımın yazlık evlerine gittiğimde, zevk için kürek çekerdim. Şimdi bunu canımı kurtarmak için yapıyordum. Cailas batmadan uzaklaşmazsam, gemi batarken beni de aşağı çekerdi.
Gemi beş dakika sonra battı. O emme gücünden tamamen kaçamadım. Sürüklenmemek için deli gibi kürek çekmem gerekti. Cailas çok çabuk battı. Bir sürü insan burundaki küpeşteye sarılmış haykırıyordu. Maymun sürüsüne benzettim onları.

Fırtına şiddetlendi. Bir kürek suya düştü. Neyse ki öbürünü yakalayabildim. Bütün gece sanki düşteymişim gibi geçti. Önce filikaya dolan suları boşalttım. Sonra küreğe yapışarak teknenin burnunu dev dalgalara doğru çevirdim.
Sabah şafak sökmeden, arkamdaki dalgalar daha da devleşti. Filika şimdi hızla ilerliyordu. Bu korkutucu, ama aynı zamanda da insana zevk ve heyecan veren bir şeydi. Birden ayaklarımın altındaki tahtaların çoğu kırıldı. Ama filika batmadan, dalgalar tekneyi bu ıssız kaya yığınına attılar. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok. Denizcilikten hiç anlamam. Hah hal
Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Belki yazdığım son satırlar bunlar. Ama nedense başarılı olacağıma inanıyorum.

Her zaman olmadım mı? Son zamanlarda protez konusunda harikalar yaratıyorlar. Tek ayakla pekâlâ yaşayabilirim.
Sandığım kadar usta olup olmadığımı anlamamın zamanı geldi. Şansım açık olsun.
5 Şubat
İşi başardım.
Beni en çok endişelendiren can açışıydı. Aslında can acısına dayanabilirim. Ama bitkin haldeydim. Can acısıyla açlık yüzünden, ameliyat sona ermeden bayılmaktan korkuyordum.
Eroin bu sorunu çözdü.
Paketlerden birini açtım. İki tutam tozu, düz bir kayanın üzerine döküp çektim. Önce sağ burun deliğine, sonra da sola. Sanki İnsanı uyuşturan buz parçacıkları çekmiştim burnuma. Bu uyuşukluk beynimin altından tepesine doğru yayıldı. Dün deftere yazdıklarımdan hemen sonra çektim eroini. Yani 9.45'de. Bir daha saate baktığımda, gölgeler yer değiştirmişti. Ben de yarı güneşteydim. Saat 12.41'i gösteriyordu. Dalıp gitmiştim. Can acısını, korkularımı ve mutsuzluğumu unutmuştum. Tam bir «keyif hali» ydi bu.
Ameliyatı bu halde yaptım.
Gerçekten de canım epey yandı. Özellikle ameliyatın başlarında. Ama sanki bu can acısının benimle ilgisi yoktu. Sanki bir başkasının açışıydı. Beni rahatsız etti, ama bir bakıma da çok ilginçti. Anlıyabiliyor musunuz? Baz morfinden elde edilen sert bir uyuşturucu kullandıysanız, belki ne demek istediğimi anlarsınız. Ameliyatın ortalarına doğru, can acısı daha kişisel bir hal almaya başladı. Artık baygınlık geçiriyordum. Beyaz toz dolu pakete bakıyordum. Ama kendimi zorlayarak gözlerimi başka yere diktim. Dalar ya da bayılırsam, kan kaybından ölürdüm. Yüzden başlayarak geriye doğru saydım.
En büyük tehlike kan kaybıydı. Operatör olduğum için bunu çok iyi biliyordum. Boş yere bir damla kan bile dökülmemelidir. Hasta ameliyat sırasında kan kaybetmeye başlarsa, bunun çaresi vardır. Hastanedekiler ona hemen kan verirler. Ama bende yedek kan yoktu. Tabii kan kaybetmedim. Ayağımın altındaki kumlar kan içindeydi. Bu kaybı kendi vücudum zamanla onaracaktı. Ka-

namayı kontrol altına alacak İlacım da, aletim de yoktu. Pensim ve yarayı dikmek için ipliğimin de olmadığı gibi.
Ameliyata tam tamına 12.15'de başladım. 13.50'de İş bitti. Ve hemen daha yüksek dozda eroin aldım. Acısız, kurşuni bir dünyaya daldım ve hemen hemen beşe kadar orada kaldım. Kendime geldiğimde güneş batı ufkuna yaklaşıyor ve mavi Pasifikte bana doğru altından bir yol çiziyordu. O zamana kadar böyle güzel bir manzara hiç görmemiştim... Çektiğim bütün acının karşılığını almış oldum. Bir saat sonra yine toza uzandım. Gün batı-mının zevkine iyice varabilmek için tabii.
Karanlık bastıktan kısa bir süre sonra ben...
Ben...
Bir dakika. Size dört günden beri hiç yiyecek bulamadığımı söyledim, değil mi? Eski gücüme sadece kendi vücudumun yardımıyla kavuşabileceğimi de söyledim sanırım. Ve en önemlisi, yaşamamın kafayla ilgili bir şey olduğunu. Üstün bir kafa tabii. «Siz de aynı şeyi yapardınız,» diyerek kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım. Bir kere herhalde operatör değilsiniz. El ayak kesmenin tekniğini bildiğinizi varsayalım. Yine de işi berbat edip kan kaybından ölebilirdiniz. Ameliyatı da, şoku da atlatsaydınız; peşin yargılara saplanmış, koşullanmış kafanızla, benim düşündüğüm şeyi düşünemezdiniz. Neyse. Bu olayı kimsenin bilmesine gerek yok. Adadan ayrılırken en son bu defteri yakacağım.
Çok dikkatli davrandım.
Onu yemeden önce iyice yıkadım.
7 Şubat
Kesik bileğim bana çok acı veriyordu. Ağrısı zaman zaman dayanılmayacak kadar artıyordu. Ama bence en kötüsü, iyileşme başlayınca sanki yaranın derinliklerinden yayılan o kaşıntıydı. Bugün öğleden sonra, iyileşmeye başlayan etin o korkunç kaşıntısına dayanamadıklarını söyleyen hastalarımı düşündüm. Onlara gülümser ve, «Yarın kendinizi daha iyi hissedeceksiniz,» derdim. Bir yandan da, «Amma da mızmız şeyler,»

diye düşünürdüm. «Pelte gibi insanlar. Nankör bebekler gibi davranıyorlar.» Ama artık onların ne demek istediklerini anlıyorum. Birkaç kez bileğime sarılı gömlek-sargıyı çekip çıkarmak, yarayı kaşımak istedim. Par-

inaklarımı yumuşak ete daldırmayı, kaba dikişleri sökmeyi ve kanın kumların üzerine akmasına aldırmamayı da. Bu çıldırtıcı, korkunç kaşıntıdan kurtulmak için her şeyi yapabilirdim.
Ama öyle anlarda yüzden geriye doğru saydım. Ve eroin
çektim.
Ne kadar uyuşturucu aldığımı bilmiyorum. Ama ameliyattan beri yarı sarhoş olduğumun farkındayım. Çünkü o toz açlık duygusunu hafifletiyor. Artık aç olduğumun pek farkında değilim. Evet, midemde hafif, etkisiz bir kazınma var. Ama hepsi o kadar. Buna aldırmazlık edebilirim. Gelgelelim bu olanaksız. Eroinin kalori bakımından bir değeri yok. Kendi kendimi denedim. Oradan oraya sürünerek gittim ve enerjimi ölçtüm. Gücüm gitgide azalıyor.
Tanrım... belki bir ameliyat daha yapmam gerekecek. Ama böyle bir şey olmayacağını umuyorum...
(Daha sonra)
Yukarıdan bir uçak daha geçti. Bana bir yararı olmayacak kadar yüksekten uçuyordu. Sadece jetin geride bıraktığı o beyaz çizgiyi görebildim. Yine de el salladım. El sallayıp haykırdım. Uçak uzaklaşınca da ağladım. Hava çevreyi görmemi engelleyecek kadar kararmıştı. Yemek. Türlü türlü yemekler düşünüyordum. Annemin yaptığı «lasagna». Sarımsaklı ekmek. Salyangoz. Istakoz. Pirzola. Peşmelba. Londra ızgarası. Birinci ceddede Cruch Ana'nın lokantasında tatlı yerine verdikleri koca bir dilim pasta ve üzerine konulan, evde yapılmış vanilyalı dondurma. Sıcak tuzlu halka fırında, som fırında, Alaska fırında jambon ve ananas dilimleri. Dilinmiş soğan. Kızarmış patates ve soğan, upuzun bardakta buzlu çay, Fransız usulü kızarmış patates ağzınızı sulandırır.
100, 99, 98, 97, 96, 95, 94
Tanrım Tanrım Tanrım!
8 Şubat
Bu sabah kaya yığınına bir martı daha kondu. İri, şişman bir şey. Ben kayanın gölgesinde, kamp dediğim yerde oturuyordum. Sargılı bileğimi yüksekçe bir yere dayamıştım. Martı konar kon-

mar, benim de ağzım sulanmaya başladı. Pavlov'un köpekleri gibi. Ağzımdan bir bebek gibi salyalar aktı. Bir bebek gibi.
Elimle güzelce kavrayabileceğim iri bir taş buldum. Ve martıya doğru sürünmeye başladım. Yolun dörtte birini aştım. Sonra üçte birini. Üçte bir. Pinzetti paslaşmak için geriledi. (Yani, «Pine.» demek istiyorum. Pine.) Fazla bir umudum yoktu. Martının uçacağından emindim. Ama yine de onu yakalamayı denemem gerekiyordu. Bu martı kadar tombul ve küstah bir kuşu yakala-yabilirsem, ikinci ameliyatı belirli olmayan bir tarihe erteleyebilirdim. Kuşa doğru süründüm. Bazen kesik bileğim bir kayaya çarpıyor ve bütün vücudum can acısıyla sarsılıyordu. Kuşun kaçmasını bekliyordum.
Ama martı kaçmadı. Kurumla bir ileri, bir geri dolaşıyordu. Etli göğsünü çıkarmıştı. Kuş sürüsünü denetleyen bir martı-ko-mutanı gibi. Bazen o küçük, siyah, çirkin gözleriyle bana bakıyordu. O zaman yüzden geriye doğru sayıyordum. Martının kanatlarını her oynatışında midem buz kesiliyordu sanki. Ağzımdan hâlâ salyalar akıyordu. Bunu engellemek elimde değildi. Bir bebek gibi salyalarım akıyordu...
Bilmiyorum, o kuşu ne kadar zaman izledim. Bir saat mi? İki mi? Kuşa yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Ve martı bana daha da nefis gözüküyordu. Kuş sanki bana işkence etmekteydi. Ona taş atacak kada9 yaklaştığım an, martının kaçacağına inanmaya başladım. Kollarım ve bacaklarım titremeye başlamıştı. Ağzım kurumuştu. Bileğim korkunç bir biçimde sancıyordu. Şimdi düşünüyorum da, galiba bu acıya uyuşturucuyu kesmem yol açmıştı. Ama böyle çabucak alışır mıydı insan? Tozu çekmeye başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı.
Her neyse, Eroin bana gerekli. Daha çok var o tozdan. Çok. Amerika'ya döndüğümde, belki uyuşturucuyu bırakmak için tedavi edilmem gerekecek. Bunun için California'daki en iyi kliniğe isteyerek yatacağım. Ama şu anda sorun bu değil.
Kuşa yeterince yaklaştığım zaman, taşı atmak istemedim. Deli gibi, martıya isabet ettiremeyeceğimi düşünüyordum: Bundan emindim. Herhalde taş martının otuz santim açığına düşecekti. Kaya yığınında sürünmeye devam ettim. Başımı geriye atmıştım. Zayıflayan, korkuluğa dönen vücudumdan terler akıyor

du. Dişlerim çürümeye başladı. Size bundan söz etmiş miydim? Batıl inançların etkisinde kalan bir insan olsaydım, buna o... o şeyi yememin yol açtığını düşünürdüm...
Hah! Bizim böyle saplantılarımız yok, öyle değil mi?

Tekrar durdum. Bu kuşa öbür iki martıdan daha fazla yaklaşmıştım. Ama hâlâ taşı atamıyordum. Taşı avcumda sıkmaktan parmaklarım sızlamaya başlamıştı. Yine de onu fırlatamıyordum. Çünkü kuşa isabet ettirememin ne anlama geleceğini biliyordum.
Tozun hepsini de kullansam bana vız gelir! Onları dava edecek ve yüklü bir tazminat isteyeceğim. Bu para bana ömrümün sonuna kadar yetecek. Uzun ömrümün sonuna kadar!
Eğer martı havalanmasaydı, galiba taşı atmadan ona iyice sokulacaktım. Ama martı kanatlarını açarak uçtu. Ona haykırdım, dizlerimin üzerinde doğruldum ve taşı olanca gücümle attım. Ve kuşu vurdum!
Martı viyaklamaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı. Ve kaya yığınının öbür yanına yuvarlandı. Bir şeyler sayıklıyor ve gülüyordum. Bileğimi çarpmaktan, yaramın açılmasından korkmuyor-dum artık. Sürüne sürüne tepeyi aştım. Bir ara dengemi kaybettiğim için başımı vurdum, ama buna aldırmadım bile. Yani o sırada. Sonradan kafamda koca bir şiş olduğunu fark ettim. Tek düşündüğüm şey o kuştu. Onu taşla nasıl vurduğumun. Martıyı havalanırken vurmuştum. Şansım bana inanılmayacak kadar yardım etmişti. Onu vurmuştum.
Martı kanat çırpmaya çalışarak kıyıya doğru gidiyordu. Bir kanadı kırılmıştı. Karnı kandan kıpkırmızı olmuştu. Elimden geldiğince hızla süründüm. Ama kuş benden daha hızlı sürünebiliyordu. Sakatlar yarışı! Hah hah! Ellerimle ilgili sorun olmasaydı, martıyı yakalayabilirdim. Aradaki uzaklığı kapamaya başlamıştım. Ama ellerime özen göstermem gerekiyor. Onlara yine ihtiyacım olabilir. Ne var ki bütün dikkatime karşın, çakıllı dar kıyıya varıncaya kadar avuçlarım sıyrıldı. Saatimi sivri bir kayaya vurdum, kadranı kırıldı.
Martı kendisini denize attı. Ciyak ciyak bağırıyordu. Kuşu tutmaya çalıştım. Kuyruk tüylerini yakaladım. Tüyler elimde

kaldı. Sonra denize yuvarlandım ve su yuttum. Boğulur gibi sesler çıkarıyordum şimdi.
Biraz daha süründüm. Hatta kuşun peşinden yüzmeye de çalıştım. Bileğimdeki sargı açıldı. Suya batmaya başladım. Sonunda kıyıya dönmeyi başarabildim. Yorgunluktan titriyor, can acısıyla kıvranıyordum. Ağlıyor, haykırıyor, martıya lanetler yağdırıyordum. Kuş uzun bir süre suda yüzdü. Gitgide uzaklaşıyordu. Bir ara martıya dönmesi için yalvardığımı anımsıyorum. Ama açıktaki kayalara ulaştığı sırada ölmüştü sanırım. Haksızlık bu.
Kampıma ancak bir saatte, sürüne sürüne dönebildim. Bol eroin çektim. Hâlâ martıya kızıyorum. Madem onu yakalayamayacaktım, bana neden bu kadar işkence etti. Niçin hemen uçu-vermedi?
9 Şubat
Sol ayağımı kestim ve bileğimi pantolonumla sardım. Garip. Ameliyat boyunca ağzımın suyu aktı durdu. Ağzımın suyu aktı. Tıpkı martıyı gördüğüm zaman olduğu gibi. Salyalarım aktı. Ama kendimi zorlayarak karanlık basıncaya kadar bekledim. Yüzden geriye doğru saydım. Belki yirmi, belki de otuz kez. Hah ha! Sonra...
Kendi kendime, «Soğuk rosto,» diyordum. «Soğuk rosto. Soğuk rosto.»
11 Şubat (?)
Son iki gün yağmur yağdı. Fırtına da çıktı. Oradaki yığından birkaç kayayı taşımayı başardım. Sürünerek içine girebileceğim bir in yaptım. Küçük bir örümcek buldum. Kaçamadan iki parmağımın arasında ezdim ve onu yedim. Çok lezzetliydi. Sulu. «Kayalar yuvarlanırsa, burada diri diri gömülürüm,» diye düşündüm. Ama buna aldırmadım.
Fırtına sırasında iyice dalgadaydım. Belki iki değil, üç gün yağmur yağdı. Ya da sadece bir gün. Ama bana iki kez gece olmuş gibi geliyor. Uyumak hoşuma gidiyor. O zaman ne canım yanıyor, ne de yaram kaşınıyor. Buradan sağ kurtulacağımı biliyorum. Bir insan bütün bunlara boşu boşuna katlanamaz her halde.

Çocukluğumda kilisede bir rahip vardı. Ufak tefek bir adam. Günahtan ve cehennemden söz etmeye bayılırdı. En sevdiği konu buydu. Rahip insanların günahtan kurtulamayacağına inanırdı. Dün gece onu düşümde gördüm. Peter Hailley'i. Arkasında o siyah bornozu vardı. Burnu viskiden iyice kızarmıştı. Parmağını bana doğru sallayarak, «Ayıp ayıp, Richard Pinzetti,» diyordu. «Günah işledin sen... Lanetlendin... Lanetlendin... Cehenneme gideceksin...»
Ona gülüyordum... Eğer burası da cehennem değilse neresi? Ve tek büyük günah yaşamaktan vazgeçmektir! Çoğu zaman sayıklıyorum. Geri kalan zamanlarda da kesik bileklerim kaşınıyor ve nemden fena halde sızlıyor.
Ama vazgeçecek değildim. Yemin ediyorum. Bütün bunlar boşuna olamaz. Boşuna olamaz.
12 Şubat
Güneş yine gözüktü. Güzel bir gün. Memlekettekilerin donduklarını umarım.
Benim için güzel bir gün oldu. Bu adadaki güzel günler kadar tabii. Fırtına sırasında ateşim vardı sanırım, ama düştü artık, inimden sürünerek çıktığımda çok bitkindim, titriyordum. Sıcak kumların üzerinde güneşte birkaç saat yattıktan sonra, kendimi yine insan gibi hissetmeye başladım. >

Sürüne sürüne adanın güneyine gittim. Fırtınanın kıyıya vurduğu birkaç tahta buldum. Bunların arasında benim filikamın tahtaları da vardı. Tahtalardan bazılarını yosunlar kaplamıştı. Onları yedim. Tatları çok kötüydü. Tıpkı plastik banyo perdesini yemeye benziyordu. Ama öğleden sonra kendimi çok daha güçlü hissettim.
Tahtaları kurutmak için, onları yapabildiğim kadar yukarılara çektim. Su geçirmeyen kutuda hâlâ kibrit var. Kutu dolusu. Biri yaklaşırsa, tahtaları yakarak işaret vereceğim, öyle olmazsa yemek için ateş yakacağım. Şimdi eroin çekeceğim.
13 Şubat
Bir yengeç buldum. Onu hafifçe ateşte kızartıp yedim. Bu gece neredeyse Tanrıya tekrar inanacağım.

14 Şub
Bu sabah fırtınanın İMDAT yazımdaki taşların çoğunu sürüklemiş olduğunu fark ettim. Ama fırtına sona erdi... Oç gün önce mi oldu bu? Kendimden o kadar mı geçmiştim? Dikkatli olmalı ve dozu azaltmalıyım. Ben uyuklarken adanın yakınından bir gemi geçerse ne yaparım?
İmdat sözcüğünü tekrar yazdım. Ama hemen hemen bütün günümü aldı bu. Şimdi çok bitkinim. İlk yengeci bulduğum yeri aradım. Ama başka yengeç yoktu. İşaret için kullandığım taşlar elimi yer yer çizdi. Çok yorgun olduğum halde, yaraların üzerine hemen tentürdiyot sürdüm. Ellerime dikkat etmem şart. Ne olursa olsun.
15 Şub
Bugün kaya yığınının yakınına bir martı kondu. Ama ben ona yeterince yaklaşmadan uçtu. «Dilerim, cehennemde kızarırsın.» dedim. «Orada Peder Hailley'in kanlı gözlerini sonsuza kadar gagalayıp oyarsın.»
Hah ha!
Halvha!
Hah
17 Şub (?)
Sağ bacağımı dizimden kestim, ama çok kan kaybettim. Eroine rağmen can acısıyla kıvranıyordum. Ameliyat şoku benim kadar güçlü olmayan birini öldürürdü. Buna bir soruyla yanıt vereceğim. «Hasta yaşamayı ne kadar istiyor? Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?»
Ellerim titriyor. Eğer onlar da bana ihanet ederlerse mahvolurum. Bana ihanet etmeye haklan yok. Hiç yok. Onlara hayatları boyunca itina ettim. Şımarttım. Bana ihanete kalkışmasınlar. Yoksa pişman olurlar.
Hiç olmazsa aç değilim.
Filikanın tahtalarından biri ortasından ayrılmıştı. Parçalardan birinin ucu sivriydi. Onu şiş gibi kullandım. Ağzımın suları akıyordu, ama kendimi zorlayarak bekledim. Sonra da düşünmeye başladım... Yani bahçede pişirdiğimiz etleri. Will Hammersmith'
.
in Long Island'daki yerini. Bahçesinde kocaman bir domuzu kızartacak büyüklükte bir ocak vardı. Hava kararırken elimizde içki kadehlerimizle verandada oturur ve ameliyat tekniklerinden, golften ya da başka bir şeyden söz ederdik. Ve rüzgâr kızaran domuzun nefis kokusunu yakalar, bize kadar getirirdi. Ah, kızaran domuzun o nefis kokusu!
Şub (?)
Öbür bacağımı da dizimden kestim. Bütün gün uyukladım. «Doktor bu ameliyat gerekli miydi?» Hah hah!
Ellerim titriyor. Yaşlı bir adamın elleri gibi. Onlardan nefret ediyorum. Tırnaklarımın altında kan var. Kurumuş. Tıp fakültesindeki karnı camdan modeli anımsıyor musun? Kendimi öyle hissediyorum. Ama ben bakmak istemiyorum. 'Mümkünatı yok.' Dom'un böyle söylediğini anımsıyorum. Sırtında «Haydutlar» kulübünün ceketi, sokağın köşesinde insana yaklaşırdı. «E, Dom, kızdan iş alabildin mi?» diye sorardınız. Dom da, «Mümkünatı yok,» derdi. Ah, Bizim Dom. Keşke eski mahalleden hiç ayrılmasaydım. Dom herhalde, «Pisliğe battık,» derdi. Hah ha!
Ama uygun bir tedavi ve protezlerle yepyeni bir insan olabileceğimi biliyorum. Buraya döner ve herkese, «İşte burası,» derim, «Her şey. Burada oldu.»
Hahhahhah!
23 Şubat (?)
Ölü bir balık buldum. Çürümüş ve kokmuştu. Yine de yedim. Kusacaktım, ama buna izin vermedim. Yaşayacağım, iyice" dalgadayım. Gün batımı.
Şubat
Cesaret edemiyorum, ama bunu yapmak zorundayım. Ama kalça damarını o kadar yukarıda nasıl bağlarım? Damar orada oklava gibi.
Ama bunu yapmam şart. Bir yolunu bulmalıyım. Butumu işaretledim. Hâlâ etli olan o bölümü. İşareti bu kalemle yaptım.
Salyalarım akmasa artık.

Şu
Bu...gün... güzel... bir... yemek... yemelisin... Bunu hak ettin. Onun için kalk... McDonald'a git... İki dana hamburgerl... Özel salça... Marul... Turşu... Soğan... Susamlı ekmek...
Tra... trala... tralala...
Şubba
Bugün suda yüzüme baktım. Deri kaplı bir kurukafa artık. Acaba çıldırdım mı? Herhalde. Şimdi bir ucubeyim. Korkunç bir yaratık. Gövdem kasıklarımda son buluyor. Bir ucube. Dirsekle-riyle kumda sürünen bir gövdeye bağlı bir kafa. Bir yengecim ben. Dalgaya düşmüş bir yengeç. Şimdi kendilerinden öyle söz etmiyorlar mı? «Hey, adamım, ben sadece dalgaya düşmüş bir yengecim,» demiyorlar mı? «Bana biraz para ver...» Hahhahha.
«İnsan ne yiyorsa odur,» derler. Eğer öyleyse BEN HİÇ DE* ĞİŞMEDİM! Sevgili Tanrım şok-travma şok-travma ŞOK-TRAVMA DİYE BİR ŞEY YOKTUR.
HAH.
Şu/40?
Düşümde babamı gördüm. Sarhoş olduğu zaman, Ingillzcesl-ni unuturdu. Hoş, söyleyecek öyle önemli bir sözü de yoktu ya. Aşağılık ayyaş. Evimden kurtulduğuma seviniyorum. Sen aşağılık bir göçmensin, sıfırsın, hiçsin. Ben başarıya eriştiğimi biliyorum. Senden uzaklaştım, öyle değil mi? Ellerimin üzerinde yürüyerek kaçtım.
Ama artık onlara kesebilecekleri bir şey kalmadı. Dün kulak memelerini kestim.
Sol elim sağ elimi yıkıyor sol elin sağ elinin ne yaptığını bilmemelidir patates iki patates üç patates dört bizim buzdola-bımız var kapısı koskocaman, hahhahha.
Kim aldırır. Ya bu et ya da şu. Güzel yemek güzel et İyi Tanrı yemek yiyelim.
Vezir parmağı tıpkı vezir parmağına benziyorlar.
----------o----------i

Kabil Canlandı
Garrish parlak mayıs güneşinden serin öğrenci yurduna girdi. Gözleri ancak bir dakika sonra boşluğa alışabildi. Kunduz Harry önce gölgelerin arasından yükselen bir sesti. Birinin vücuduyla ilgisi olmayan bir ses. Kunduz, «Çok korkunçtu, değil mi?» diye sordu. «Bu seferki gerçekten korkunçtu, değil mi?»
Garrish, «Evet,» dedi. «Zordu.»
Artık Kunduzu görebiliyordu. Delikanlı sivilceli alnını ovuşturuyordu. Gözlerinin altından terler akıyordu. Ayaklarında sandallar vardı, arkasında da «69» yazılı bir tişört. Bunun önündeki düğmenin üzerinde «Howdy Doody Sapıktır» yazılıydı. Kunduzun iri ve çıkık ön dişleri gölgelerin arasında parlıyordu.
Kunduz, «Bu dersten ocak ayında vazgeçecektim,» dedi. «Kendi kendime hâlâ zaman varken bu işi yapmam gerektiğini söyleyip durdum. Ama sonra o süre sona erdi. Ya bu derse devam edecektim ya da yeni kurs yarım kalacaktı. Galiba çaktım, Curt. Bana inan.»
Yurt yöneticisi kadın köşede, posta kutularının önünde duruyordu. Biraz Rudolph Valentino'ya benzeyen, çok uzun boylu bir kadındı. Gömleğinin askısını elbisesinin terli kol oyuğundan içeri itmeye çalışırken, öbür eliyle öğrencilerin dışarı çıkarken imzalamaları gereken kâğıdı asıyordu.
Garrish, «Zordu,» diye yineledi.
«Senden bir iki yanıtı kopya çekecektim. Ama buna cesaret edemedim. Gerçekten. O adamın gözleri bir kartalınkl kadar keskin. Sen herhalde geçmişsindir.»
F. 21
Garrish, «Galiba ben de çaktım,» dedi.
Kunduzun ağzı bir karış açık kaldı. «Sen mi çaktın?»
«Gidip duş yapacağım. Tamam mı?»
«Evet, tabii, Curt. Tabii. Bu senin son sınavın mıydı?»
Garrish, «Evet,» dedi. «Son sınavımdı.»
Delikanlı holü geçti. Kapıyı açarak merdivenden çtkmaya başladı. Merdiven atletlerin kullandığı süspansuvarlar gibi kokuyordu. Hep aynı basamaklar... Garrish'in odası beşinci kattaydı.
Ouinn ve üçüncü katta kalan o kıllı bacaklı ahmak yanından geçtiler. Bir beyzbol topunu birbirlerine atıyorlardı. Garrish dördüncüyle beşinci katın arasında bağa gözlüklü, cılız, keçi sakallı bir öğrenciye rastladı. Delikanlı bir matematik kitabını İncil gibi göğsüne bastırmıştı. Dudakları oynuyordu. Ama duayla değil, logaritma tablosuyla. Gözleri karatahtalar kadar anlamsızdı. Boş boş bakıyordu.
Garrish durup öğrencinin arkasından baktı. «Onun ölmesi daha iyi olmaz mı?» diye düşündü. Ufak tefek delikanlı şimdi duvarda kayan bir gölge halini almıştı. Sonra bu da titredi ve gözden kayboldu. Garrish beşinci katın koridorundan odasına doğru yürüdü. «Domuz Ağızlı» iki gün önce oradan ayrılmıştı. Üç günde dört

sınav yapılmıştı. «Güm-güm-bam, teşekkürler Madam.» Domuz Ağızlı her şeyi nasıl ayarlaması gerektiğini biliyordu. Geride sadece duvardaki resimlerini, birbirine uymayan iki çift kirli çorabı ve seramik bir bibloyu bırakmıştı. Biblo Ro-din'in Düşünen Adam'ının bir karikatürüydü. Bunda adam klozetin üzerinde oturuyordu.
Garrish anahtarını kilide sokarak çevirdi.
«Curt! Hey. Curt!»
Jimmy Brody'yi içki içtiği için erkeklerin dekanına gönderen kat görevlisi aptal Rollins, koridorda ilerliyor ve ona el sallıyordu. Uzun boylu, atlet yapılı, kısa saçlı, asimetrik bir adamdı. Sanki cilalanmış gibi bir görünüşü vardı.
Rollins sordu. «Her şey tamam mı?»
«Evet.»
«Odayı süpürmeyi ve zarar raporunu doldurmayı unutma. Tamam mı?»
«Peki.»

«Geçen Perşembe kapının altından bir zarar raporu attım, öyle değil mi?»
«Evet.»
«Ben odamda yoksam zarar raporuyla anahtarı kapımın altından at.»
«Peki.»
Rollins, Garrish'in elini tutup iki kez, salladı. Aşağı yukarı. Rollins'in avucu kuru, derisi pütür pütürdü. Rollins'le el sıkışmak, avucuna tuz doldurmaya benziyordu.
«Güzel bir yaz geçirmeni dilerim.»
«Tamam.»
«Fazla çalışma.»
«Çalışmam.»
«Kullan, ama fazla değil.»
«Öyle yapacağım ve yapmayacağım.»
Rollins bir an şaşırdı, sonra da güldü. «Kendine iyi bak.» Garrish'in omzuna vurdu. Sonra dönerek koridorda uzaklaştı. Bir ara durdu, Ron Frane'e streosunun sesini kısmasını söyledi. Garrish Rollins'in bir hendekte ölü yattığını görür gibi oldu. Kurtlar gözlerini yiyordu. Rollins buna aldırmazdı. Kurtlar da öyle. Ya siz dünyayı yerdiniz, ya da dünya sizi. İkisi de uygundu.
Garrish düşünceli bir tavırla duruyordu. Rollins gözden kay-boluncaya kadar onun arkasından baktı. Sonra da odasına girdi.
Domuz Ağızlı'nın bir tayfundan kalmışa benzeyen eşyaları artık olmadığı için, oda çıplak ve boş duruyordu. Delikanlının karmakarışık bir yığına benzeyen yatağının örtüleri, çarşafları da alınmış, geride çıplak, lekeli bir yatak kalmıştı. İki derginin orta sayfalarını süsleyen kızlar, Garrish'e iki boyutlu, donmuş bir cilveyle bakıyorlardı.
Odanın Garrish'e ait olan yarısında fazla bir değişiklik yoktu. Burası her zaman bir baraka kadar derli topluydu. Garrish'in yatağındaki battaniyeye bir yirmi beş sent atacak olursanız, para sıçrar ve sekerdi. Bütün bu derli topluluk Domuz Ağızlı'nın sinirine dokunmuştu. İngiliz Edebiyatı bölümüne gidiyordu. Güzel ve uygun sözcükler bulmayı iyi bilirdi. Garrish'e, «Titiz» adını takmıştı. Garrish'in karyolasının başucunda bir tek resim vardı.. Delikanlının üniversitenin kitapçı dükkânından aldığı, bir

Humphrey Bogart posteri. Resimde Bogart'ın iki elinde de birer tabanca vardı. Ve pantolon askısı takmıştı. Domuz Ağızlı, «Tabancalar ve askılar iktidarsızlık simgeleridir,» demişti. Garrish, Bogart'ın iktidarsız olduğunu sanmıyordu. Ama aktör hakkında hiçbir şey de okumarmştr.
Garrish dolabı açtı ve büyük, ceviz dipçikli, 352 Magnum'u aldı. Bunu rahip olan babası Noel'de armağan etmişti. Tüfeğin üzerindeki teleskopu ise, Garrish kendisi martta almıştı.
Aslında odalara silah çıkarılması yasaktı. Av tüfeği bile. Ama Garrish tüfeği odasına saklarken zorluk çekmemişti. Magnum'u bir gün önce üniversitenin silah deposundan almıştı. Sahte bir izin belgesiyle. Tüfeği su geçirmeyen deri kılıfına koymuş ve futbol alanının gerisindeki koruda bırakmıştı. Gene sabaha karşı üçte de oraya gitmiş ve herkesin uyuduğu sırada silahfoda-sına çıkartmıştı.
Garrish yatağına oturup tüfeği dizlerinin üzerine koydu. Ve biraz ağladı. Klozetin üzerinde oturan Düşünen Adam ona bakıyordu. Garrish silahını yatağın üzerine koydu. Domuz'un masasına giderek bibloyu bir vuruşta yere attı. Düşünen Adam parça parça oldu.
Biri kapıya vurdu. Garrish tüfeği karyolasının altına itti. «Giriniz.» Gelen Bailey'di. İç çamaşırıyla orada duruyordu. Göbeğine pamuk parçacıkları yapışmıştı. Bailey'in geleceği yoktu. Ahmak bir kızla evlenecek ve ahmak çocukları olacaktı. İleride de kanserden ya da böbrek yetmezliğinden ölecekti.
«Kimya sınavı nasıl geçti, Curt?»
«İyi geçti.»

«Notlarını alıp alamayacağımı soracaktım. Yarın da benim sınavım var.»
«Notlarımı bu sabah, çöplerle birlikte yaktım.»
«Ah... Tanrım! Bunu Domuz mu yaptı?» Bailey, Düşünen Adamın kalıntılarını işaret ediyordu.
«Herhalde.»
«Neden yaptı? Biblo hoşuma gidiyordu. Onu Domuz'dan satın alacaktım.» Bailey'in keskin hatlı, fareye benzeyen bir suratı vardı. Külotunun arkası torbalaşmıştı. Garrish onun bir oksijen çadırında amfizem ya da buna benzer bir şeyden öldüğünü ha-
yal edebiliyordu. Yüzü sapsarı kesilecekti. Garrish, «Ben sana yardım edebilirim,» diye düşündü.
«Bu kız resimlerini almama herhalde kızmaz, değil mi?»
«Kızmaz sanırım.»
«Pekâlâ.» Bailey odada ilerledi. Biblonun parçalarının çıplak ayaklarına batmaması için adımlarını dikkatle atıyordu. Duvardan resimleri çıkardı. «Senin Bogart da harika. Göğüsleri yok, ama olsun! Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?» Bailey, Gar-rish'in gülüp gülmediğini anlamak için ona bir göz attı. Ama Garrish'in gülümsediği yoktu. Bailey ekledi. «Herhalde onu atmayı düşünmüyorsun.»
«Öyle. Ben duş yapmaya hazırlanıyordum.»
«İyi, Belki bir daha görüşemeyiz, Curt. Güzel bir yaz geçir meni dilerim.»
«Teşekkür ederim.»
Bailey külotunun torbalanmış arkasını havalandırarak kapıya doğru gitti. Sonra da kapıda durdu. «Bu sömestrde de en yüksek notları aldın sanırım, Curt.»
«Herhalde.»
«Aferin. Gelecek yıl görüşürüz.»
Bailey dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Garrish bir süre yatağında oturdu. Sonra tüfeğini temizledi. Namluyu gözüne götürerek öbür uçtaki ışıktan oluşan küçücük daireye baktı. Namlu temizdi. Garrish tüfeğin parçalarını birleştirdi.
Konsolunun üçüncü çekmesinde Winchester kurşunlarıyla dolu üç ağır kutu vardı. Garrish onları pencerenin kenarına koydu. Odanın kapısını kilitledi ve pencereye döndü. Perdeleri açtı.
Bahçe güneşli ve yemyeşildi, öğrenciler geziniyordu. Quinn' le ahmak arkadaşı beceriksizce top oynuyorlardı. Dağılan bir yuvadan kaçmaya çalışan, sakatlanmış karıncalar gibi sağa sola koşuşuyorlardı.
Garrish, Humphrey Bogart'a, «Sana bir şey söylememe izin ver,» dedi. «Tanrı, Kabil'e kızdı. Çünkü Kabil, Tanrının sadece sebze yediğini sanıyordu. Kardeşi işin doğrusunu biliyordu. Tanrı kendisine benzer bir dünya yaratmıştı. Ve sen dünyayı ye-mezsen, dünya seni yerdi. Bu yüzden Kabil kardeşine, 'Bunu bana neden söylemedin?' diye sordu. Habil yanıt verdi. 'Sen neden

beni dinlemedin?' Kabil, 'İyi ya,' dedi. 'Seni şimdi dinliyorum işte.' Kardeşini öldürdü ve, 'Hey Tanrım!' diye bağırdı. 'Et ister misin? İşte burada! Rosto mu, pirzola mı, hamburger mi, ne istiyorsun? Ve Tanrı da ona Boogie-woogie ayakkabılarını giymesini emretti... E, ne diyorsun?»
Bogart yanıt vermedi.
Garrish pencereyi açarak dirseklerini pervaza dayadı. 353'ün namlusunun dışarı, güneşe uzanmamasına dikkat etti. Sonra silahın üzerindeki teleskopla baktı.
Karşıdaki, Carlton'un anısına yapılmış olan kızlar yurduna nişan almıştı. Carlton öğrenciler arasında, «Köpek Kulübesi» diye biliniyordu. Garrish büyük bir Ford steyşına nişan aldı. Kot pantolon ve mavi, dar bir bluz giymiş olan bir kız öğrenci annesiyle konuşurken, kıpkırmızı suratlı, kabak kafalı babası bavulları arabaya koyuyordu.
Biri kapıya vurdu.
Garrish bekledi.
Kapıya tekrar vuruldu. «Curt? Bogart posteri için sana bir ellilik veririm.»
Bailey gelmişti yine.
Garrish hiç sesini çıkartmadı. Dışarıda kızla annesi bir şeye gülüyorlardı. Barsaklarında mikroplar olduğunun, onların beslendiklerinin, parçalanıp ürediklerinin farkında bile değillerdi. Kızın babası da onlara katıldı. Şimdi güneşte bir arada duruyorlardı. Namlunun çerçevelediği bir aile tablosu.
Bailey, «Kahretsin,» dedi ve çıplak ayaklarıyla koridorda uzaklaştı.
Garrish tetiği çekti.
Tüfek omzuna vurdu. Tüfeği uygun yerde tuttuğunda hissettiğin, güzel, can yakmayan bir geri tepmeydi bu. Gülen sarışın kızın kafası uçuverdi.
Annesi hâlâ gülüyordu. Sonra elini ağzına götürdü. Ve parmaklarının arasından bir çığlık attı. Garrish kadının eline ateş etti. Kadının eli de, kafası da çevreye fışkıran bir kırmızılık arasında kayboldu. Daha önce bavulları arabaya koymuş olan adam, hantalca koşmaya başladı.
Garrish onu izledi ve adamı sırtından vurdu. Sonra da gö-

zünü teleskoptan çekerek başını kaldırdı. Ouinn elinde beyzbol topu, sarışın kızın beyninden kopmuş olan parçalara bakıyordu. Bunlar kızın yattığı yerin arkasındaki «Park Yapılmaz» levhasına sıçramıştı. Ouinn hiç kımıldamıyordu. Zaten dışarıda herkes donmuş gibi duruyordu. Heykelcilik oynayan çocuklar gibi.
Biri kapıyı yumrukladı, sonra da tokmağı sarstı. «Curt? İyi misin, Curt? Galiba biri...»
Garrish, «iyi içki, iyi et, iyi Tanrı, haydi yiyelim!» diye bağırarak Quinn'e ateş etti. Tetiği çekerken tüfeği oynatmıştı. Kurşun ıska geçti. Ouinn koşuyordu. Ama onu vurmak zor değildi. İkinci kurşun Quinn'in ensesine girdi ve çocuk altı metre kadar uçtu.
Bailey haykırıyordu. «Curt Garrish kendisini öldürüyor! Rollins! Rollins! Çabuk gel!»
Ayak sesleri koridorda uzaklaşarak duyulmaz oldu.
Şimdi hepsi koşmaya başlamıştı. Garrish onların haykırdıklarını duyuyordu. Yere çarpan ayakkabılarının hafif sesini de.
Delikanlı başını kaldırarak Bogart'a baktı. Bo_gie iki elinde birer tabanca, gözlerini delikanlının arkasında bir yere dikmişti. Garrish, Domuz'un parça parça olan Düşünen Adamı'na bir göz attı. «Acaba Domuz bugün ne yapıyor?» diye düşündü. «Uyuyor mu? Televizyon mu seyrediyor? Yoksa nefis bir yemek mi yiyor? Dünyayı ye, Domuz! O ahmağı yutuver gitsin!»
«Garrish!» Bu sefer de Rollins gelmiş kapıyı yumrukluyor-du. «Aç kapıyı, Garrish!»
Bailey soluk soluğa, «Kapıyı kilitlemiş,» dedi. «Berbat haldeydi. Kendini öldürdü. Bundan eminim.»
Garrish namluyu tekrar pencereden uzattı. Pamuklu bir gömlek giymiş olan bir delikanlı, bir bodur ağacın gerisine sinmişti. Yurdun pencerelerine çaresizlik ve merakla bakıyordu. Garrish çocuğun koşarak kaçmak istediğini, ama bacaklarının uyuştuğunu anladı.
Garrish, «Hadi Tanrım, yemek yiyelim,» diye mırıldandı ve tetiği tekrar çekti.
SON
STEPHEN
«SİS»
Korku romanlarının büyük ustası bu kitapla sanatının doruğunda...
Stephen King'in uçsuz bucaksız hayal gücünün yarattığı dehşet verici olaylar ve acı bir mizahla dolu şaheser...
Ümitsizliğin pençesinde kıvranan insanın ölümcül kötülüğe dönüşmesi bu kitaptaki öykülerin özünü oluşturuyor...
ALTIN KİTAPLAR
9789754059373
Stephen King - Sis
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik
karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
yasarmutlu@yasarmutlu.com
yasarmutlu@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com
Stephen King - Sis